

சிலப்பதிகார நூல் நயம்

ஆசிரியர் :

மதராஸ் யூனிவர்டிடி தமிழ்த் தலைமை

ஆராய்ச்சி ஆசிரியர்

புரீமான் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை, பி.ஏ., பி. எல்.,

ஒற்றுமை ஆபீஸ்

8 வியாசராவ் தெரு,

தியாகராயநகர், மதராஸ் - 17.

காப்பிரைட்]

1969

[விலை ரூ. 2-4-0

சிலப்பதிகார நூல் நயம்

பொருளடக்கம்

அதிகாரம்	பக்கம்
1 ஆசிரியர் பெருமை	1
2 அரச நீதியும் அரசியலும்	16
3 ஆரிய அரசரும் தமிழ் அரசரும்	39
4 கண்ணகியின் கற்பின் திறம்	50
5 வினைப்பயன்	71
6 பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நாகரிகம்	87
7 சிலப்பதிகார நூல் நயம்	127

சிலப்பதிகார நூல் நயம்

1-வது அதிகாரம்

ஆசிரியரின் பெருமை

சிலப்பதிகாரம் என்னும் சிறந்த நூல் செய்த புலவர் பெருமான், இளங்கோ வடிகள் என்னும் பெயரால் இக்காலத்தில் விளங்குகின்றார். இப்பெயர் அவரது இயற்பெயரன்றென்பதும், சிறப்பாய் அப்புலவர்க்கு அமைந்த பெயரென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றது இவ்வாசிரியர் அரசினங் கும ஆசிரியர் ரனாய் அமைந்திருந்த தன்மையால் அரச முனிவர் “இளங்கோ” என்றும், இல்லறத்தை நீத்து துறவறம் பூண்டு ஒழுகிய தன்மையால் “அடிகள்” என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றதாகத் தெரிகின்றது. இப்பெரியார் துறவறத்தை மேற்கொண்ட வரலாறு சிலப்பதிகாரத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.

சேரலாதன் என்னும் சேர நாட்டரசனுக்கு செங்குட்டுவன் என்ற மூத்த மகனும், இளங்கோ என்ற இளைய மகனும் இருந்தார்கள். இவர்கள் இருவரும், கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து எல்லா நலங்களும் அமைந்து விளங்கினார்கள். ஒரு நாள் அரசன்

தன் மக்கள் இருவரோடும், அமைச்சர் முதலிய ஐம் பெரும் சபையினரோடும் அத்தாணி மண்டபத்தில் அரசு கோலத்தோடு வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது

அச்சபை நடுவே, முகக்குறியால் அரசினங்குமரன் வரும் பொருளுரைக்கும் வன்மை துறவியாய யுடைய நிமித்தகன் ஒருவன் வந்து வரலாறு நின்று சிறுது நேரம், அரசனையும் அவன் மருங்கிலிருந்த மக்கள் இருவரையும் முடிமுதல் அடிவரை நெடிது நோக்கி, சேரலாதனைப் பார்த்து, 'அரசே உனக்குப் பின்னால் இந்நாட்டை அரசாரும் உரிமை இனைய மகனுக்கே உண்டு,' என்று கூறினான். இச்சொல் செவியிற்பட்டதும், செங்குட்டுவன் உள்ளத்தில் சினம்பொங்கி எழுந்தது அவன் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. மெய்முழுதும் நடுங்கிற்று. இக்கோபக் குறிகளோடு சேரலாதனை விழித்துப் பார்த்தான். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட சபையோர் என்ன நேருமோ என்று இமையாமல் எதிர்ப்பார்த்திருந்தார்கள். அப்பொழுது இளங்கோ, அச்சபையில் எழுந்து நின்று, "இவ்வரசாங்க பாரத்தைத் தாங்குவதற்கு எவ்வகையாலும் தகுதியுடையவன் என் தமயனையாவான். எனக்கு அரசு உரிமைகள் ஒன்றும் வேண்டாம். அவ்வுரிமைகளில் நான் ஒரு சிறிதும் பற்றுடையேனல்லன், என்பதை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இப்பொழுதே துறவறம் கொள்ளப்போகின்றேன்" என்று சொல்லி, உலக இன்பத்தை ஒருங்கே நீத்து, அப்பொழுதே அருகன் கோட்டத்தில் சென்று, அறிவு நூல்களை ஆராய்ந்து அரும்புலமை வாய்ந்து விளங்கினார்.

இவ்வாறு துறவறம் பூண்டிருந்தாலும், தமிழகத் தின் தன்மையை அவர் நன்றாய் அறிந்திருந்தார் என்பது நன்கு தெரிகின்றது. பாண்டிய நாட்டுப் புலவரான சித்தலைச் சாத்தனார், மாடமதுரையில் தீப்பற்றியதையும், கற்பினால் அழல் அவரது விளைத்த கண்ணகியின் முன்னே நிரம்பிய புலமை மதுரைமா தெய்வம் வந்து தோன்றி, முன் வினைப்பயனை எடுத்து மொழிந்ததையும் நேரில் கண்டிருந்தும் இளங்கோ வடிகளைப் பார்த்து 'ஐயனே! இக்கதை முடியுடை வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது. ஆதலால் அடிகளே இதனை அருளவேண்டும்' என்று வேண்டிய ஒன்றே ஆசிரியரது நிரம்பிர புலமைக்கும் அகன்ற அறிவிற்கும் சிறந்த சான்று பகர்வதாகும்.

சாத்தனார் செல்லிய சரித்திரத்தில் விளங்கித் தோன்றிய மூன்று கொள்கைகளை, ஆசிரியர் உலகோர் அறியும் வண்ணம் உணர்த்தப் போந்தார்.

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றுவதும், உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும், ஊழ்வினை நூலில் அமைந்த உறுத்து வந்து ஊட்டு மென்பதும் மூன்று குழ்வினைச் சிலப்பு காரணமாகச் உண்மைகள் சிலப்பதிகார மென்னும் பெயரால் நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்று அடிகள் கூறுகின்றார். அரசியலாகிய செங்கோன்மை வழவி நீதி தவறும் மன்னவன் அறக்கடவுளால் ஒறுக்கப்படுவான் என்பது ஆசிரியரது முதற்

கொள்கையாகும். கற்பெனும் திண்மையை தன்
 னிடத்தே கொண்ட மாது மண்ணுலகில் வாழும் மக்க
 னாலும், விண்ணுலகத்தில் வாழந் தேவர்களாலும்
 போற்றப் படுவாள் என்பது ஆசிரியரது மற்றைய
 கொள்கையாகும். இன்னும் ஒருவன் ஒரு பிறப்பில்
 செய்யும் நல்வினை தீவினைகளின் பயனை, மறுபிறப்பில்
 திண்ணமாய் அடைவான் என்பது ஆசிரியரது மூன்றா
 வது கொள்கையாகும். இம் மூன்று உயரிய உண்மை
 களையும் உலகத்தில் வாழும் மக்கள் அறிந்து உய்யுமாறு
 ஆசிரியர் சிலப்பதிகார மென்னும் சீரிய நூலைச்
 செய்தார்.

அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டை அரசு புரிந்த மன்
 னரின் அரசியல் முறையை அறிந்து கொள்வது இவ்
 வாசிரியருக்கு மிக எளிதாயிருந்தது. சேரநாட்டை
 யாண்டு வந்த செங்குட்டுவன் தன் உடன் பிறந்தவனாய்
 உடன் வளர்ந்தவனாய் இருந்தமையால் அவ்வரசனது
 மனப்பான்மையையும், ஆற்றலையும், மற்றெவரும்
 அறிய முடியாத நுணுக்கத்துடன் ஆசிரியர் அறிந்
 திருந்தது இயல்பே யாகும். இன்னும் பாண்டியன்
 ஆண்டுவந்த மதுரைமா நகரத்தில்
 தமிழகத்தின் பிறந்துவளர்ந்த புலவர் பெருமானாகிய
 தன்மையை சீத்தலைச் சாத்தனார், இளங்கோவடி
 ஆசிரியர் நன்கு களுக்கு உயிர் நண்பராயமைந்திருந்
 அறிந்தவர் தமையால் அவர் வாயிலாகப் பாண்டி
 நாட்டின் வளத்தினையும் அரசியல்
 முறையினையும் அடிகள் நன்றாயறிந்திருந்தார். இத்
 தகைய சிறப்பு வாய்ந்த ஆசிரியர் தமிழ் மொழியிலும்
 தலை சிறந்த புலமை உற்றவராய் இருந்தமையால் அவர்

எழுதிய சிலப்பதிகார மென்னும் சீரிய நூல் சொல்லா
லும் பொருளாலும் சிறந்து விளங்குகின்றது.

இவ்வாசிரியர் எழுதிய நூலின் போக்கை நோக்கு
மிடத்த இவரது சமயம் சமண சமயமென்றே தெரி
கின்றது. முதற்கண் இவர் துறவறம்பூண்டு வீற்றி
ருந்த இடம் “ குணவாயில் கோட்டம் ” என்று கூறப்
படுகின்றமையானும் கோட்டம் என்னும் சொல்லுக்கு
அடியார்க்கு நல்லார், ‘அருகன் கோயில்’ என்று
பொருள் கூறுகின்றமையாலும், ‘இளங்கோவடிகள்’

என்னும் இவருடைய பெயரிலேயே
அருக சமயமே காணப்படுகின்ற ‘அடிகள்’ என்னும்
ஆசிரியரது சொல் சமணசமயத்தில் துறவிகளைக்
சமயம் குறிக்கும் சொல்லாக விளங்கு கின்ற

மையாலும் ஆசிரியர் சமயம் சமண
சமயமே என்று ஒருவாறு அறியப்
படுகின்றது. இன்னும் ஆசிரியர் தமது நூலில் சைவ
சமய தெய்வங்களாகிய சிவபெருமானையும் அறுமுகப்
பெருமானையும் வைணவ சமய தெய்வமாகிய திருமாலை
யும் நிறைந்த சொற்களால் புகழ்ந்து வாழ்த்தினாலும்
சமண சமயக் கொள்கைகளையே விளக்கமாகவும் விரி
வாகவும் கூறி யிருக்கின்றார். கோவலனும் கண்ணகியும்
புகார் நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டு மதுரைமா நகரம்
சேரும்வரையும் அவர்கள் நடந்த வழிகளையும் கடந்த
காடுகளையும் விரிவாகக் கூறும் பகுதியில் அவ்விருவருக்
கும் வழித்துணையாக வந்து அருள்

அருக சமய செய்கின்ற பெரியாரெல்லாம் அருக
ஆன்றோர்கள், சமய ஆன்றோர்களாகவே விளங்கு
கின்றார்கள். புகார் நகரினின்றும் ஒரு
காதவழி நடந்ததும் கவுந்தியடிகள் என்னும் சமண

சமயப்பெரியார் தோன்றுகின்றார். அவர் இருவருக்கும் துணையாய் மதுரைமாநகரம் வரையும் செல்கின்றார். இம்மூவரும்செல்லும் வழியில் அறஞ்சாற்றும் அருகசமயச்சாரணர்தோன்றுகின்றார். சமணசமயக்கொள்கையை விளங்க உரைக்கின்றார் அருகக் கடவுளைப் போற்றிப் புகழ்கின்றார். பின்னர் வழிமுழுதும் நடந்து மதுரைமாநகரம் சென்று ஆயர் சேரியில் கண்ணகியை மாதிரி என்னும் இடைக்குல மாதிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கும்பொழுது அங்கும் செவ்விய மேனியுடைய வானவன் ஒருவன் வந்து நிற்கின்றான் அவனும் அருக சமய உண்மைகளையும், மந்திரத்தின் திறத்தினையும் எடுத்துரைக்கின்றான். இவ்வாறு கதை நிகழ்வதற்கிடமில்லாது நாயகனும் நாயகியும் வழி நடந்த பகுதியைச் சொல்லவந்த இடமே தமது சமயக் கொள்கைகளை எடுத்துரைத்தற்கு ஏற்ற இடமெனத் துணிந்து அவ்வாறே ஆசிரியர் சமண சமயக் கொள்கையை விரித்துரைத்தார்.

இன்னும் சமண சமயத்தின் அடிப்படையான கொள்கையை ஆசிரியர் தமது நூலின் அருக சமயக் முடிந்த முடிவாக அறுதியிட்டுக் கூறுகொள்கைகள். கின்றார். சமண சமயத்தில் அடிப்படையாக விளங்கும் கொள்கையை மணிமேகலை ஆசிரியர்.

“ பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது, பின்னது
அற்றோர் உறுவது அறிக. ”

என்று அருளிப் போந்தார். பிறப்பால் வருவது துன்பமே என்றும், பிறவாமையே பேரின்பமென்றும், அப்பிறவாமையை அடைவதற்கு உலகப்பற்றை யெல்லாம் ஒருங்கே துறக்கும் துறவறமே வழியென்றும் சமண சமயம் கூறுகின்றது. இக் கொள்கையையே ஆசிரியர் சிலப்பதிகாரத்தின் முடிந்த முடிவாக அமைத்திருக்கின்றார். கதையில் தலைமகளும் தலைமகளும் விண்ணுலகடைந்து இன்பம் பெறுகின்றார்கள். இவர்களை யொழிய எஞ்சி நின்றவர் யாவரும் துறவியாகின்றார்கள்.

கோவலன் இறந்ததுகேட்டமாதிரி

1. துறவு. வான் என்னும் அவன் தந்தை துயர்

பொறுக்கமாட்டாமல் துறவறமடைந்

தான். கண்ணகி என்னும் கற்புடைய மங்கையின் தந்தையாகிய மாநாய்கன் என்பான் தன் மகளும் மருக

னும் அடைந்த துன்பம் கேட்டுத் துயர் பொறுக்க மாட்டாமல் துறவறம் அடைந்தான். இன்னும்

கோவலன் சில ஆண்டு கூடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்த மாதவி யென்னும் பொதுமாதும் தன் காதலன் கொலை

யுண்ட செய்திகேட்டு மனம் பொருது மாதவர்க்குத் தானம் புரிந்து துறவறம் புகுந்தாள், மாதவிக்குக்

கோவலனால் பிறந்த மணிமேகலை என்னும் பெண்மணியும் தன் தந்தையார் வெட்டுண்டு இறந்த துயரங்

கேட்டு இவ்வுலக வாழ்க்கையை வெறுத்து துறவறம் எய்தினாள், ஆகவே சிலப்பதிகாரத்தில் விளங்குகின்ற

ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் உலக வாழ்க்கையைத் துன்பமென் றறிந்து துறவறத்தை மேற்

கொண்டு இலங்குந் தன்மை ஆசிரியரது உள்ளப் போக்கை உள்ளங்கையில் நெல்லிக்கனிபோல் உணர்த்து

கின்றது,

இன்னும் நாம் இப்பிறப்பில் அடையும் நன்மை தீமைகளுக்கெல்லாம் முற்பிறப்பிற்
 2. வினைப்பயன் செய்த நல்வினை தீவினைகளே காரணம் என்று ஆசிரியர் நூலில் நிலை நாட்டுகின்ற கொள்கை, சமண சமயத்தில் அடிப்படையாக விளங்கும் கொள்கையென்று தெரிகின்றது. அக் கொள்கையைத் தழுவியே நூலில் நிகழும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் வினையின் பயனாகவே விளங்குகின்றது. கோவலன் வினையின் விளைவாலேயே மாதவியின் மையலிலே ஈடுபட்டு அவள் வசப்பட்டான், வினையின் பயனாகவே அவளைவிட்டு விலகி மீண்டும் கண்ணகியைச் சேர்ந்தான். வினை வயத்தாலேயே சிலம்பைக்கொண்டு விற்க மதுரைக்குத் தன் காதலியோடு கோவலன் புறப்பட்டான். பாண்டிய அரசன் அரண்மனையில் களவு போன அரசியின் சிலம்பை ஓர் கள்வன் கையில் கண்டதாகத் தட்டான் சொல்லியபொழுது அரசனும் வினையின் விளைவாலேயே மதிமயங்கி அக் கள்வனைக் கொன்று சிலம்பைக் கொண்டுவரும்படி ஆணை செய்தான். பின் கோவலனை அரசனது ஏவலாளர்கள் வெட்டிக் கொன்றதும் வினைப்பயனையாகும். மதுரைமா நகரம் அழிந்ததும் வினைப்பயனையாகும். ஆகவே கதையில் நிகழும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் வினைப்பயனாகவே விளங்குகின்றது இதனை நோக்கும் பொழுது ஆசிரியர் தமது சமயக் கொள்கையையே கதையில் வற்புறுத்திக் கூறுகின்ற ரென்பது உணரப்படும். ஆயினும் இவ்வாசிரியர் மற்றைய சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றியும் தெய்வங்களைப் பற்றியும் சிறிதும் குறைவாகவேனும் இகழ்ந்தேனும் கூறாமல் நிறைந்த சொற்களால் சிறந்துரைக்கின்ற தன்மை

அவரது நேர்மைக்கும் உயரிய மனநிலைமைக்கும் அக் காலத்தில் நிலைத்திருந்த சமயப் பொறுமைக்கும் என்று மழியாத சான்றாகும்.

இவ்வாசிரியர் கடைச்சங்க மிருந்த காலத்தில் விளங்கிய புலவரென்று கருதப்படுகின்றார். தெய்வ புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் இயற்றிய சீரிய நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் கொடுத்த ஆசிரியரது காலம் புலவர்களில் இளங்கோவடிகள் ஒரு வராகக் காணப்படாவிட்டாலும்கூட பதிகாரத்தில் திருக்குறளின் திருந்திய மணம்விசக் காண்கின்றோம் “முற்பகல் செய்தான் பிறன் கேடு தன் கேடு பிற்பகல் காண் குறா உம் பெற்றி காண்.” என்னும் சிலப்பதிகார அடிகள்,

“பிறர்க்கு இன்ன முற்பகல் செய்யின்
தமக்கின்னாபிற்பகல் தாமே வரும்”

என்னும் திருக்குறளின் பொருளேயாகும் இன்னும்

“தெய்வம் தொழாள் கொழுநற் ரெழுவானைத்
தெய்வந்தொழுந் தகைமை திண்ணமால்”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதும்,

“தெய்வந் தொழாள் கொழுநற் ரெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மமை”

என்று திருக்குறள் கூறுவதும் ஒப்பிட்டு நோக்கத் தக்கன. இவையன்றியும் திருக்குறளின் கருத்தைக் குழைத்து அடிகள் தம் நூலில் அமைத்திருப்பதைப் பலவிடங்களிற் பார்க்கலாம்.

ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள், தமிழ் மொழியில் பெரிதும் பற்றுடையவராய்த் தமிழ் நயம் அறிந்த புலவர்பால் தலைசிறந்த ஆர்வமுடை ஆசிரியரது யவராய் விளங்கினாரென்பது அவர் தமிழ்ப் பற்று செய்த நூலிலேயே அகச் சான்றாக அறியப்படுகின்றது. இவ்வாசிரியர் மதுரைமா நகரத்தில் விளங்கிய தமிழ்ச் சங்கத்தையும் அச்சங்கப் புலவரையும் தம் நூலிற் பல இடங்களில் புகழ்ந்து கூறுகின்றார். மதுரைமா நகரில் இலங்கும் இயற்கை நலங்கள் யாவும் ஆசிரியர் கருத்தில் தமிழ் மயமாகவே விளங்கித் தோன்றுகின்றன. கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரையில் அருகே வந்தபொழுது வீசிய தென்றலின் மாண்பைக் கூறவந்த ஆசிரியர் “புலவர் செந்நாப் பொருந்திய தென்றல்”, சங்கப்புலவரைப் என்று புலவரால் புகழப்பட்ட தன்மை புகழ்தல் ஒன்றையே அப்பூங்காற்றுக்குப் பெருஞ் சிறப்பாகக் கூறுகின்றார். இன்னும் இருமருங்கும் மலர்கள் நிறைந்து பூவாறுபோலச் சென்ற வையையாற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறும் பொழுது

“புலவர் நாவில் பொருந்திய பூங்கொடி
வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி”

என்று ஆசிரியர் புகழ்ந்து உரைக்கின்றார். மற்றைய சோழ நாட்டின் இயற்கை நலங்களையும் சேர நாட்டின் இயற்கை நலங்களையும் எடுத்துக் கூறும்பொழுது புலவரைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாமல், மதுரையில் விளங்கும் தென்றலையும் ஆற்றையும் புலவரொடு பொருத்தி

ஆசிரியர் புகழ்வதை நோக்குமிடத்து, மதுரைமா நகரிலிருந்த சங்கப் புலவர்களையே அவர் புகழ்கின்றாரென்பது இனிது விளங்குகின்றது.

இன்னும் ஆசிரியரது அருள் நிறைந்த மனப்பான்மை அவர் நூலில் பல இடங்களில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது. கோவலன் வெட்டுண்டு விழுந்தான்; பாண்டியன் வளையாச் சொங்கோல் ஆசிரியரது வளைந்தது என்று கூறவந்த இடத்தில் அருளுடைமை ஆசிரியர் உள்ளம் உருகுகின்றது. இத்தீமை வளைந்தது அவர் முன்செய்த தீவினையாலேயே யாதலால் உலகில் வாழும் மக்களைப் பார்த்து நல்லறமே செய்யுமாறு ஆசிரியர் வேண்டுகின்றார்.

“கண்ணும் இருவினையும் கண்ணுமின்கள் நல்லறமே கண்ணகிதன் கேள்வன காரணத்தால்—மண்ணில் வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே பண்டை வினாவாகி வந்தவினை.”

என்று அடிகள் இரங்கிக் கூறுகின்றார். இவ்வாறே நூலின் முடிவிலும் மக்கள் தீவினையை அகற்றி நல்வினையே செய்யவேண்டுமென்று மிகப் பரிவோடு கூறுகின்றார். இத்தகைய அருள் நிறைந்த மனப்பான்மையை சிலப்பதிகாரத்தில் இன்னும் பல இடங்களில் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரமென்னும் சீரியநூல் பெரும்பாலும் அகவலென்னும் பாவகையாலேயே அமைந்திருக்கின்றது. நூலின் நடை மிகச் செம்மையும் நயமும் வாய்ந்த

தாய்ச் சொல்லழகும் பொருளழகும் பொருந்தித் திகழ்
கின்றது. இவ்வாறு பெரும்பாலும் அகவலாயமைந்
திருந்தாலும் சில காதைகளின் முடிவில் ஆசிரியர்
அமைத்திருக்கின்ற வெண்பாக்கள் மிகுந்த நயம் உடை
யனவாய் விளங்குகின்றன. அந்தி
அவரது வெண் மாலை சிறப்புச் செய்காதையில் மாதவி
பாக்களின் நயம் கோவலனுடன் கூடி அடைந்த இன்
பத்தையும் கண்ணகி தன் கணவன்
பிரிவாற்றாது அடைந்த துன்பத்தையும் ஆசிரியர்
எடுத்துரைத்து இறுதியில் ஓர் அழகிய வெண்பாவால்
அப்பொருளைச் சுருக்கமாக உரைக்கின்றார்.

“கூடினார் பால் நிழலாய்க் கூடார் பால் வெய்யதாய்க்
காலவன் வெண்குடைபோலக் காட்டிற்றே—கூடிய
மாதவிக்கும் கண்ணகிக்கும் வானூர்மதி விரிந்து
போதவிழ்க்கும் கங்குற்பொழுது.”

என்று அடிகள் கூறுகின்றார். அரசனது வெண்
கொற்றக் குடையின் கீழ் அமைந்து வாழும் குடி
சளுக்கு அக்குடை இன்பத்தையும், அதன்கீழ் அமை
யாது பகைவராயினார்க்கு அக் குடை துன்பத்தையும்,
கொடுப்பதுபோல வானத்தே குளிர்ந்த கதிர்களை
விரித்துக்கொண்டு தோன்றியசந்திரன்
ஒரு வெண்பா மலர்களின் முகை யவிழ்த்து மலர்விக்
வின் கவி நயம் கும் மாலைப் பொழுதில் கோவலனொடு
கூடிய மாதவிக்கு இன்பத்தையும்
கூடாத கண்ணகிக்குத் துன்பத்தையும் கொடுத்தான்
என்பதே இவ்வெண்பாவின் கருத்தாகும். மாலைப்
பொழுதில் தோன்றிய சந்திரன் மாதவிக்கு இன்பத்தையும்
கண்ணகிக்குத் துன்பத்தையும் கொடுத்தான் என்று

சொல்வதோடமையாது, 'போது அவிழ்க்கும் கங்குற்
பொழுது' என்று ஆசிரியர் கூறிய அழகு அராய்தற்குரிய
தாகும். மாலைப்பொழுதில் சந்திரன் வருகையால் சில
மலர்கள் முகையவிழ்ந்து மலரும் என்பது கவிகள்
எப்பொழுதும் கூறகின்ற ஓர் உண்மையாகும். காலை
யில் கதிரவனைக்கண்டு தாமரை மலர்வதுபோல மாலை
யில் சந்திரனைக்கண்டு குமுதம் மலரும். இக் குமுத
மலரேயன்றி மாலைப்பொழுதில் மதியின் வருகையால்
மலரும் மற்றொரு மலரும் உண்டு. அம்மலரைத் தெய்
வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

“காலையரும்பி பகலெல்லாம் போதாகி
மாலைமலரு மிங்கோய்”

காதலாகிய பூ, காலையில் அரும்பாகவும் பகலெல்
லாம் முகையாகவும் மாலையில் மலராகவும் விளக்கு
மென்று நாயனார் கூறியவாறு மாலைப் பொழுதில் குமு
தம் மலர்வதைக் போலவே காதலும் மலரும். சந்திரன்
குமுதத்தைக் குளிர்ந்த கதிர்களால் மலர்விப்பது
போலவே காதல் மலரையும் மலர்விக்கின்றான். இவ்
வாறு சந்திரன் விரித்த காதல் மலர் மாதவிக்கு இன்பம்
பயந்தது. ஏனெனில் காதலனாகிய கோவலன் மாதவி
யுடனிருந்தான். ஆனால் கண்ணகியோ தனியே யிருந்த
மையால் காதல் நோயின் வெம்மையால் துயருற்றாள்.
இவ்வழகிய வெண்பாவில் அமைந்துள்ள மற்றைய
நயங்கள் ஆராயுமிடத்து அதிகமாய்ப் பெருகுதலை
அறிஞர் உய்த்துணர்ந்து கொள்வார்கள்.

இன்னும் வழக்குரை காதையின் இறுதியில் விளங்
கும் வெண்பாவைப்போல பலவகைப்பட்ட நயங்களும்

ஒருங்கே யமைந்த வெண்பாவைக் காண்பது தமிழ் நூல்களில் அரிதாகும்.

கண்ணகி பாண்டிய அரசன் முன்னே வந்து நின்ற கோலத்தை ஆசிரியர்,

“மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்
கையில் தனிச் சிலம்பும் கண்ணீரும்—வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான் அக்காரிகை தன்சொற் செவி
உண்டளவே தோற்றான் உயிர்” [யில்

என்று அருளியிருக்கின்றார். இவ்
மற்றொரு வெண் வெண்பாவின் நயத்தை மற்றோரிடத்
பாவின் நயம் தில் விரித்துரைத்தலால் கூறுவது
மிகையாகும். இவ்வாறு உறுதியாக
வும் அழகாகவும் கண்ணகியின் கோலத்தையும் பாண்டி-
யனது செம்மையையும் நமது உள்ளமாகிய பளிங்கில்
ஓவியம்போல் எழுதி அமைக்கும் ஆசிரியர் கவித்திறம்
தமிழ் நயந்தெரி புலவர்க்கு நல்விருந்தாகும்.
இன்னும்,

“வேலை மடல்தாழை உட்பொதிந்த வெண்தோட்டு
மாலைத் துயின்ற மணிவண்டு—காலைக்
களிநரவம் தாதூதத் தோன்றிற்றே காமர்
தெளிநிற வெங்கதிரோன் தேர்”

என்று ஓர் அழகிய வெண்பா அமைந்திருக்கின்றது.
கடற்கரையில் பெரிய மடல்களை உடைய தாழையின்
உள்ளே பொதிந்த வெள்ளிய தோட்டைப் பள்ளித்
தாமமாய்க்கொண்டு மாலைப் பொழுதில் துஞ்சிய மணி
வண்டு காலைப்பொழுதில் மதுநிறைந்த நறவமலரின்

இதழ்களில் ஊதி அதன் நலத்தை நுகருமாறு கதிரவன் தோன்றினானென்று காலையின் வருகையைக் கவி நயம் தோன்றக் கூறியுள்ளார். இவ்வெண்பாவின் சொல் நயமும் பொருள்நயமும் கற்போர் கருத்தைக் கவரும் தன்மை வாய்ந்து விளங்குகின்றன.

இன்னும் இவ்வாசிரியர் அருளிப்போந்த காணல் வரிப்பாக்களும், வேட்டு வரிப்பாக்க இசை நயம் ளும், மற்றும் அம்மாண வரி, கந்துக வரி, ஊசல்வரிப்பாக்களும் மிகுந்த இசை நயம்(Lyric Charm) வாய்ந்து விளங்குகின்றன.

ஆகவே, இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சிலப்பதி கார ஆசிரியருக்கு இளங்கோவடிகள் என்னும் பெயர் சிறப்புப் பெயராய் விளங்குகின்றதென்றும், அவர் துற வறத்தை மேற்கொண்டு விளங்கிய பெருந் தமிழ்ப் புலவர் என்றும், துறவியாயினும் தமிழகத்தின் தன் மையையும் தமிழரசின் முறையையும் நன்கறிந்திருந்தா ரென்றும், அவரது சமயம் சமண சமயமென்பது அவரது நூலில் விளங்கும் அகச்சான்றுகளாலேயே அறியப்படுகின்ற தென்றும், இந் முடிவுரை நூலில் திருக்குறளின் திருந்திய மணம் பல இடங்களில் வீசிகின்ற தென்றும், தமிழ்மொழியின் பால் இவர் சிறந்த பற்றுடைய பெரியாரென்றும், உலகில் வாழும் உயிர்களிடத்து அருள் மிக வாய்ந்த ஆன்றோரென்றும், இவரது வெண் பாககள் சொல்லமுகும் பொருளமுகும் உடையனவாய்த் திகழ்கின்றன வென்றும் சுருக்கமாக உணர்த்தப் பட்டது.

2-வது அதிகாரம்.

அரச நீதியும் அரசியலும்

அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டை ஆண்டு வந்த அரசர்கள் நீதியைக் கண்ணும் ஆவியுமாக போற்றினார்கள் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் நன்கு விளக்குகின்றது. குடிகளின் நலத்தைத் தம் நலம்போற்பேணியும், தம் குடைக்கீழ் அமைந்து வாழும் குடிகள் எவ்வகைத் துன்பத்தாலும் நலிவுறுது இன்புற்று வாழ்வதையே குறிக் கோளாகக் கொண்டும். தமிழரசர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள் என்று தெரிகின்றது. நீதி தவறுது அரசாளும் முறையில் தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல முயன்றனர் என்பதும்

அறியப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு தமிழ்

தமிழ் நாட்டு நாட்டிலும், முற்காலத்தில் நீதி

அரசியல் போற்றிய அரசரது அரும் பெரும்

செயல்கள் கர்ண பரம்பரைக் கதை

களாக வழங்கி வந்தன, இத்தகைய வழி முறை

யில் வந்த அரசர்கள் தம் முன்னோர் செயல்களையே

குறிக்கோளாகக் கொண்டு நீதிபோற்ற முயன்றார்கள்.

சோழ நாட்டில் அரசுபுரிந்த மன்னவனும் அந்

நாட்டில் வாழ்ந்த குடிகளும் சோழ

சோழநீதி நீதியைப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள்.

தன் கணவனை இழந்து கையிற் சிலம்

பும் கண்ணில் கண்ணீருமாக பாண்டிய மன்னன்

முன்னே வந்து நின்று கண்ணகியைப் பார்த்து, அவ்

வரசன், "மாதே! நீ யார்" என்று கேட்டவுடன் கண்ணகி கூறுகின்றாள்.

“வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க

ஆவின் கடைமணி உகுரீர் நெஞ்சு சுட

தான் தன் அரும்பெறல் புதல்வனை ஆழ்பின் மடித்

பெரும் பெயர் புகார் என் பதியே”

[தோன்

என்று கண்ணகி தான் பிறந்து வளர்ந்த சோழ நாட்டின் நீதியைப் பாண்டிய மன்னன் அறியுமாறு எடுத்துரைத்தாள்.

முன்னொரு காலத்தில் சோழ நட்டை மனுநீதி கண்ட சோழன் என்னும் பெயர்பெற்ற மன்னவன் ஆண்டுவந்தான். அவ்வரசனது இளங்குமரன் ஒரு நாள் அரண்மனையினின்றும் புறப்பட்டுத் தேரிலேறி வீதியில் செல்லும்பொழுது ஒரு பசுவின் இளங்கன்றானது துள்ளி ஓடிச் தேர்க்காலில் விழுந்து இறந்தது. கன்றை இழந்த தாய் மிகத் துயரமுற்று முகத்தில் கண்ணீர் தாரை தாரையாய் ஒழுக மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போற் காக்கும் மனுச்சோழன் அரண்மனைக்குச் சென்று அங்குக்

கட்டியிருந்த அசையா மணியைத் தன்

மனுநீதி கண்ட கொம்பினால் அசைத்தது. மணி

சோழன் யோசை கேட்ட மன்னவன் அரண்

மனையினின்றும் இறங்கிப் பசுவின்

துன்பத்தை அறிந்து மனம் நொந்து, கன்றை இழந்து

வருந்தும் பசுவைப் போல நானும் என் மகனை இழந்து

வருந்துதே முறை என்று துணிந்து தன் அருமந்த

மைந்தன்மேல் தேர்க்காலைச் செலுத்தினான்.

*

[உணரான்

“ஒரு மைந்தன் தன் குலத்துக் குள்ளான் என்பதும்

தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன் மைந்தன்

மருமந்தன் தேராழி உற ஊர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ மற்றெளிதோதான்”

என்று சேக்கிழார் பெருமான் பெரியபுராணத்தில் கூறுகின்றவாறு தன் மகனென்றும் பாராது, தன் குலத்துக்கு ஒரு மைந்தனே உள்ளான் என்பதையும் உணராது, கன்றை இழந்து வருந்துவது ஓர் பசுத்தானே என்றும் எண்ணாது, நீதியையே பெரிதாக நினைத்துத் தன் மைந்தன்மேல் தேர்க்காலைச் செலுத்திய சோழ அரசன் செங்கோன்மை தமிழ் நாட்டில் ஓர் பழங் கதையாகப் பரவியிருந்தது. நீதி தவறிய பாண்டிய மன்னனிடம் கண்ணகி நீதி தவறாத சோழ மன்னவன் சிறப்பை எடுத்துரைத்தாள்.

இன்னும் மற்றொரு சோழ அரசன் தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த ஓர் புருவின் உயிரைக் காக்கும் பொருட்டு அதனைப் பின்தொடர்ந்து கொல்லவந்த

பருந்திற் குத்தான் இரையாகி.

சிபிக் சொன்ன சொற் பிழையாமல் நீதி

சக்கரவர்த்தி செலுத்திய செயலும் சோழ நாட்டில்

பழங் கதையாகவே நின்று நிலவியது.

இக்கதையைச் சிலப்பதிகார ஆசிரியர்,

“குருநடைப் புறவின் நெடுத்துயர் தீர

வெரிதரு பருந்தின் இடும்பை நீங்க

அரிந்து உடம்பிட்டோன் அறந்தரு கோலும்

திரிந்து வேறாகும் காலமும் உண்டோ?”,

என்று அழகாகக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு சோழ அரசர்கள் நீதியை உயிரினும் அருமையாய்ப் போற்றிய நீர்மை அக்காலத்திய மக்களால் பெரிதும் வியந்து

பாராட்டப் பெற்றது. சோழ அரசர் புகழைப் பாடப் போந்த மாதர்கள்

“புறவு நிறைபுக்குப் பொன்னுலகம் ஏத்தக் குறைவில் உடம்பரிந்த கொற்றவன்யார் அம்மாளை குறைவில் உடம்பரிந்த கொற்றவன் முன் வந்த கறவை முறை செய்த காவலன் காண் அம்மாளை காவலன் பூம்புகார் பாடேலோர் அம்மாளை”

என்று அம்மாளை வரியில் கூறுவதாலும், இவ்வண்மை இனிது விளங்குகின்றது.

இவ்வாறே பாண்டிய நாட்டை ஆண்டுவந்த மன்னவன் நீதி காக்கும்பொருட்டுச் அரும்பெரும் செயல்கள் பழங்கதைகளாகவே பாண்டிய நாட்டிய நாட்டில் பரவியிருந்தன. முன்னொரு காலத்தில் பரண்டிய நாட்டைப் பொற்கைப்பாண்டியன் என்னும் மன்னவன் அரசாண்டுவந்தான். அவனது முறை தவறாத ஆட்சியில் அறம் வளர்ந்து மறம் தளர்ந்தது. அம்மன்னவன் காவலில், மாதவர்நோன்பும், மடவார் கற்பும், சிறந்தோங்கி வளர்ந்தன. அந்நாட்டில் வாழ்ந்துவந்த அந்தணன் ஒருவன் துறை முழுகித் தெய்வம் தொழுவதற்காக வடதிசை நோக்கிச் செல்லும் பொழுது தனிமையாயிருந்த தன் மனைவியைப் பார்த்து” காதலீ, நீ தனியே இருப்பதற்கு அஞ்சவேண்டாம். நமது காவலன் காவலில் யாதொரு தீங்கும் நேராது,” என்று ஆறுதல்சொல்லிப் போனான். இவ்வாறு அந்தணன் சென்றதையும் அவன் மனைவி தனிமையாயிருந்ததையும் அறிந்த அரசன் ஒவ்வொரு இரவிலும் நகர் காவலுக்காகச் சுற்றிவரும்பொழுது அந்தணன் வீட்டின் அருகே வந்து அதனை மிகக் கவலை

யோடு பாதுகாத்தான். இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள்
வட திசைச் சென்றிருந்த அந்தணன்
பொற்கைப் மீண்டும் தன் மனைக்கு வந்து தான்
பாண்டியன் சென்ற நாடுகளையும் கண்ட காட்சி
களையும் தன் காதலியிடம் விரிவாகப்
பேசிக் கொண்டிருந்தான். அந்தணன் திருப்பி வந்ததை
அறியாத அரசன் எப்பொழுதும் போல் நள்ளிரவில்
அவ்வீட்டின் அருகே சென்றான். அவ்வீட்டினுள் ஆண்
குரலைக் கேட்டான். தலைமகன் இவ்வாறு தலைவி தனித்
திருக்கின்ற இவ்வீட்டில் இன்று ஆண் குரல் கேட்கின்
றதே இதன் காரணத்தை அறிவோமென்று அருகே
சென்றான். இன்னும் தெளிவாக ஆண் குரலைக் கேட்
டான். தன் காவலில் அமைந்த பெண்மணியின் கற்பிற்கு
யாதும் இழுக்கு நேரலாகாதென்றெண்ணி அவ்வீட்டின்
கதவைத் தட்டினான். நள்ளிரவில் அயலான் ஒருவன்
தன் மனைக் கதவைத் தட்டிக் கேட்ட அந்தணன் தன்
மனையாளது கற்பினை ஐயுற்று வெளியே நின்றவனை
யார் என்று வினவினான். அக் குரல் அம் மனைக்குரிய
தலைவனது குரலே என்றறிந்த அரசன் தான். செய்த
பெரும் பிழையை நினைந்து மனம் நொந்தான். அந்த
ணன் தன்னை ஐயுறுதவாறு அயல்வீட்டுக் கதவுகளைத்
தட்டிக் கொண்டு விரைந்து அரண்மனை புகுந்தான்.
அந்தணனும், அடுத்த மனைகளுக்குரிய ஆடவரும்
வெளிவந்து பார்த்து கள்வனைக் காணாமையால்
மறுநாள் மன்னனிடம் சென்று முறையிட்டார்கள். அப்
போது அரசன் தன் அமைச்சரை அழைத்து நள்ளிரவில்
தாழிட்ட மனையைத் தட்டிய கள்வனுக்கு அறநூல்
விதிக்கும் தண்டம் யாதென வினவினான். அமைச்சரும்
சிறிது சிந்தித்து, 'ஐயனே, இத்தகைய தவறிழைத்த

கள்வனது கையினைக் கொய்வதே முறையாகும்' என்று எடுத்துரைத்தார்கள். உடனே மன்னவன் மாளிகையிலுள்ளே சென்று தன் உடைவாளை எடுத்துவந்து அவ்வாளால் தன் கரத்தை வாங்கினான் இதைக்கண்ட அமைச்சரும் அந்தணரும் யாதும் அறியாது திகைத்து வருந்தினார்கள். அப்போது அரசன் நிகழ்ந்த செயல்களை நேர்மையாய் எடுத்துரைத்து, அராய்ந்தறியாது அவசரமாய் முன் சென்று அந்தணன் கதவைத் தட்டிய கையினைக் கொய்தது முறையேயாகும் என்று மொழிந்தான். இதைக்கேட்ட பெருமக்கள் யாவரும் மன்னவன் நீதியை மனமாறப் புகழ்ந்து குறைந்த கை மீண்டும் நிறைந்திலங்குமாறு இறைவனை வழத்தினார்கள். இறைவன் அருளால் குறைந்த கரம் வளர்ந்து முன்னிலும் மிகுந்த பொன்னிறத்தோடு பொலிவுற்றது. பொன்போலிலங்கிய கையினைக் கண்ட மக்கள் மனம் களித்து நீதி தவருத மன்னனைப் பொற்கைப் பாண்டியனென்று பேரமைத்துப் போற்றினார்கள். இத்தகைய சிலப்பதிகாரத்தில் மதுரைமா தெய்வம் கண்ணகியிடம் கூறுகின்றது.

“ நெஞ்சம் சுடுதலின் அஞ்சிநடுக் குற்று
வச்சிரத் தடக்கை அமரர் கோமான்
உச்சிப் பொன்முடி ஒளிவளை உடைத்தகை
குறைந்த செங்கோல் குறையாக் கொற்றத்து
இறைக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு இழுக்கம் இன்மை.”

என்று பொற்கைப் பாண்டியன் செங்கோன்மையை சிலப்பதிகாரம் பாராட்டுகின்றது.

இவ்வாறு கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் தமிழ் நாட்டில் வெகுவாய் வழங்கி வந்தமையால் அரசர்கள் நீதி வழுவாது நடந்து வந்தார்கள். குடிகள் எவ்வகை

யான துன்பங்களை அடைந்தாலும் அவற்றைச் சிறிதும் மனத்திற் கொள்ளாது குடிகொன்று இறை கொள்ளும் கொடுங்கோன் மன்னரைப் போல் தமிழ் அரசர்கள் ஆட்சி செய்யாமல் தம் குடிகளின் நலத்தை கண்ணும் ஆவியுமாகக் கருதிப் போற்றினார்கள். குடிகளை வருத்தி அரசாளுவதைப் பார்க்கிலும் கொடுங்கோன்மை வேறில்லை என்பதைத் தமிழ் அரசர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். இவ்வண்மை சேரன் செங்குட்டுவன் வாய் மொழியாலேயே நன்கு அறியப் தமிழரசரது படுகின்றது. நீதி தவறிய பாண்டிய பொறுப்பு மன்னன் உயிர் துறந்தானென்றும், அவன் அரசாண்ட அழகிய நகரம் அழிந்ததென்றும், கேள்வியுற்ற சேரன் செங்குட்டுவன் மாநிலம் காக்கும் மன்னவனது துன்பங்களை யெல்லாம் எண்ணி ஏங்குகின்றான்.

“ மழை வளங்கரப்பின் வான் பே ரச்சம்
பிழை உயிர் எய்தில் பெரும்பே ரச்சம்
குடி புர உண்டும் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதல் இல்லென”

காவலன் குடிகளின் பொருட்டு அடையும் துன்பங்களையும் கவலைகளையும் சேரன் விரிவாய் எடுத்துரைத்தான். இதனால் அக்காலத்திய அரசர் எத்துணை பொறுப்புடையவர்களாய் தம் நாட்டுக் குடிகளின் நலத்தைக் கருதி வளர்த்தார்களென்பது நன்கு அறிப்படும்

இத்தகைய கொள்கைகள் பரவியிருந்த தமிழ் நாட்டில் கண்ணகியின் காரணத்தால் பாண்டிய மன்னன் வளையாச் செங்கோல் வளைந்தது. அப்பொழுது

பாண்டிய நாட்டை ஆண்டுவந்த அரசன் நெடுஞ்செழியன் என்னும் பெயர் வாய்ந்தவன். பாண்டியன் அவன் ஆண்டுவந்த நாட்டில் மறை நெடுஞ்செழியனது செவ்வகோன்மை ஒதும் மங்கல ஒலியேயல்லால் அசையாமணியோசை எந்நாளுங் கேட்டதில்லை. இம் மன்னவன் ஆண்டு வந்த மதுரை மாநகரின் சிறப்பினை தன் கண்களால் கண்ட மாமறையாளன் ஒருவன்.

“தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பும் செய்கையும் கண்மணி குளிர்ப்பக் கண்டேன் ஆதலின் வாழ்த்தி வந்திருந்தேன்”

என்று கோவலனிடம் பாண்டிய நாட்டின் சிறப்பையும் அவ்வரசனது நலங்களையும் கண்குளிரக் கண்டதாகக் கூறினான்.

இத்தகைய மன்னவன் முன் செய்த தீவினையால் ஓர் தவறு செய்தான். கோவலன் தன் மனைவியின் சிலம்பை விற்று அதனை மூலப் பொருளாக வைத்து வணிகம் செய்யும் பொருட்டு மதுரைக்கு வந்தான். அச்சிலம்பைக் கொண்டு மதுரை வீதியில் செல்லும் பொழுது, எதிரே வந்த தட்டானிடம் அதனை விலை மதித்தற்காகக் கொடுத்தான். தட்டானும் அதை நன்றாக உற்றுப் பார்த்து கோவலனிடம், “இத்தகைய விலையுயர்ந்த சிலம்பை இந்நகரில் வேறெவரும் விலை கொடுத்து வாங்கமாட்டார்கள். அரண்மனையில் அரசமாதேவிக்கே இது ஏற்றதாகும். நான் போய் இதனை அரசனிடம் அறிவித்து திரும்பி வரும் வரையும் நீ இங்கே இரு” என்று அருகிலிருந்த குடிசையில்

அவனை அமைத்து அரண்மனைக்குச் சென்றான். அப்
 பொழுது அரசன் தன் தேவியின்
 அவனது ஊடல் தீர்க்கும் பொருட்டு அந்தப்
 காம மயக்கம் புரத்தை நோக்கி அதி வேகமாய்ச்
 சென்றுகொண்டிருந்தான். இவ்வாறு
 காம வயப்பட்டு மயக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அரசனை தட்
 டான் சென்று வணங்கி “அரசே,

“ கன்னகம் இன்றியும் கவைக்கோல் இன்றியும்
 துன்னிய மந்திரம் துணை யெனக் கொண்டு
 வாயி லாளரை மயக்கு துயிலுறுத்து
 கோயிற் சிலம்பு கொண்ட கள்வன்
 கல்லைன் பேரூர் காவலர்க் கரந்து என்
 சிலலைச் சிறு குடில் அகத்திருந்தோன் ”

எனச் சொன்னான். கன்னக்கோலில்லாமலும் கவைக்
 கோல் இல்லாமலும் மந்திர வலிமையால் வாயிற் காவ
 லரை மயக்கி அரண்மனைச் சிலம்பைக் கவர்ந்து
 கொண்ட கள்வன் இப்பொழுது என் சிறு குடிசையில்
 அகப்பட்டிருக்கின்றனென்று தட்டான் சொன்னவுடன்
 மன்னவன் காம மயக்கத்தாலும், வினைவினை காலமாத
 லாலும், நீதி முறைகளை மறந்தவனாய் குற்றம் சாட்டப்
 பெற்றவனை விசாரணை செய்து அவன்
 வினைவினை சொல்லும் மாற்றத்தையும் ஏற்று
 காலம் கொண்டு குற்றம் விளங்கினால் தண்
 டம் விதிக்கவேண்டும் என்னும்
 முறையை மறந்தவனாய்

“ வினைவினை காலமாதலின் யாவதும்
 சினையலர் வேம்பன் தேராணகி
 ஊர்காப்பாளரைக் கூவி ஈங்குஎன்
 தாழ்ப்புங்கோதைத் தன்கால் சிலம்பு

“ கன்றிய கள்வன் கையதாகில் [பணித்தான்.
கொன்று அச்சிலம்பு கொணர்க ஈங்கெனப் ”

இவ்வாறு மயங்கி மொழிந்தபோதும் அரசமாதேவியின் சிலம்பு கள்வன் கையிலிருந்தால் அவனைக் கொன்று சிலம்பைக் கொண்டுவருக என்று அரசன் ஆணை செய்தானேயல்லால் ‘இத் தட்டான் காட்டி கின்ற கள்வனைக் கொன்று கொண்டு வருக’ பாண்டியன் என்று சொன்னால்லன். ஆயினும் நீதி தவறுதல் கோவலன் கொலையுண்டு இறந்ததற்குக் காரணம் அவன் முன் செய்த தீவினையேயாகும். கோவலன் அப்பொழுது தீவினை முதிர்வலைச் சென்று பட்டிருந்தான் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். வினைப்பயனால் கோவலன் வெட்டுண்டு விழுந்தான். அதையறிந்த கண்ணகி அழுது புலம்பினாள் காதலன் கொலையுண்டு விழுந்த துன்பம் அவள் நெஞ்சில் நெருப்பை வைத்தாற்போல் வாட்டி வருத்தியது. மாசிலாத் தன்மை வாய்ந்த தன் மனைகள் மீது கள்வன் என்ற குற்றமும் பழியும் ஏற்றிய மாற்றம் எரியும் புண்ணில் ஈட்டி தைத்தாற்போல அவள் நெஞ்சத்தைப் பிளந்தது, இத்துயரம் பொறுக்க மாட்டாமல் தன் காதலனைக் காணக் கண்ணகி கண்ணகி புறப்பட்டாள். மதுரைமா நகரிலுள் புலம்பல் ளார் எவரும் தன் மனைனது மாசிலாத் தன்மையை அறியாராதலால் விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றிய கதிரவனைப் பார்த்து,

“ பாய்திரை வேலிப் படுபொருள் நீ அறிதி
காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனே என் கணவன்”

என்று முறையிட்டாள். ஆதலனும் அசரீரியாய் நின்று அவ்வாயர் குல மக்களெல்லாம் அறியும்படி, “மாதே,

உன்கணவன் கள்வனல்லன், அவனைக் கள்வனென்று கொன்ற இவ்வூர் அழியும்”, என்று கூறிய குரல் ஆகாயத்தில் எழுந்தது. அதன் பின்னர் தன் கணவன் குற்றமற்றவன் என்றும் அவனைக் குற்றவாளியென்று கொன்ற கொற்றவன் தவறிழைத்தானென்றும் உலகோர் அனைவரும் அறியுமாறு நிருவ விருப்பினுள் ஆயர் சேரியினின்றும் புறப்பட்டு மதுரைமாநகரின் உள்ளே சென்றாள். வழியில் இரு மருங்கும் நிறைந்து நின்ற கற்புடைய மாதரைக்கண்டு தன் கணவன் கள்வனல்லன். அல்லன், என்று அரற்றினாள். இவ்வாறு அல்லலுற்று ஆற்றாது அழுவாளைக் கண்டு ஏங்கி மதுரையில் வாழ்ந்த மக்களெல்லாம் மன்னவன் வளையாச் செங்கோல் வளைந்தது என்று எண்ணி வருந்தினார்கள்.

ஆவர்களிற் சிலர்,

“களையாத துன்பம் இக்காரிக்குக் காட்டி
வளையாத செங்கோல் விளைந்தது”

என்று வருந்தினார்கள். மற்றும் சிலர்,

[வேந்தன்

குடிகளின் “மன்னவர் மன்னன் மதிக்குடை வாள்
வாய்மொழி தென்னவன் கொற்றம் சிதைந்தது”

என்று தயங்கினார்கள். இன்னும் சிலர்,

“மண்குளிரச் செய்யும் மறவேல் நெடுந்தகை
தண்குடை வெம்மை விளைத்தது”

என்று வாடி வருந்தினார்கள். பாண்டியன் எப்பொழுதும் நீதி தவறியவன் அல்லவே. அவனது வளையாத செங்கோல் இப்பொழுது வளைந்ததே, என்ன தீவினையோ என்று குடிகளும் ஏங்கி வருந்தினார்கள். கண்

ணகியும் வீதியின் வழியே சென்று, பொடியிவ் படிந்து
 ஞுதியில் தோய்ந்து கிடந்த தன் காதலனைக் கண்டாள்,
 அழுதாள், புலம்பினாள், மன்னவன் இழைத்த தவறே
 அவள் மனத்தில் பசுமரத்து ஆணி போல் பதிந்
 திருந்தது.

“ பார் மிகு பழி தூற்ற பாண்டியன் தவறிழைப்ப
 ஈர்வதோர் வினைகாணு விதுவென உரையாரோ ”

என்றும்.

“ மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
 உண்பதோர் வினைகாணு விதுவென உரையாரோ ”

என்றும் தன் காதலனைக் கள்வன்
 பாண்டியன் அநீதி என்று கொன்ற மன்னவன் பிழைபை
 யைக் குறித்து நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் உருகினாள்
 கண்ணகி அழுதல் ஒருவரும் அத்தீவினை வினை ந்த
 தன்மையை உரைக்க மாட்டாமை
 யால் கண்ணகி எழுந்து இதற்கெல்லாம் காரணமாகிய
 தீவேந்தன்தனைக் கண்டு இத்திறம் கேட்பேன் என்று
 துணிந்து அரண்மனை வாயிலை அடைந்தாள். அங்கு
 நின்ற அரசனது காவலாளரைக் கண்டாள். அவர்க
 ளுடைய முகத்தில் அரசனது அநீதியே அவளுக்கு முற்
 பட்டுத் தோன்றிற்று. அக்காவலாளரில் ஒருவனைப்
 பார்த்து,

கண்ணகி
 அரசனது
 அரண்மனை
 செல்லுதல்

அறிவு அறைபோதிய பொறியறி நெஞ்சத்து
 இறை முறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே”
 இணையரிச் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள்
 கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தாள் என்று
 அறிவிப் பாயே அறிவிப் பாயே”:

“அறிவிழந்து அரசமுறை பிழைத்தவனது வாயில்

காக்கும் காவலாளனே! ஒற்றைச் சிலம்பைக் கையி
வேந்தி கணவனை இழந்த ஒரு மாது இங்கு நிற்கின்றா
ளென்று உன் அரசனிடம் அறிவிப்பாயாக” என்று

சொல்லி கண்களினின்றும் கண்

கண்ணகியின் ணீ ரைத் தாரைதாரையாய் வடித்
கற்புக் கோலம் துக் கொண்டு நின்றாள். இதனைக்

காவலாளன் அரசனிடம் அறிவித்த

பொழுது, அம்மாதை மாளிகையின் உள்ளே விடும்படி
மன்னன் ஆணைசெய்தான். கற்பெனும் திண்மையே
வடிவெடுத்தாற் போன்ற கண்ணகி காவலன் கண்
னெதிரே வந்து நின்றாள். மெய்முழுதும் பொடி படிந்
திருந்தது; கருங்கூந்தல் விரிந்து கிடந்தது; கையில்
தனிச்சிலம்பு விளங்கிற்று; கண்ணீர் தாரை தாரை
யாய்ப் பெருகிற்று; உயிர் பிரிந்த உடலம் போல் உருவம்
தோன்றியது. இக்கோலத்தை மன்னவன் கண்டான்.
கண்ணகியைப்பார்த்து, “ மனம் வருந்தி வந்து நிற்கும்
மாதே நீ யார்” என்றான். அதற்குக் கண்ணகி அடைக்
கலம் புகுந்த சிறு புருவிற்காகத் தன் ஆருயிர் கொடுத்
தும், தேர்க்காலில் மடிந்த ஆவின் கன்றுக்காகத் தன்
அரிய மைந்தனை மடித்தும் நீதிபோற்றிய மன்னர்
ஆளும் சோழ நாடே நான் பிறந்த நாடாகும், அந்
நாட்டில்

“ மாசாத்து வாணிகன் மகளேயாகி

வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துறப்ப

கும் கழல் மன்னா நின்னகர்ப் புகுந்து நங்கு

என் கால் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி நின்பால்

கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவி”

என்றாள். உடனே அரசன் உற்றதை உணர்ந்து,
தட்டான் செய்த வஞ்சனை ஒன்றும் அறியாதவனாத

லால் "மாதே, உன் கணவன் களவு செய்த காரணத் தால் கொலையுண்டான். கள்வனைக் கண்டித்து அரசனிடம் கொல்லுதல் கடுங்கோலன்று, அது கண்ணகி வழக் செங்கோல் முறையேயாகும் என்று குரைத்தல் கூறினான். இதைக்கேட்ட கண்ணகியின் உள்ளத்தில் கடுஞ்சினம் பொங்கி எழுந்தது. அநீதியே உருவாய் விளங்கிய அரசனைப் பார்த்து, "நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே! என் கணவன் கள்வனல்லன் என்று இப்பொழுதே நிறுவுகின்றேன்; என் கணவனிடமிருந்த சிலம்பி னுள்ளே இருப்பது மாணிக்கமென்றார். அரசன் அரண்மனையில் காணாநற்போன சிலம்பின் உள்ளே யிருப்பது முத்து என்று சொல்லி, கண்ணகி கோவலனிடமிருந்து தன் காவலாளர் சிலம்பை உடை மூலமாய்ப் பெற்ற சிலம்பைக் கண்ணகி த்து அரசனது யின் முன்னே வைத்தான் உடனே அநீதியை வெளிப் அதனை எடுத்துக் கண்ணகி உடைத் து படுத்துதல் தான். அச்சிலம்பின் உள்ளே இருந்த மாணிக்கம் வீறிட்டெழுந்து தானே குற்றம் தெரிவிப்பதுபோல மன்னவன் வாயில் தெறித் தது. அம்மாணிக்கத்தை மன்னவன் கண்டான். அப் பொழுதே அவன் வெண்குடை தாழ்ந்தது, கையிலிருந்த செங்கோல் தளர்ந்தது.

"பொன்செய் கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட யானே அரசன். யானே கள்வன், மன்பதை காக்கும் தென்புலங்காவல் என் முதல் பிழைத்து, கெடுக என்னுயிள் என மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே"

ஓர் தட்டான் சொல்லிக் கேட்டு இக்கொலையைச் செய்

வித்த நானே அரசன். நானே கள்வன். இதுவரை
 பிழையாத இறைமுறை இப்பொழுது என்னால் பிழைத்
 தது இனி இவ்வலக வாழ்வு எனக்கு ஒவ்வாது
 என்று சொல்லி ஏங்கி மயங்கி விழுந்து
 மன்னவன் மயங்கி அரசன் உயிர் துறந்தான். பாண்டிய
 உயிர் துறத்தல் அரசன் உயிரினும் நீதியை உயர்வாக
 மதித்திருந்தான் என்பதற்கு இதனி
 னும் வேறு சான்று வேண்டுமோ? இம்மன்னவன்
 நீதியை எத்துணை அருமையாகப் போற்றியிருந்தானென்
 பது ஆசிரியர் கூறும் ஓர் அழகிய வெண்பாவால் இனிது
 விளங்கும்.

“மெய்யிற் பொடியும், விரித்த கருங்குழலும்

கையில் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும்...வையைக் கோள்

கண்டளவே தோற்றான், அக்காரிகை தன்சொற்

உண்டளவே தோற்றான் உயிர்.”

[செவியில்

என்று ஆசிரியர் உருக்கமாக அருளுகின்றார். மெய்
 முழுதும் நிறைந்த பொடியையும்
 நதியே உயிரினும் விரிந்த கருங்கூந்தலையும் கையில்
 பெரிது தனிச் சிலம்பையும் கண்ணீர்த் தாரை
 யையும் கண்டபொழுதே அரசன்
 தோற்றான். இவ்வரசன் எத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்தவ
 னென்பதை ஆசிரியர் முன்னர்க் கூறியிருக்கின்றார்.

“கயலெழுதிய இமய நெற்றியின்

அயலெழுதிய புனியும் வில்லும்

நாவலந் தண்பொழில் மன்னர்

ஏவல் கேட்பப் பார் அரசாண்ட

மாலை வெண்குடைப் பாண்டியன் ”

என்று ஆசிரியர் கூறியவாறு, இமயமலையில் புனியைப்
 பொறித்த சோழனும், வில்லைப் பொறித்த சேரனும்

மற்றும் வடநாட்டிலுள்ள குறுநிலமன்னரும் பணிந்து ஏவல் கேட்டொழுக அரசாண்ட வெண் கொற்றக் குடையையுடைய பாண்டியனாவான் நெடுஞ்செழியன். இத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த அரசன் கண்ணகியின் கோலத்தைக் கண்டவுடனே தோற் பாண்டியனது ருன். படைக்கலத்தால் தோல்வி போர்த்திறமையடையாத பாண்டியன் இப்பாவையும் நீதியின் யின் கற்பெனும் திண்மையால் நிலை அருமையும் குலைந்து தோற்றான். இவ்வாறு கண்ணகியைக் கண்டளவே தோற்ற காவலன் அவள் சொல்லிய சொற்களைச் செவியில் ஏற்ற பொழுதே உயிரைத் தோற்றான். போர்க்களத்தில் வீரரது வில்லம்பால் தோல்வியடையாத வீரன் இம் மாதின் சொல்லம்பால் உயிரைத் தோற்றான். கூடல் என்னும் மதுரையை அரசாண்ட மன்னவன் ஆவி அகன்ற கூடாயினான்.

“காவி யுகுநீரும் கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவி குடிபோன அவ்வடிவும்—பாவிபேன்
காடெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குமலும் கண்டஞ்சி
கூடலான் கூடாயினான்.”

என்று அடிகள் மிக உருக்கமாகக் கூறுகின்றார். இன்னும் கண்ணகி அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீர் அரசனது ஆவியைப் பிரித்துவிட்டது என்று ஆசிரியர் அருளுகின்றார்.

“தொல்லை வினாயால் சூயருமந்தாள் கண்ணின் நீர்
கொல்ல உயிர் கொடுத்த கோவேந்தன் வாழியரோ,
வாழியரோ வாழி வருபுனல் நீர்வையை
சூழும் மதுரையார் கோமான் தன் தொல்குலமே”

என்னும் வாழ்த்துப் பாவால் கற்பின் வன்மையையும்

நீதியின் மென்மையையும் அடிகள் இனிதாக எடுத்துரைத்தார்.

இவ்வாறு அரசன் அறியாது பிழை
 அரச நீதி செய்து ஆவிதுறந்த செய்தி கேட்டு
 பிழைத்தமை மனம் பொறுது உயரியமக்கள் சிலர்
 யால் மாதிரி உயிர் துறந்தார்கள், மற்றும் சிலர்
 உயிர் துறத்தல் உலகினைத் துறந்தார்கள்; ஆயர்
 சேரியில் மாசிலாது வாழ்ந்து வந்த
 மாதிரி என்னும் முதுமகள் 'ஐயோ

• கோவலன் தீதிலன் கோமகன் பிழைத்தான்
 அடைக்கலம் இழந்தேன். இடைக்குலமக்காள் ?
 குடையும் கோலும் பிழைத்தவோ என
 இடையருள் யாமத்து எரியகம் புக்காள். '3*

என்று ஆசிரியர் கூறுமாறு கோவலன் இறந்த துன்பத்தையும் அரசன் செய்த பிழையையும் பொறுக்க மாட்டாமல் எரியில் விழுந்து உயிர் துறந்தான். மதுரையில் வந்திருந்த கடுந்தவப் பெருமை வாய்ந்த கவுந்தியடிகளாகிய பெண்மணியும்.

“நிவர்தோங்கு செங்கோல் நீழ் நில வேந்தன்
 போகுயிர் தாங்காப் பொறை சாலாட்டி.
 உண்ணு நோன்போடு உயிர் பதிப் பெயர்ந்தாள்.”

அரசன் இறந்தமைக்கு ஆற்றாது உண்ணு நோன்பிருந்து விண்ணுலகடைந்தாள். கோவலன் தாயும் கண்ணகியின் தாயும் உயிர் துறத்தல் துயர் பொறுக்க மாட்டாமல் உயிர் துறந்தார்கள். கோவலன் தந்தையும் கண்ணகி தந்தையும் தம் பெரும் தனத்தை யெல்லாம் தானம் செய்து துறவறம் புகுந்தார்கள்.

இவ்வாறு நீதிக்காக உயிர் கொடுத்த அரசனது உயரிய மனநலத்தை அக்காலத்தில் முடியுடைய வேந்தராய் விளங்கிய மற்றைய மன்னர் கோவலன் கேட்டு ஒருபுறம் துன்பமும் ஒருபுறம் தாயும் கண்ண இன்பமும் அடைந்தார்கள். அரசன் கியின் தாயும் இறந்தது கேட்டுத் துன்பமும் அவன் உயிர் துறத்தல் உயிர் கொடுத்து நீதி போற்றிய முறையை அறிந்து இன்பமும் அடைந்தார்கள். பாண்டிய நாட்டில் நிகழ்ந்த செயல்களைச் சாத்தனார் சொல்லக்கேட்ட, சேரன் செங்குட்டுவன் மிக மனம் வருந்தினவராய்

“ எம்மோ ரென்ன வேந்தர்க்கு இற்றெனச்
செம்மையின் இகழ்ந்தசொல் செவிப்புலம் படாமுன்,
உயிர்ப்திப் பெயர்ந்தமை உறுக ஈங்கென
வல்வினை வகைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ லாக்கியது”

என்று கூறினான். வல்வினையால் வகைந்த பாண்டியன் செங்கோல் அவன் உயிர் துயந்தமை பாண்டிய யால் மறுபடியும் நிமிர்ந்து நேர்மை அரசன் நீதியைச் யுற்றது என்று சேரன் பாண்டியனைப் சேர அரசன் புகழ்ந்தான். இன்னும் வஞ்சிமா நகரத் புகழ்தல் தில் செங்குட்டுவன் எடுத்த திருவிழாவில் கண்ணகி தெய்வம் காட்சி கொடுத்த பொழுது.

“ தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
நல்விருந் தாயினன், நானவன் தன்மகள்.”

என்று அருளினமையாலும் பாண்டியன் முறைதவறிய மன்னனல்லன் என்பது இனிதுணரப்படும்.

இனி சோழ நாட்டின் தலை நகராகிய புகார் நகரத்தில் பாவை மன்றம் என்னும் பெயர் பெற்ற ஒரு மன்றம் அக்காலத்தில் விளங்கிற்று.

“ அரசுகோல் கோடினும் அறங்கூற வையத்து
உரைநூல் கோடி ஒருதிறம் பற்றினும்
நாவொடு நவிலாது நவை நீர் உகுத்து
பாவை நின்றமும் பாவை மன்றமும் ”.

என்று ஆசிரியர் கூறியிருப்பதால் நீதி போற்றிய அரசனது செங்கோல் வளைந்தாலும், பாவை மன்றம் நீதிமன்றத்தில் அறஞ்சொல்லு முறையில் நடு நிலைமை தவறி ஒரு சார்பாக பொய்யை மெய்யென்று முடிவு செய்தாலும், அப்பாவை மன்றத்தில் நின்ற பாவை நாவினால் ஒன்றும் பேசாது கண்களினின்றும் நீரைத் தாரை தாரையாய் வடிக்கும் என்று அறியப்படுகின்றது. இதன்கண் ஓர் உண்மை அமைந்திருக்கக் காணலாம். தமிழ் அரசர்கள் நீதியால் அரசாண்ட முறையில் ஒரோ வழி அந்நீதி தவற நேர்ந்தால் அதனை அவ்வரசர் அறிந்து மாற்றிக் கொள்வதற்கேற்ற சில குறிகள் தோன்றின என்றும் அவற்றால் நீதி எப்பொழுதும் நிலைத்திருந்த தென்றும் அறியப்படும்.

இவ்வாறு அக்காலத்தில் அரசாண்ட மன்னவன் தன் நாட்டிலிருத்தாலும் அன்றி அயல் நாடுகளின்மேல் போருக்கு எழுந்தாலும் அவனைச்சுற்றி அரசரைச் சுற்றியிருந்த ஐந்து சடைகள் வல்ல அறிஞர்கள் அமைந்திருந்தார்கள் என்று தெரிகின்றது. அறிவால் மாட்சிமை பெற்ற அமைச்சர்களும் சேனையை அணி வகுத்துப் போர் செய்யவல்ல சேன

பதிகளும் நல்ல நாளும் பொழுதும் பார்த்துச் சொல்லும் காலக்கணிதரும், வேற்றரசரிடம் சென்று தம் அரசர் கருத்தை மிக ஆற்றலோடு அறிவிக்கும் தூதுவரும் அயல் நாடுகளில் கரந்து வாழ்ந்து அந்நாட்டு நிகழ்ச்சிகளை தம் அரசர்க்கு அறிவிக்கும் ஒற்றரும் அக்காலத்தில் இருந்ததாக சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகின்றது.

அக்காலத்தில் அரசர் போருக்கு எழும்பொழுது நல்ல நாளும் பொழுதும் பார்த்துப் புறப்பட்டாரென்று தெரிகின்றது. போருக்குப் புறப்படும் நாள் நன்னாளாக அமையாதெனில் அதற்கு முன்னரே ஒரு நல்ல பொழுதில் வாளும் குடையும் முரசும் நல்லநாளும் அரண்மனையினின்றும் பெயர்த்து பொழுதும்பார்த்த வைத்துப் பின் படை திரட்டிப் துச்சொல்லும் போருக்கு எழுவது வழக்கமாகும் காலக்கணிதர் கரிகால் வளவன் என்னும் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற சோழ மன்னன் வட நாட்டில் வாழ்ந்த ஆரிய அரசர் மேல் படையெடுத்துச் சொல்லுமுன் ஓர் நன் நாளில் நல்லபொழுதில்.

“வாளும் குடையும் மயிர்கண் முரசும்
நாளொடு பெயர்த்து.”

வைத்துப் பின் போருக்கு எழுந்து சென்றான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இன்னும் வட நாட்டில் குறுநில மன்னராய் அரசாண்ட கறுவிசையர் தம் குறும்பை யடக்கவும் கற்புக் கடவுளாகிய கண்ணகிக்குச் சிலையமைப்பதற்கு இமயமலையில் கல் லெடுக்கவும் எண்ணியிருப்பதாகச் சேரன் செங்குட்டுவன் சபையில் சொல்லியபொழுது அங்கிருந்த காலக்கணிதன் எழுந்து நின்று.

“ வெந்திறல் வேந்தே வாழ்கநீன் கொற்றம்
 இருசில மருங்கின் மன்னரெல்லாம் நீன்
 திருமலர்த் தாமரைச் சேவடி பணியும்
 முழுத்தம் ஈங்கிது, முன்னிய திசைமேல்
 எழுச்சிப் பாலை ஏகென்று ஏத்தி” நின்றான்.

அரசே வாழ்க. வடதிசையில் வாழும் அரசரெல்லாம் இப்பொழுது நீ போருக்கு எழுந்தால் உன் திருவடி பணிந்து நிற்பார்கள். இது அத்தகைய நல்ல முழுத்தம் என்று கூறினான். அதைக்கேட்ட அரசன் அக்கணிதன் கூறிய நல்லபொழுதில் தன் வாணையும் குடையையும் வடதிசையில் பெயர்த்துவைத்து பின் படை திரட்டிப் போருக்கு எழுந்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. ஆகவே நல்ல நாளும் பொழுதும் பார்த்துச் சொல்வதற்கு வான நூலில் வல்ல காலக்கணிதர்கள் அக்காலத்தில் இருந்தார்களென்பது அறியப்படுகின்றது. மேற்கூறிய காலக்கணிதனை,

“ ஆறிரு மயினும் காருக அடிப்பயின்று
 ஐந்து கேள்வியும் அமைந்தோன்”.

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் அக் காலக்கணிதன் பன்னிரண்டு இராசிகளையும் கிரகநிலைகளையும் பஞ்ச அங்கங்களையும் அறிந்திருந்தானென்பது இனிது அறியப்படும்.

இக்காலத்தில் நாகரிகமுற்ற நாடுகளில் உள்ள அரசாங்க முறையில் ஒற்றரே வெகு ஒற்றர்கள் வாய் விளங்கித் தோறுகின்றார்கள். இத்தகைய ஒற்றரை ஆளா அரசற்கு கொற்றம் இல்லை யென்று பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. பகையரசர் நாடுகளிலும் மற்றும் அயல் நாடுகளிலும் நிகழுகின்ற அரசாங்க நிகழ்ச்சி

களையும் இயக்கங்களையும் செவ்வையாய் அறிந்து அறிவிப்பதற்காக ஒற்றரை அமைத்துக் கொள்வது தமிழரசர் வழக்கம் என்று தெரிகின்றது. சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டிற்கு சேனையோடு புறப்படுமுன் வடநில மன்னர்க்கு அரசன் தன் வருகையை எழுத்து மூலமாய் அறிவிக்க வேண்டுமென்று வில்லவன் கோதை என்னும் அமைச்சன் மன்னவனிடம் கூறினான் அப்பொழுது அங்கிருந்த மற்றொரு அமைச்சன் எழுந்து, “இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாட்டரசனுக்கும் நாம் அறிக்கை அனுப்பவேண்டிய அவசியமில்லை. நமது நகரத்திலேயே நாம் போருக்குச் சேனையோடு வடநாட்டிற்குப் புறப்படும் செய்தியைப் பறையறை விப்போமாயின், அயல் நாட்டரசரது ஒற்றர்கள் நமது நாட்டில் நிறைந்துள்ளார்களாதலால், அவர்களே முறையாக தம் அரசற்கு அறிவித்துக் கொள்ளவார்கள் என்று கூறினான். இதனை அரசனும் உண்மையென்று ஏற்றுத் தன் நகர வீதிகளில் பறையறையுமாறு பணித்தான் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால் ஒற்றரை அக்காலத்திய அரசர்கள் வெகுவாய் ஆண்டுவந்தார்களென்பது அறியப்படுகின்றது. இவ்வொற்றரை ஆளுந் தன்மையில் தமிழ் அரசர்கள் தலைமை பெற்றிருந்தார்கள் என்பது திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறளி னாலும் மற்றைய பழந் தமிழ் நூல்களாலும் நன்றாய் விளங்குகின்றது. ஒரு ஒற்றன் சொல்லிய பொருளை மற்றொரு ஒற்றன் சொல்லும் பொருளால் ஆராய்ந்து பல ஒற்றர்கள் சொல்லும் முறையில் ஒற்றுமை காணப்பட்டால் அதனையே தமிழரசர்கள் உண்மை யென்று ஒப்புக்

அரசன்
ஒற்றரை
ஆளுந்தன்மை

கொண்டார்களென்று சிந்தாமணி முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களால் விளங்குகின்றது.

“ ஒற்றர் தங்களை ஒற்றிரின் ஆய்தலும்
கற்ற மாந்தரைக் கண்ணெனக் கோடலும்
சுற்றம் சூழ்ந்து பெருக்கலும் சூதரோ
கொற்றம் கொள் குறிக் கொற்றவர்க் கென்பவே’:

என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளால் இவ்வுண்மை இனிது விளங்கும்.

சேரன் செங்குட்டுவன் தமிழ் நாட்டில் அரசு புரிந்த காலத்தில் வடநாட்டில் அவனுடைய நண்பராகிய நூற்றுவர் கன்னர் என்னும் பெருடைய அரசர் இருந்தாரென்று அறியப்படுகின்றது. இவ்வரசர் பெயரை ஆராயும் பொழுது வடமொழிகளில் ‘சதகர்னி’ யென்று வழங்குகின்ற அரசரது பெயரின் மொழி பெயர்ப்பாகவே தெரிகின்றது. இவ்வரசர்க்கு இத்தகைய விந்தையான பெயர் அமைந்ததற்குக் காரணம் சரித்திர ஆசிரியர்களால் ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது, சதகர்னி என்னும் வடமொழிப் பெயருக்கும் நூற்றுவர் கன்னர் என்னும் தமிழ்ப்பெயருக்கும் நூறு செவிகளை உடையவன் என்னும் பொருள் கிடைக்கின்றது. இவ்வரசன் பல

நூற்றுவர் நாட்டிற்கும் தன் ஒற்றரை அனுப்பிப்
கன்னர் பல வழிகளால் பிற நாட்டு நிகழ்ச்சி
என்னும் பெயர் களைத் தெரிந்த தன்மையைச் சிறப்
ஆராய்ச்சி பித்து, “நூற்றுவர் கன்னர்” என்
னும் காரணப்பெயர் இவ்வரசர்க்கு
அமைந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆகவே இக்காலத்
தில் நாகரிகத்தில் நனி சிறந்திருப்பனவாகப் புகழ்ப்

படுகின்ற நாடுகளில் கையாளப்படுகிற அரச உபாயங்களும் சூழ்ச்சிகளும் அக்காலத்திலேயே தமிழ் அரசாங்க முறையில் அமைந்து விளங்கின என்பது மறக்க முடியாத உண்மையாகும்.

3-வது அதிகாரம்

ஆரிய அரசரும் தமிழ் அரசரும்

தமிழ் நாட்டில் சேர சோழ பாண்டியரென்னும் மூவரசரும் ஆண்டு வந்தது போல வடநாட்டில் பல ஆரிய மன்னர் அக்காலத்தில் அரசாண்டு வந்ததாகத் தெரிகின்றது. வடநாட்டில் வச்சிர நாடு மகத நாடு அவந்தி நாடு முதலிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிற்றரசனால் ஆட்சி செய்யப்பெற்றது. ஆற்றல் மிகுந்த தமிழ் வேந்தர் ஆரிய அரசர் மீது படையெடுத்துச் சென்று பலவகையான அரும் செயல்கள் ஆற்றியதாகவும் சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகின்றது.

சோழ நாட்டை ஆண்டுவந்த கரிகால்வளவன் என்னும் ஆற்றல் மிகப் படைத்த அரசன் தன் சேனையோடு வடதிசை நோக்கிப் போந்து அங்குள்ள அரசரில் தன்னை எதிர்த்துப் போர் செய்வார் எவருமின்றி இமயமலை வரையும் சென்று அப்பால் செல்ல வொட்டாது அப்பெரியமலை பகையாய் நின்று கரிகால்வளவ தடுத்ததென்று அதன் மீது கோபத்தினது அருஞ் கொண்டு தன் புலி முத்திரையை செயல்கள் அம்மலையிற் பொறித்து மீண்டும் சிறப்புடன் தென்னாடு போந்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இவ்வாறு

வளவன் தமிழ் நாட்டுக்குத் திரும்பி வரும் வழியில் வச்சிரநாட்டு வேந்தன் முத்துப்பந்தல் அமைத்து வர வேற்றான். பகைவனாகிய மகதநாட்டு மன்னவன் சோழனுடன் போர் செய்து தோல்விவற்று வளவனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாக ஓர் அழகிய பட்டி மண்டபம் அமைத்தான், அவந்திவேந்தன் தமிழ் அரசனது நண்பன் ஆதலின் மனம் உவந்து மிக நுண்ணிய வேலை அமைந்த தோரண வாயில் அமைத்தான். இவையெல்லாம் பொன்னாலும் மணியாலும் அரிய வேலைத்திறம் வாய்ந்தனவாய்த் திகழ்ந்தன. இவ்வரசனது பெருமையை அம்மாளை வரியில்,

“கடவரைகள் ஓர் எட்டும் கண்ணிமை யார்காண
வடவரைமேல் வாள்வேங்கை ஏற்றினன்யார் அம்மாளை,
வடவரைமேல் வாள்வேங்கை ஏற்றினன் திக்கெட்டும்
குடைநிழலில் கொண்டு அளித்த கொற்றவன்காண்
[அம்மாளை
கொற்றவன் தன் பூம்புகார் பாடலோர் அம்மாளை”

என்று ஆசிரியர் அழகாகக் கூறியுள்ளார்

கரிகால் வளவனுக்குப் பின் வட நாட்டின்மேல் படை எடுத்துச் சென்ற வீரன் சேரன் செங்குட்டுவனேயாவான். இவ்வரசர் பெருமான் சேரன்செங்குட்டுவன் தமிழ் நாட்டின் எத்துணை பற்றுடைய வனாய் தமிழரசின் பெருமையைப் பாதுகாக்கும் முறையில் எத்துணை ஊக்கமும் பரபரப்பும் உடையவனாய் யிருந்தானென்பதற்கு இவன் வடநாட்டின்மேல் படை எடுத்துச் சென்ற வரலாறே போதிய சான்றாகும்.

வட நாட்டில் பாலகுமரன் என்னும் ஆரிய அரசனுக்கு கனகன் விசையன் என்ற இருமக்கள் இருந்தார்கள். அவ்விருவரும் ஒரு நாள் விருந்திற்காக பல அரசர்கள் கூடியிருந்த சபையில் முன்னர் வட நாட்டைப் படையெடுத்து வெற்றிபெற்ற கரிகால்

வளவனை இகழ்ந்து பேசினார்கள்.

கனகனும் விசையனும் தமிழாண்மையை இகழ்ந்துரைத்தல் அச்சோழன் இங்கு படையெடுத்து வந்த காலத்தில் எம்மைப் போன்ற அரசர்கள் இங்கு இல்லை போலும் என்று செருக்குற்றுப் பேசினார்கள்.

இதனை வடநாட்டினின்றும் தமிழ் நாட்டுக்கு யாத்திரையாக வந்த தபோதனர் மூலமாய்ச் செங்குட்டுவன் அறிந்தான். உடனே அவன் உள்ளத்தில் கடுஞ்சினம் பொங்கி எழுந்தது. இவ்வாறு கனகனும் விசையனும் இழித்துக் கூறியது கரிகால் வளவனை அன்று; தமிழ் அரசனை அல்லவோ? சோழனது ஆற்றலை அன்று; தமிழரது ஆற்றலை அல்லவோ என்று எண்ணி அவ்வாரிய அரசர் செருக்கை அடக்கி ஒழிக்க வேண்டுமெனும் சீற்றம் கொண்டான்.

“ இமையத் தாபதர் எமக்கு ஈங்குணர்த்திய
அமையா வாழ்க்கை அரசர் வாய்மொழி
நம்பால் ஒழிகுவதாயின் ஆங்கஃது
எம்போல் வேந்தர்க்கு இகழ்ச்சியும் தரும் ”

என்று சேரன் சினந்து கூறினான். சோழ அரசன் வேறு சேர அரசன் வேறு என்னும் வேற்றமை ஒரு சிறிதும் அற்றவனாய் தமிழ் அரசு என்ற ஒரே உணர்ச்சி

சேர மன்னவன் இகழ்ந்தது தன்னை இகழ்ந்ததே
 வஞ்சினம் யாகுமென்று துணிந்து தன் சபை
 கூறல் நடுவே அடவேறு போன்று எழுந்து
 நின்று இவ்வாறு எம்மை இகழ்ந்
 துரைத்த,

“ வடதிசை மருங்கின் மன்னர்தம் முடித்தலை
 கடவுள் எழுதவோர் கற்கொண் டல்லது
 வறிது மீளும் என் வாய்வாள் ஆகில்
 செறிகழல் புனைந்த செருவெங் கோலத்து
 பகையரசு நடுக்காது பயங்கெழு வைப்பில்
 குடிநடுக் குறும் கோலோன் ஆகுக”

என்று எல்லோருமறியச் சேரன் சபதம் செய்தான்.
 “ அவ்விரு அரசரையும் வென்று அவர் முடியின்மேல்
 கண்ணகிக் கடவுளுக்காக இமையலையில் எடுக்கும்
 கல்லை ஏற்றிக்கொண்டு வராமல் வறிதே என் வாள்
 வருமாயின் பகையரசரை வெல்லும் ஆற்றலற்று குடி
 களை வருத்தி அரசாரும் கொடுங்கோல் மன்னனென்று
 பேர் பெறுவேனாக ” என்று கடு கடுத்து மொழிந்
 தான். அரசன் கருத்தறிந்த அமைச்
 ஆசான் தடுக்க சர்கள் பணிந்து நின்றார்கள். ஆனால்
 முயல்தல் அச்சபையிலிருந்த ஆசான் (புரோகி
 தன்) எழுந்து ‘அரசே! வடநாட்டர
 சர் இகழ்ந்து கூறியது உன்னையல்லவே; சோழனை
 யல்லவோ இகழ்ந்து கூறினார்கள். ஆகையால் நீ கோபந்
 தணிக’ என்று கூறினான்.

“ இமைய வரம்ப நின்னிகழ்ந்தோ ரல்லர்
 அமைக நின் சினமென ஆசான் கூற ”

என்று ஆசிரியர் கூறுவது ஆராய்வதற்குரியதாகும். தமிழ் அரசர் மூவரில் வேற்றுமையின்றி ஒத்த உணர்வுடையவாய் இருந்த சேரன் ஆசான் சொல்லைப்புறக் கணித்து நல்ல முழுத்தத்தில் வானும் குடையும் பெயர்த்து வட நாட்டரசர்மீது போர் செய்யப் புறப்பட்டான். அரசனும் சேனையும் செல்லும் வழியில் நீலகிரியின் அருகே மின்னொளிபோன்ற மேனியோடு சில மாதர் தோன்றி சேரவீரனைப்பார்த்து,

மாதவர்
சேரனை
மனமார்
வாழ்த்தல்

“நெஞ்சடை வானவன் அருளினில் விளங்க
வஞ்சித் தோன்றிய வானவ, கேளாய்
மலையத்து ஏகுதும், வான்பேர் இமய
நிலையத்தேகுதல் நின்கருத் தாதலின்
அருமறை அந்தணர் ஆங்குளர் வாழ்வோர்
பெருநிலமன்ன, காத்தல் நின் கடனென்று
பெருநில மன்ன, காத்தல் நின் கடனென்று
ஆங்கவர் வாழ்த்திப் பெயர்ந்த....னர்”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். வட நாட்டிலுள்ள ஆரிய அரசர் மீது சீற்றங்கொண்டு செல்கின்ற சேரமன்னவன் இமயமலைச் சாரலில் இருந்தி தவம்புரியும் அந்தணரையும் அறியாது அழித்தல் கூடும் என்று எண்ணி அவ்வரு மறையாளரை அரசன் அறிந்து காத்தல்வேண்டும் என்று சேரனிடம் சொல்லி வாழ்த்திச் சென்றார்கள். அப்பால் சேரனுடன் நட்பாளராகிய கொங்கணக் கூத்தரும், கொடும் கருநாடரும், குடக வேந்தரும் கன்னர் நூற்றுவரும் தம் தூதுவர் மூலமாய் சேரனுக்குத் திரையளித்தார்கள். இவ்வாறு சேரனிடம் வந்த

வடநாட்டரசர்
சேரனுக்குத்
திரையளித்தல்

தூதுவர்களில் கன்னர் நூற்றுவரின் தூதுவராய் வந்த சஞ்சயன் மொழிகள் இங்கு கருதற் குரியனவாகும். சஞ்சயன் செங்குட்டுவன் முன்னே போந்து,

“ வேற்றுமை யின்றி நின்னொடு கலந்த
நூற்றுவர் கன்னருங் கோற்றொழில் வேந்தே
வடதிசை மருங்கின் வானவன் பெயர்வது
கடவுள் இமையத்துக் கற்கே யாயின்
ஒங்கிய இமையத்துக் கற்கால் கொண்டு
வீங்குநீர்க் கங்கை நீர்ப்படை செய்தாங்கு
யாம் தரும் ஆற்றலம் என்றனர் ”

என்று கூறினான். “அரசே!

கண்ணகிக் கடவுளின் சிலை யமைப்பதற்காக
இமயமலையில் ஒரு கல்லெடுத்து வரு
நூற்றுவர் கன் வதே உன் கருத்தாயின் நீ அதற்காக
னர் சேரனுக்குத் அவ்வளவு தூரம் அலைந்து வருந்த
தூதனுப்புதல் வேண்டாம், உனது நண்பராய்
நூற்றுவர் கன்னர் தாமே இமயமலை
சென்ற கல்லெடுத்து கங்கையாற்றில் நீராட்டி உன்
னிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாகச் சொல்லும்படி என்னைத்
தூதனுப்பினார்” என்றான். அதைக்கேட்ட செங்குட்டு
வன், “ சஞ்சயனே! கேள்:

“ பால குமரன் மக்கள் மற்றவர்
காவா நாவிற் கனகனும் விசயனும்
விருந்தின் மன்னர் தம்மொடுங் கூடி
அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர் ஆங்கென
சீற்றங் கொண்டு இச்சேனை செல்வது”

என்று கூறினான் “ வடநாட்டிற்கு நான் செல்வது

சேரன்
தூதுவனிடம்
தன் கருத்தறி
வித்தல்

கண்ணகி தேவிக்குக் கல்லெடுப்பதற்கு
மட்டுமன்று, கனகன் விசயன் என்ற
அரசர் இருவர் அருந்தமிழ் ஆற்றல்
அறியாது வாயில் வந்தவாறு பிதற்
றினர் என்று அறிந்து அவர் செருக்கை
யடக்கும் பொருட்டு சீற்றங்கொண்டு

இச்சேனை செல்கின்றது. ஆகையால் எனது நண்பரான
நூற்றுவர் கன்னரிடம் இதனை எடுத்துச் சொல்லி
கங்கையாற்றை இச்சேனை கடப்பதற்கு போதிய படகு
கள் சேர்த்து வைக்கச் சொல்வாயாக' என்று சஞ்சய
னிடம் சொல்லி யனுப்பினான். இதனால் செங்குட்டுவன்
தமிழரசரின் ஆற்றலை ஆரிய அரசர்க்கு அறிவுறுத்து
மாறே படை யெடுத்துச் சென்று னென்பது தெளிவாக
விளங்குகின்றது. இவ்வாறு சென்ற தமிழ் சேனையை
ஆரிய சேனை எதிர்த்தது.

“ உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன்
தமிழ்ச் சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன். சிவேதன்
சேனையை வடதிசை மருங்கின் மன்னவ ரெல்லாம்
ஆரிய தென்தமிழ் ஆற்றல் காண்குதும் யாமெனக்
சேனை கலந்த கேண்மையிற் கனக விசையர்
எதிர்த்தல் நிலந்திரைத் தானையொடு நிகர்த்துமேல்”

வந்தார்கள்

இவ்வாறு ஆரியமன்னர் பலர் தமிழரசனது ஆற்றலைப்
பார்ப்போமென்று கனக விசயருக்குத் துணையாய்ப்
போர்க்களத்திற்கு வந்து தமிழ்ச் சேனையின் முன்னால்
பதினெட்டு நாழிகையில் தோற்றுச் சின்னூயின்னமாய்ச்
சிதைந்து ஒடினார்கள். சடையை வளர்த்த சன்னியாசி
கள் போல வேடம் தரித்து விரைந்தோடினர்-

சிலர் சிவனடியார்கள் போல தூய வெண்ணீர்
 ரணிந்த மேனியும் தாழ்வடமும்
 ஆரியசேனை தாங்கித் தப்பியோடினர். சிலர் சமண
 தோல்வி முனிவர் போல் பீலிகைக் கொண்டு
 யடைதல் பெருநோன்பாளர் கோலத்தில்வெளிப்
 பட்ட கணகனும் விசயனும் சேரன்
 கைவசப்பட்டார்கள். இவ்வாறு தமிழ்ச்சேனை வெற்றி
 மாலையுடையது

அப்பால் இமயமலையில் கல்லெடுத்து அக்கல்லை
 கணகவிசயர் தம் முடிமேலேற்றி வஞ்சிமா நகரத்திற்
 குச் சேரன் கொண்டுவந்தான். ஆகவே சேர அரச
 னுக்கும் ஆரிய அரசருக்கும் நிகழ்ந்தபோர் அக்காலத்
 தில் தமிழருக்கும் ஆரியருக்கும் நிகழ்ந்த போரென்றே
 கருத இடமிருக்கின்றது.

இப்போர் முடிந்த பின்னர் செங்குட்டுவனைக் காண
 வந்த மாடலன் என்னும் மறையவன் சிலப்பதிகாரக்
 கதை முழுவதையும் சுருக்கி "அரசே! மாதவி மடந்தை
 கானல் வரிப்பாட்டு கணகர் விசயர்தம் முடித்தலை நெரித்
 தது" என்று அழகாகக் கூறினான், அதனை விளங்கச்
 சொல்லும்படி சேரன் கேட்க மாடலன் கூறுகின்றான் :
 "அரசே! மாதவி கடற்கரையிலிருந்து பாடிய கானல்
 வரிப்பாட்டால் கோவலன் பிணங்கிப் பிரிந்தான். தன்
 குலக் கொடியாகிய கண்ணகியைச்
 இமயச்சிலையை சேர்ந்தான். அவளுடன் மாடமுதூர்
 கணக விசயர் மதுரை புகுந்தான். அங்கு கொலைக்
 முடிமே களப்பட்டான். அவன் மனைவி நின்
 லேற்றல் நாடு புகுத்து வடதிசை மன்னர் மணி
 முடி ஏறினான்" என்று கதையைக்
 கூறி முடித்தான்.

இவ்வாறு சேரன் ஆரிய மன்னருடன் போர் செய்து வெற்றி பெற்றதைக் கேட்ட மற்றைய தமிழ் வேந்தரிருவரும் ஒரு வகையில் இன்பமும் ஒரு வகையில் துயரமும் அடைந்தார்கள்.

“ யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு’,

என்னும் நாயனார் திருவாக்குக் கிணங்க வணங்கா வாயினராகிய கனடனும் விசயனும் அவர் நண்பராய குறுநில மன்னரும் தோல்வியடைந்து தமிழரசன் வேற்றிமாலை சூடிய செய்தி கேட்டு சோழனும் பாண்டியனும் பெரு மகிழ்வடைந்தார்கள், ஆயினும் தமிழ் அரசர்கள் ஆற்றலும் அருளும் ஒருங்கே படைத்தவர்களாதலால் தோல்வியடைந்த ஆரிய அரசர் மீது பின்னும் சீற்றம் காட்டிய சேர வீரனது செயல் கண்டு

சிறிது வருத்தம் கொண்டார்கள்.

தமிழரசரின் சிறையாக இருந்த ஆரிய அரசர் இரு அருளோடனா வரையும் தமிழரசர் இருவரிடமும் விய ஆண்மை காட்டி வரும்படி சேர மன்னன் தன் ஒற்றனுக்கு ஆணை செய்தான். அவ்வாணையை மேற்கொண்டு ஒற்றன் ஆரிய அரசர் இரு வரையும் கொண்டு சோழனது அரண்மனைக்குச் சென்றான். அம்மன்னவன்,

“ நீள் அமர் அழுவத்து நெடும் பேராண்மையொடு
வானும் குடையும் மறக்களத்து ஒழித்து
சோழனது கொல்லக் கோலத்து உயிர் உய்ந்தோரை
அருள் வெல்போர்க் கோடல் வெற்ற மன்று”

என்று கூறினான். தமது படைக்கலங்களை யெல்லாம் போர்க்களத்திலே போட்டுவிட்டு முனிவர் கோலங்

கொண்டு தப்பிப் பிழைக்கக் கருதிய ஆரிய அரசர் இருவரையும் சிறையாகக் கொள்ளுதல் அறப்போரன்று என்று சோழ அரசன் கருதினான். அதன் பின்னர் ஆரிய அரசன் இருவரையும் கண்டு ஒற்றன் பாண்டிய அரசன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அவ்வரசன்,

“அமார்க்களம் அரசன தாகத் துறந்து
தவப்பெருங் கோலம் கொண்டோர் தம்மேல்
கொதியழற் சீற்றம் கொண்டோன் கொற்றம்
புதுவது என்றனன் போர்வேற் செழியன்”

“போர்க்களத்தைச் சேரனிடம் ஒப்புவித்து தவக் கோலங்கொண்டு தப்பி யோடிய ஆரிய பாண்டியனது அரசர் மீது சேரன் கொண்ட சீற்றம் அருள் புதுமையாக இருக்கின்றது” என்று பாண்டியன் மொழிந்தான். இவ்விரு பெரு வேந்தர் வாய் மொழியால் அக்காலத்தில் அருளோடு அளாவிய ஆண்மையே தமிழரசர் போர் முறையில் விளங்கித் தோன்றித்தொன்பதும் தமிழரசர் அறப்போர் ஒன்றையே ஒப்புக்கொண்டார்களென்பதும் இனிது விளங்கும்.

இவ்வாறு போரில் வெற்றி பெற்ற அரசர்கள் தும்பை மாலை சூடுவது வழக்கம். சேரன் வஞ்சிமாநகரத்தினின்றும் படையெடுத்துச் செல்லும் பொழுது வஞ்சிமாலை யை அணிந்திருந்தான். போர் முடிந்து வெற்றி பெற்ற பொழுது தும்பை மாலை சூடினான். கங்கையாற்றின் தென்கரையில் சேரன் தன் சேனையோடு ஆரிய மன்னர் அழகுற அமைத்து வைத்திருந்த வெள்ளிடைப் பாடியில் புகுந்தான். அங்கு,

“ மன்பெரும் கோயிலும் மணிமண்டபங்களும்
சேரனது பொன்புனை அரங்கமும் புனைபூம் பந்தரும்
ஓலக்கம் உரிமைப் பள்ளியும் விரிபூஞ் சோலையும்
திருமலர்ப் பொய்கையும் வரிகாண் அரங்கமும்
பேரிசை மன்னர்க்கு ஏற்பவை பிறவும்.”

ஆரிய அரசர்கள் அமைத்திருந்தார்கள். அவ்வெள்ளிடைப் பாடியில் சேர அரசன் சிறப்பொடு வீற்றிருந்து கடும் போரில் கைகால் முறிந்தும் காயம் பட்டும் மாற்றூரைக் கொன்றும் வீரச் செயல் நிகழ்த்திய வீரர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து.

“ புறம்பெற வந்த போர்வாள் மறவர்
வருக தாமென வானகப் பொலந்தொடு
பெருநாள் அமயம் பிறக்கிடக் கொடுத்தா”

சேரன்படை என்று ஆசிரியர் கூறுமாறு சேரன் வீரர்களுக்குப் தனது வீரர்களுக்கெல்லாம் பொன்பரிசளித்தல் தோடு (medal) பரிசாகக் கொடுத்தான் என்பது அறியப்படுகின்றது.

இன்னும் இருவேந்தர் தம்முள் மாறுபட்டுப் போர் தோல்வியுற்ற செய்யும் பொழுது அமார்க்களத்தில் அரசன் வெற்றி மாலை குடிய அரசனுக்குத் வெற்றிபெற்ற தோல்வியுற்ற அரசன் தன் படைக் அரசனுக்கு கலங்களைக் கொடுக்கும் வழக்கம் அப்படைக்கலம் காலத்திய போர் முறையில் இருந்த வழங்கல் தாகத் தெரிகின்றது. இவ்வண்மை.

“ அடையார் முனையகத்து அமர்மேம்படுநர்க்கு
படைவழங்கு வதோர் பண்பு உண்டாகலின் ”

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியப்படுகின்றது.

இவ்வாறு சிறையாக விருந்த ஆரிய அரசர் இருவரையும் சேரன் சண்ணகிக்கு ஆலயம் அமைத்து வழிபாடு செய்து முடித்த பின்னர் சிறைவீடு செய்து வடநாட்டுக்குச் செல்ல விடைகொடுத்து அனுப்பினான்.

4-வது அதிகாரம்

கண்ணகியின் கற்பின் திறம்

சிலப்பதிகார ஆசிரியர் தம் முன்னுரையிலேயே,
“ உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தல்”

உண்மை என்பதை உலகில் நிலைநாட்டும் பொருட்டு நூலெழுதப் போந்ததாகக் கூறியுள்ளார். உண்மையாக சிலப்பதிகாரத்தின் பெருமை கண்ணகியின் கற்பின் பெருமையேயல்லால் வேறன்று என்பது அந்நூலை ஒருமுறை ஒதினார்க்கும் இனிது விளங்கும். நூலின் அடிமுதல் முடிவுவரை கண்ணகியின் கற்பே படிப்போர் கண்ணெதிரே நிற்கின்றது. கற்பின் அளப்பெரும் பெருமைபை உலகமெலாம் அறிந்து போற்றுமாறு ஆசிரியர் தமது நூல்முழுமையும் அதன் சிறப்பை அமைத்து எழுதிய பன்னிரண்டு அழகு கண்டு மகிழ்வதற்குரியதாகும். ஆண்டமைந்த முதன் முதல் பன்னிரண்டு ஆண்டுகண்ணகி டுக்கு உட்பட்ட வயதுடைய இளம் பெண்ணாய்க் கண்ணகியைக் குறிப்பிடும்பொழுது ஆசிரியர்,

“ போதிலார் திருவினான், புகழுடைய வடிவென்றும் தீதிலா வடயினின் திறம், இவள் தன் திறமென்றும் மாதரார் தொழுதேத்த, வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலாள், பெயர்மன்னும், கண்ணகி என்பாள், மன்னோ”

என்று அருளிப்போந்தார். செந்தாமரையில் பொருந்தி வாழும் திருமகள் அழகால் கண்ணகியை ஒப்பாளென்றும், ஆசற்ற அருந்ததியின் கற்பு இவள் கற்பை ஒக்குமென்றும் மாதர்கள் தொழுது புகழ் கண்ணகியின் தற்குரிய அரும் பெரும் குணங்களை மணக்கோலம் உடையவளாய்க் கண்ணகி விளங்கினாள். இன்னும் அம்மாதின் அழகிய மணக் கோலத்தை எழுதப் போந்த விடத்து ஆசிரியர்,

“ மாலைதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணத்து
நீல விதானத்து நித்திலப்பும் பந்தர்க்கீழ்
வானூர் மதியம் சகடனைய வானத்துச்
சாலி ஒருமீன் தகைளாளை”

கோவலன் முறைப்படி மணஞ் செய்தான் என்று கூறுகின்றார். இங்கும் மணமகளை அன் பெயரால் கூறுது மேலுலகில் வாழும் அருந்ததி கண்ணகிக்கு அன்னாளை கோவலன் மணஞ் செய்த மாதர்ஆசுகூறல் தான் என்று ஆசிரியர் கண்ணகியின் கற்பின் திறத்தையே வியந்து கூறினார். பின்னர் கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் கடிமணம் முடிந்ததும் அங்கு மணக்கோலம் காண நிறைந்து நின்ற மாதர்கள் மணமகள் மீது மலர் தூவி,

“ அங்கண் உலகில் அருந்ததி அன்னாளை
மங்கல நல்லமளி ஏற்றினர் ”

என்று மீண்டும் கண்ணகியின் கற்பின் நலத்தையே ஆசிரியர் புகழ் துரைத்தார், இத்தகைய கற்பிற் சிறந்த கண்ணகியை மணஞ்செய்து கோவலன் இல்லற மென்னும் நல்லறத்தைச் சில ஆண்டுகள் இனிது நடத்தினான்.

“ இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”

என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்
கோவலனும் அருளியவாறு காதலர் இருவரும் மன
கண்ணகியும் ஒற்றுமையுடன் அறவோர்க்கு அளித்
நடத்திய தல், அந்தணர் ஒம்பல், துறவோர்க்கு
இல்லறம் எதிர்தல், சுற்றம் தழுவதல் ஆகிய
அறங்களை வழுவாது இயற்றினார்கள்.

பின்பு கோவலன் மாதவி என்னும் நாடகமாதின்
ஆடல் பாடல், அழகு ஆகிய மூன்றிலும் மயங்கி,
மாதவி மனையில் புகுந்து, அவள்
கோவலன் மையலிலே தாழ்ந்து, தன் காதலியை
பிரிந்தமையால் மறந்து. களித்திருந்த காலத்தில்
கண்ணகியின் கண்ணகி மதி இழந்த வாளம்
சோகம் போலும், தாமரை இழந்த தடாகம்
போலும், வனப்பிழந்து சோகத்தில்
மூழ்கியிருந்தாள். அவளது அழகிய சீரடி அணி
சிலம்பு ஒழிந்தது. செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம்
மறந்தது. பவளவாள் நுதல் திலகம் இழந்தது.
மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறந்தது. மங்கல அணி
யன்றி, மற்றைய அணிகளை மறந்தாள். காதலன்
பிரிந்த சோகத்தால் கண்ணீர் உகுத்தாள். காலையில்
அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலையில் மலரும்
காதல் நோயால் நலிவுற்றாள்.

பின், வினைப்பயனால் கோவலன் மாதவியொடு
மாறுபட்டு தன் மனையாளாகிய கண்ணகிபால் வந்து
அவளது வாடிய மேனியும் வருத்தமும் கண்டு மனம்
தளர்ந்து அவளைப் பார்த்து. “பொய்யொழுக்கத்தை

மேற்கொண்ட பொதுமாதின் மயக்கத்தில் விழுந்து முன்னோர் தேடிவைத்த பொருளையெல்லாம் தொலைத்தேன். இப்பொழுது வறுமையுற்று நாணுகின்றேன்” என்று கூறினான். இதைக்கேட்ட கண்ணகி தன் காதலன் பின்னும் மாதவிக்குக் கொடுக்கப் பொருள் கையிலில்லாமையால் இவ்வாறு கூறினான் என்று எண்ணி அவனது மனவருத்தத்தை மாற்றக் கருதி, “ஐயனே. இன்னும் என்னிடம் இரண்டு சிலம்புகள் இருக்கின்றன; அவற்றை உம்மிடம் தருகிறேன்” என்று கூறினான். இவ்வாறு சொல்லும் பொழுது அவள் மனதில் சிறிதும் வாட்டமில்லாது அகமலர்ச்சியை முகமலர்ச்சி காட்டிற்று என்னும் தன்மையை,

‘நலங்கேள் முறுவல் நகைமுகங் காட்டிச்
சிலம்புள கொண்மெனச்’” சொன்னாள்

என்று ஆசிரியர் அழகாகக் கூறுகின்றார். தனது காதலன் மனத்துயரைக் காண மனம்பொருது, அவன் தனக்குச் செய்த தீமைகளை எல்லாம் மறந்து. தன்னால் இயன்றவரை கணவன் மனவாட்டம் திருத்துவதே கற்புடை மங்கையின் கடமை என்பதை உணர்ந்து கண்ணகி தன் காற் கணவனது சிலம்புகளைக் கணவனிடம் கொடுத்தாள். இதனால் கண்டார் வெறுக்கும் செயல்களைத் தன் காதலன் செய்ய தாலும் அவனிடம் ஒருசிறிதும் அன்பிற் குறையாது, அவனது மனக்கவலையை மாற்றுதல் கற்புடைமாதர் இயல்பென்று நன்கு தெரிகின்றது.

இவ்வாறு கண்ணகி சொல்லிய மொழிகளைக் கேட்ட கோவலன் மனம் உருகித் தன் காதலியைப்

பார்த்து, “என் கண்மணி, நீ கொடுத்த சிலம்பை மதுரையில் சென்று விற்று அப்பொருளையே மூலதனமாக வைத்து வாணிகம் செய்து நான் தொலைத்த பொருளை மறுபடியும் சேர்க்க எண்ணியிருக்கின்றேன். நீயும் என்கூடு புறப்படு” என்று சொல்லிய பொழுது, அம் மதுரை மூதூர் எங்குள்ளதென்றும் அதற்குச்செல்லும். வழி எத்தகையதென்றும் ஒன்றும் வினவாது அவனுடன் போவதற்கு இசைந்தாள். இந்நங்கையின் மெல்லிய தன்மையையும் வாழ்க்கையின் கண்ணகி மேன்மையையும் அறிவாமானால், இவ் கோவலனுடன் வாறு ஒன்றும் வினவாது உடன் மதுரைக்குப் போவதற்குப் புறப்பட்ட அவளது புறப்படுதல் உயரிய கற்பின் திறம் உள்ளங்கையில் நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும் கண்ணகியை ஆயர் சேரியில் இடைக்குல மாதிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கும் பொழுது நடுந்தவப் பெருமை வாய்ந்த கவுந்தி அடிகள்.

“என்கூடு போந்த இளங்கொடி நங்கைகள்
வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்மலள்,”

என்று அம்மாதின் மென்மைத் தன்மையை எடுத்துரைத்தார். தனது அவளது மெல்லிய தன்மை அழகிய மனையில் வாழ்ந்து வந்த பொழுது கண்ணகியின் வண்ணச் சீறடிகளை மண் மகளும் அறியாள் என்று அடிகள் கூறிய தால் அம் மெல்லியல் மாது தன் அகத்தை விட்டு மண்மேல் நடந்து மற்றோரிடம் சென்று அறியாதவன் என்பது இனிது விளங்கும். இத்தகைய மாது கணவன்

கற்பெனப்படு கற்புடைய மங்கையின் கடமை என்
வது சொற் றும் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக்
கொண்டு காதலன் புறப்படு என்று
சொல்லவும் உடனே புறப்பட்டான்.

“கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை” என்று செந்
தமிழ்ச்செல்வி அருளிய உயரிய நீதிக்குக் கண்ணகியே
ஓப்பற்ற சான்றாக விளங்குகின்றாள்.

இவ்வாறு தான் செய்த தீமையையெல்லாம்
மறந்து தன் மொழியைத் தலைமீல் தாங்கிப் புறப்பட்ட
கண்ணகியின் பெருந்தகைமை கோவலன் நெஞ்சத்தைக்
குழைத்து வருத்தியது. இருவரும் நாட்டினின்றும்
விடியுமுன்னரே புறம்பட்டு புகார் நகரத்தினின்றும்
முப்பத்தொரு காத வழியுள்ள தூரத்தில் ஒரு காதவழி
நடந்தார்கள். கண்ணகியின் நடைபயிலாத மெல்லடிகள்
வாடி வருந்தின. அவளது கொடி போன்ற இடைகள்
நோவுற்றன. மெய்முழுதும் தளர்ந்து அருகே தோன்
றிய ஒரு சோலையில் இளைப்பாறத் தன் காதலனுடன்
சென்றாள்

அப்பொழுதுதான் கண்ணகி தன் காதலன் மனம்
கிறிதும் வருந்தா வண்ணம் குழலும்
கண்ணகி வழி யாமும் குழைத்தாற் போன்ற மழலை
நடந்து மொழிகளால் இன்னும் மதுரை மூதூர்
வருத்துதல் எவ்வளவு தூரமிருக்கிறது என்று
கேட்டாள். இப்படி வழி நடந்த
வருத்தம் பொறுக்க முடியாமல் வினவும் பொழுதும்
தன் மன வருத்தத்தைக் கோவலன் அறிந்தால் வருந்து
வான் என்றெண்ணி அதனை மறைத்து,

“முதிராக் கிளவியின் முள்எயி றிலங்க
மதுரை முதூர் யாதென வினவினாள்”

தனது முற்றாத மழலை மொழிகளோடு, ‘மெல்லிய
புன்னகை செய்து, அரும்பு போன்ற பற்கள் இலங்க
மதுரையின் வழியைக் கெட்டாள் என்று ஆசிரியர்
கூறும் அழகு அறிந்து மகிழ்வதற்கு உரியதாகும்.

பின்னும் கடத்தற்கரிய கடுங்கானகத்தில் தன்
கற்பையே துணையாகக்கொண்டு கண்ணகி வழி நடந்
தாள். வெய்யோன் வெப்பத்தால் அவளது மெல்லிய
அடிகள் கொப்புளித்து பூமியிற்
கண்ணகியின் பொருந்தாது வருந்தியும் கண்ணகி
பொறுமை தன் வருத்தத்தை வாய்விட்டுக் கூறினா
ளல்லள், அவளது அடிகள் தரை
யில் பொருந்தாததைக் கண்டு கோவலன் கவுந்தி அடிக
ளிடம் முறையிடுகின்றான்.

“கடுங்கதிர் வேனில் இக்காரிகை பொருள்
படிந்தில சீரடி பரல் வெங்கானத்து”

என்று கோவலன் கூறுதலும் மூவரும் பகல் பொழுதில்
வழி நடப்பதை விட்டு நிலாப்பொழுதில் நடக்கத்
தொடங்கினார்கள். இராப்பொழுதில் அக் கடுங்கான
கத்தில் புலி அதிர்த்தது, ஆந்தை அலறியது, கரடி இடி
போல முழங்கியது. இம் முழக்கத்தைத் தவிர வேறு
யாதொரு ஒலியும் ஓசையுமில்லை. நிலமகளும் கண்ணகி
மேல் இரக்கம் கொண்டு நெட்டுயிர்த்து நித்திரை போயி
னாள். இவ்வாறு வெயிலால் நலிந்து நடையால்
மெலிந்து வாடி வருந்தினாலும் கண்ணகி தன் துயரத்
தைத் தன் காதலனிடமேனும் கவுந்தி அடிகளிட
மேனும் ஒரு சிறிதும் உரையாத தன்மை அவளது உயரிய

மன நிலைமைக்கு விழுமிய சான்று
காதலன்துயர் பகர்வதாகும். இவ்வாறு தன் துயர்
கண்டு காணாது வழி நடந்த கண்ணகி தன்
கண்ணகி காதலன் மேனி வெங்கதிரோன் வெம்
வருந்தல் மையால் வாடியதென்று துயருற்று
வருந்தினாள்.

‘கடுங்கதிர் வெம்மையில் காதலன் தனக்கு
நடுங்குதுயர் எய்தி நாப்புலர வாடி
தன் துயர் காணாதகைசால் பூங்கொடி-’

என்று கவுந்தியடிகள் வாழ்த்துவதால் கண்ணகியின்
கற்பின் திறம் நன்கு அறியப்படும்.

இவ்வாறு தன் காதலியுடன் வழி நடந்த கோவ
லன் தன் சிறுமையையும் அவள் பெருமையையும்
உணர்ந்து உள்ளம் நொந்தான். தனது
கோவலன் செயலையும் அவள் பெருமையையும்
அடிகளிடம் எண்ணி ஏங்கினான். தனக்காகத் தன்
வருந்துதல் காதலி படும் துயரத்தைக் கண்டு பெரி
தும் துன்புற்றான் மதுரைமாநகர்ப்
புறம் சேர்ந்ததும் கோவலன் கவுந்தி அடிகளைக் கை
தொழுது,

“நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையனாகி
நறுமலர் மேனி நடுங்கு துயரெய்த
அறியாத் தேயத்து ஆறிடை உழந்து
சிறுமையுற்றேன் செய்தவத்தீர்! யான்”

என்று கூறி மனம் வருந்தினாள். “நன்னெறியினின்
றும் விலகிச் சிறு நெறியைச் சேர்ந்தொழுகிய யான்;
மலர் போலும் மெல்லிய மேனியை உடைய கண்ணகி
நடுங்கித் துயரம் உறும்படி கனவிலும் நினைத்தறி

யாத காடு நாடெல்லாம் அலைந்து திரிந்து துன்ப முற்று சிறுமையடைந்தேன்” என்ற கோவலன். தனக்காகத் தன் காதலி அடைந்த கடுந்துயரத்தை நினைத்து கவுந்தி யிடம் புலம்பினான்.

இன்னும் மதுரைமா நகர்ப்புறம் சேர்ந்து ஆயர் சேரியில் மாதிரி மனையில், தன் மனையாள் ஆக்கிய அறுசுவை உணவை அருந்தி அமர்ந்திருக்கையில் கோவலன் தன் காதலியின் கற்பின் பெருமையை எண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை. அருகே ஒருவருமில் லாமையைக் கண்டு தான் எண்ணிய எண்ணத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றான்,

“கல்லதர் அத்தம் கடக்க யாவதும்
வல்லுன கொல்லோ மடனந்த மெல்லடியென
வெம்முனை அருஞ்சரம் போந்ததற்கு இரங்கி
எம்முது முரவர் என்னுற்றனர் கொல்”

“கல்லும் கடுமையும் நிறைந்த இக்கானகத்தின் வழியே உனது மெல்லிய அடிகள் நடந்து சென்ற செய்தி கேட்டு எனது தாயும் தந்தையும் என்ன கதி அடைந் தார்களோ என்று கோவலன் ஏங்கி உரைக்கின்றான். தனது புன்மையையும் அவளது மேன்மையையும் நினைந்து நெஞ்சம் புண்பட்டு

“இருமுது குரவர் ஏவலும் பிழைத்தேன்
சிறுமுதுக் குறைவிக்கு சிறுமையுஞ் செய்தேன்
வழு வென்னும் பாரேன் மாநகர் மருங்கிண்டு
எழுகென எழுந்தாய், என்செய் தனையால்”

என்று கோவலன் இரங்கிக் கூறுகின்றான். தன் தாய் தந்தையர்க்குச் செய்யும் ஏவலையும் செய்யாது பிழைத் தேன். அறிவுவாய்ந்த உனக்கும் சிறுமை செய்தேன்.

வழுவிய ஒழுக்கம் இழுக்கென்றும் அறிந்திலேன்.
 இத்தன்மை வாய்ந்த நான் உன்னை என்னுடன் போவ
 தற்குப் புறப்படு என்றேன். நீயும்
 கோவலன் அதற்கு இணங்கி எழுந்தாயே என்ன
 கண்ணகியிடம் காரியம் செய்தாய்” என்று கோவலன்
 புலம்பல் மனம் வருந்திக் கலங்கினான். இதைக்
 கேட்ட கண்ணகி தன் காதலனைப்
 பார்த்து, ‘ஐயனே, நீர்

“ போற்று ஒழுக்கம் புரிந்தீர் யாவதும்
 மாற்ற வுள்ள வாழ்க்கையே இதலின்
 ஏற்றெழுந்தனன், யான்,”

என்று கூறுகின்றாள். நீர் கூடா ஒழுக்கத்தை மேற்
 கொண்டிருந்தாலும் உமது சொல்லை ஒரு சிறிதும்
 மாற்றாத உள்ள வாழ்க்கையையேனாலும் உமது
 ஆணையை ஏற்று உடனே எழுந்தேன் என்று கண்
 ணகி கூறும் மொழிகளில் அவள் கற்பின் திறம்
 விளங்கக் காணலாம். இத்தகைய கற்புக்கடம் பூண்ட
 பொற்புடைய தெய்வத்தை அடிகள் வாயார வாழ்த்து
 கின்றார். கண்ணகியை இடைக்குல மாதிடம் அடைக்
 கலமாகக் கொடுக்கும் பொழுது கவுந்தி அடிகள்,

“ கற்புக் கடம்பூண்ட இத் தெய்வ மல்லது
 பொற்புடைத் தெய்வம் யாம் கண்டிலமால்”.

என்று கண்ணகியை கற்புடைய தெய்வ
 கவுந்தியடிகள் மென்று வாயார வாழ்த்துகின்றார்.
 கண்ணகியைப் “கடுந்தவப் பெரியாராகிய கவுந்தியடிக
 புகழ்தல் ளால் கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்
 புடைய தெய்வம் என்று புகழப்பட்ட
 கண்ணகியின் கற்பின் திறத்தை வியந்து கூறவும்
 வேண்டுமோ* பின்னும்,

“வானம் பொய்யாது; வளம் பிழைப்பறியாது
நீளநில வேந்தன் கொற்றம் சிதையாது
பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்த நாடென்னும்
அத்தகு நல்லுரை அறியாயோ நீ”

என்று அடிகள் மாதரிடம் கற்
கற்பின் புடைய மாதரால் உலகம் அடையும்
பெருமை உயரிய நன்மைகளை யெல்லாம்
தொகுத்துரைத்தார்.

இன்னும் கொலைக்களத்துக்குக் கோவலன் செல்லு
முன் கற்புடைய தெய்வத்திற்கும் அவள் காதல
னுக்கும் நிகழ்ந்த சொல்லும் தோற்றமும் உள்ளத்தை
உருக்கும் தன்மை வாய்ந்தனவாய் அமைந்துள்ளன.
கோவலனும் கண்ணகியும் தனிமையாயிருக்கின்றார்கள்
கண்ணகி தன் கணவனுக்காக ஆயர்குலப் பெண்கள்
கொடுத்த காய்கனிகளைக் கொண்டு அறுசுவை உண
வாக்கினாள். கரங்களை அரியும்பொழும் காந்தன் மலர்
போன்ற அவள் கை விரல்கள் வருந்தின. கயல்
போன்ற அவள் கண்கள் சிவந்தன. இவ்வாறு உணவு
சமைத்துத் தன் காதலன் அமுதுண்ணும்படி வெள்ளிய
வாழை இலையை விரித்து அதில் அமுதம் படைத்து
அருகே நின்றாள். கோவலன் உணவருந்தி எழுந்த
வுடன் அவனுக்கு வெற்றிலையும் பாக்கும் கொடுத்து
கண்ணகி பணிசெய்து நின்றாள். அப்பொழுது கோவ
லன் தன் காதலியின் நலத்தையும் குலத்தையும் மறு
படியும் நினைக்கின்றான்.

“குடிமுதற் சுற்றமும் குற்றினை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி,

நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும்
 பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக
 என்னொடு போந்து ஈங்கு எந்துயர் களைந்த
 பொன்னே ! கொடியே ! புண்பூங் கோதாய் !
 நாணின் பாவாய் ! கீணில விளக்கே !
 கற்பின் கொழுந்தே ! பொற்பின் செல்வி !”

என்று தன் காதலியின் நலத்தை உள்ளங்கொள்ளப்
 புகழ்ந்து, “ உன் சீறடிச் சிலம்பில் ஒன்று கொண்டு
 நான் மாட மதுரையில் விற்று வரு
 கண்ணிகியின் கின்றேன். அதுவரையும் மாதே நீ
 கற்பைக் கோவ மயங்காதே” என்றுதேறுதல் கூறினான்
 லன் புகழ்தல் அந் நிலையில் தன் காதலி யாதொரு
 துணையுமின்றித் தனுயாயிருப்பதைத்
 கண்டான். உள்ளம் வெதும்பினான். கண்களில்
 கண்ணீர் பொங்கிற்று. கலங்கிய கண்களைத் தன்
 காதலி கண்டால் வருந்துவானென்று கண்ணீரை
 உள்ளடக்கினான். பின் ஒன்றும் சொல்ல விளங்காத
 வனாய் வீட்டைவிட்டு வெளியே சென்றான். இவ்வாறு
 சென்ற காதலனை பின் கண்ணகி உயிருடன் காண
 ளாயினாள்.

சிலம்பை விற்றுவரச் சென்ற தன் காதலன் நெடு
 நேரமாகத் திருப்பி வரவில்லை. வையையாற்றில்
 நீராடச் சென்ற மாதரி என்னும் முதுமகள் கோவலன்
 வெட்டுண்டு இறந்தானென்று ஊரார் சொல்லக்கேட்
 டாள். தன் வீட்டுக்கு விரைந்தோடி வந்தாள். கண்
 ணகியைக் கண்டாள். ஏதும் சொல்ல
 கண்ணிகியின் நாவெழாது நின்றாள். இதனைக்
 சோகம் குறிப்பால் உணர்ந்த கண்ணகி தன்
 தோழியைப் பார்த்து, சோகம்

பொங்கித் ததுப்பும் சொற்களால் இரந்து புலம்பினான்.

“காதலன் காண்கிலேன் கலங்கினேய் கைம்மிகும்
ஊதுகை தோற்க உயிர்க்கும் என் நெஞ்சன்றே
ஊதலை தோற்க உயிர்க்கும் என் நெஞ்சாயின்
ஏதிலார் சொன்னது எவன் வாழியோதோழி”

“தோழி! என் காதலன் போய் நெடுநேரமாயிற்றே ;
இன்னும் அவர் திரும்பி வரக்காணேன். என் நெஞ்சம்
கலங்குகின்றது. ஊதும் உலைபோல உள்ளத்தில் அழல்
பொங்கி எழுகின்றது. பாவியேனாகிய என்னை நோக்கி
இவ்வாச்சியர் என்ன சொல்லுகின்றார்கள். தோழி,
நீயேனும் என்னிடம் சொல்லமாட்டாயா?” என்று
இரங்கிக் கேட்டாள்

“நன்பகற் போதே நடுக்குநோய் கைமிகும்
அன்பனைக் காணாது அலறும் என் நெஞ்சன்றே
அன்பனைக் காணாது அலறும் என் நெஞ்சாயின்
மன்பதை சொன்னதெவன் வாழியோ தோழி”

தேரழி! என் காதலன் போய் நெடுநேர மாயிற்றே ;
இன்னும் அவர் திரும்பி வரக்காணேன். அன்பனைக்
காணாது என் நெஞ்சம் அலறுகின்றதே. என்னை
நோக்கி இவ்வாய்ச்சியர் என்ன சொல்லுகின்றார்கள்.
தோழி, நீயாயினும் சொல்லாயா?” என்று இரங்கிக்
கேட்டாள்

“தஞ்சமோ தோழி தலைவன் வரக்காணேன்
வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என் நெஞ்சன்றே
வஞ்சமோ உணறி மயங்குமென் நெஞ்சாயின்
நெஞ்சிலார் சொன்னதெவன் வாழியோ தோழி”

“என் தோழி, நீயே எனக்குத் தஞ்சமல்லால் வேறொரு
வருமில்லையே. என் தலைவன் இன்னும் வரக்காணேன்,

கண்ணகி
தோழியிடம்
புலம்பல்

ஏதேனும் வஞ்சம் உண்டோ என்று
என் மனம் மயங்குகின்றதே ஏழை
யாகிய என்னை நோக்கி அருளற்ற
இவ்வாய்ச்சியர்கள் என்ன சொல்லு
கின்றார்கள். நீயாயினும் என்னிடம்
சொல்லலாகாதா?" என்று வருந்திப் புலம்பினாள்.
இவ்வாறு கண்ணகி படும் துயரத்தைக் கண்டு மனம்
பொருத தோழி, "கோவலனைக் கள்வன் என்று அரசு
னது காவலாளர்கள் வெட்டிக் கொன்றார்கள்" என்று
கூறினாள். இச் சொல் செவியில் விழுந்ததும் கண்ணகி
பொங்கி எழுந்தாள்; விழுந்தாள்; மோதினாள்; அழுதாள்
'என் கணவா! நீ எங்கே சென்றாய்? என்று ஏங்கினாள்,
மயங்கினாள். விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றிய கதிரவ
னைப் பார்த்து, "ஏ காய்கதிர்ச் செல்வனே, நீ அறியாத
மறை பொருள் இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லையே. நீ யறிய
என் கணவன் கள்வனே" என்று முறைபிட்டாள்.
கதிரவனும் மறைந்து நின்று, உன் கணவன் கள்வ
னல்லன் என்று கூறினான். இச்சொல்லைக் கேட்டவுடன்
கண்ணகி தன்னிடமிருந்த மற்றொரு சிலம்பைக் கையி
லேந்தி மதுரை வீதியின் வழியேசென்றாள். செல்லும்
வழியில்,

"முறையில் அரசன்' தன் ஊரிருந்து வாழும்
நிறைபுடைப் பத்தினிப் பெண்டிற்காள்"

கண்ணகி
அழுது
அரற்றுதல்

கேளுங்கள்; "பாவியேன் படாத
துயரம் பட்டேன். எவரும் உருத
துயரம் உற்றேன். இனி நான் அடைய
இருக்கும் துன்பம் யாதொன்று
மில்லை. என் கணவன் கள்வனே
அல்லன். அவன் கையினிருந்த சிலம்பைக் கவர்ந்து

கொள்ளும் பொருட்டு இப்பாவிகள் அவனைக் கள்வன் என்றும் பெயரிட்டுக் கொன்றார்கள். நான் பத்தினியாயிருந்தால் என் காதலனை மீண்டும் உயிரோடு காண்பேன். கண்டு அவன் நல்லுரையைக் கேட்பேன். கேளேனாயின் என்னை எல்லோரும் இகழ்வுங்கள்” என்று வஞ்சினம் கூறி, அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதாள். இதைக் கண்ட மதுரை மூதூர் மக்களெல்லாம் என்ன விளையுமோ என்று ஏங்கினவர்களாய்

“செம்பொற்சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால் வம்பப் பெருந்தெய்வம் வந்தது இது என்கொல்”

என்று கண்ணகியைத் தெய்வமாகவே கண்ணகியின் கொண்டார்கள். அப்பொழுது கந்தெய்வக் பரசியாகிய கண்ணகி பொற்புடைய கோலம் தெய்வம் போலவே விளங்கினாள் என்பது

“ஐயரி யுண்கண் அழுதேங்கி அரற்றுவாள்
தெய்வமுற்றாள் போலும் தகையள்”

என்று அவனைக் கண்டோர் சொல்லிய மொழிகளாலும் இனிது உணரப்படும். இவ்வாறு கண்ணகி நடந்து சென்று மண்மேல் குருதியில் மடிந்து கிடந்த கோவலனைக் கண்டாள். தன் காதலன் தன்னை மணந்த காலத்தில் அவன் மார்பில் அணிந்திருந்த நல் அணிகளை நினைந்தாள்,

“என்னுறு துயர் கண்டும் இடருறும் இவள் என்னீர்
பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ”

என்று புலம்பினாள். தன் காதலன் தன்னை மணந்த காலத்தில் அவன் மார்பில் இலங்கிய மணமாலையை நினைந்தாள்,

“ பாருமில் மருள் மாலை இடருறு தமிழேன்முன்
தார்மலி மணிமார்ப்பம் தரைமுழ்கிக் கிடப்பதோ ”

என்று புலம்பினாள், இன்னும்,

“ கண்பொழி புனல்சோரும் கடுவினை உடையேன்முன்
புண்மொழி குருதியிராய் பொடியாடிக் கிடப்பதோ ”

என்று புலம்பினாள். பொன்போன்ற
காதலனைக் திருமேனி பொடியாடிக்கிடக்கலாமோ,
கண்டு கண் தார் மலிந்த மணிமார்பு தரை முழ்கிக்
ணகி புலம்பல் கிடக்கலாமோ, இத் தீவினையின் கார
ணத்தை எவரேனும் சொல்லார்களா
என்று ஏங்கி அழுதாள், இத்தைய கொடுங்கோல்
மன்னன் ஆளும் நாட்டில்

“ பெண்டிரும் உண்டோ பெண்டிரும் உண்டோ
சான்றோரும் உண்டோ சான்றோரும் உண்டோ
தெய்வமும் உண்டோ தெய்வமும் உண்டோ ?

என்று அரற்றினாள் தன் கணவனது பொன் துஞ்சம்
மார்பைத் தழுவிக்கொண்டாள், அப்பொழுது கோவ
வன் உயிரோடு எழுந்தான். தன் காதலியின் வாடிய
முகத்தைப் பார்த்து, முழுமதி போன்ற உன் முகம்
கன்றியதே என்று சொல்லி தன் டையால் அவள் கண்
ணீரைத் துடைத்தான். கண்ணகி ஏங்கி அழுது நிலத்
தில் விழுந்து தன் கணவன் திருவடியை இரு கைக
ளாலும் பற்றினாள். கோவலன் அழியும் இவ்வுடலை
விட்டு அழியாத இன்ப உலகம் எய்தினான். இதைக்
கண்ட கண்ணகி, ‘இதென்ன மாயமோ, என்னை மயக்
கியதோர் தெய்வமோ, ஒன்றும், தெரியேனே’ என்று
மயங்கி நின்றாள். பின்பு தன் காதலனைக் காரண
மின்றிக் கொன்ற கொடி வேந்தனைக் கண்டு தன் கடுஞ்

சினத்தைத் தணிக்க எண்ணி எழுந்தாள் முன்னே
 கண்ட தீக்கனுவை நினைந்தாள். கண்களில் கண்ணீர்
 நிறைந்து பார்வையை மறைத்தது.
 கண்ணகி வழக் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு
 குரைத்தல் பாண்டியன் அரண்மனை சென்றடைந்
 தாள். கொதித்த மனத்துடன் செற்ற
 மும் சீற்றமும் உடையவளாய் மன்னவன் முன்னே
 சென்று வழக்குரைத்தாள். மன்னவனும் நீதியைத்
 தோற்று தன் அரியாசனத்தினின்றும் மயங்கி விழுந்து
 உயிர் துறந்தான். அரசியல் பிழைத்த பாண்டியனுக்கு
 அறமே கூற்றமாய் அமைந்தது. இக் கற்புடைய தெய்
 வத்தை மன்னவன் மாதேவி கண்டு நடுங்கி கண்ணகி
 யின் அடியினைத் தொழுது விழுந்தாள். அரசன் இறந்த
 தோடு அமைவுருமல்

“மட்டார் குழலார் பிறந்தபதிப் பிறந்தேன்
 பட்டாங்கி யானுமோர் பத்தினியே யாமாயின்
 ஓட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையையும்”

என்று சொல்லித் தன் வலது கையால்
 கண்ணகியின் இடது மார்பைத் திருகி மதுரையின்
 சீற்றம் மேல் எறிந்தாள். உடனே மதுரை
 யில் தீப்பற்றியது. அழலை விளைத்த
 அரும் பெரும் தெய்வம் கண்ணகியின் முன்னே தோன்றி
 “இவ்வூரை இப்பொழுது எரிக்கப்போகின்றேன், உனது
 ஊவல் யாது?” என்று வினவிற்று. அதற்குக் கண்ணகி,

“பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர்
 மூத்தோர், குழவி எனும் இவரைக் கைவிட்டு
 தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க.”

கற்பின் ஆற்றலால் மதுரைஅழிதல் வென்று அருளியவாதே மதுரையில் அழல் மண்டித் தீயோரை எரித்து ஒழித்தது. அதன் பின்னர் கண்ணகி மதுரையினின்றும் புறப்பட்டு, 'என் கருத்தில் பொருந்திய கணவனைக் காணாமலாவும் இருக்கவும் மாட்டேன் நிற்கவும் மாட்டேன்' என்று சொல்லி இரவும் பகலும் அலைந்து திரிந்து திருச்செங்கோட்டு மலையில் ஒரு வேங்கை மரத்தின் நிழலில் வந்தாள். அப்பொழுது தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து தெய்வ வடிவோடு கோவலனைக் காட்டிக் கண்ணகியையும் ஆகாயவிமானத்தி லேற்றி விண்ணுலகிற்குக் கொண்டு சென்றார்கள். இவ்வாறு விண்ணுலகில் வாழும் தேவர்களும் தொழும் பெருமை கற்புடைய மாதர்க்கு என்றும் உண்டு என்ற உண்மையை இளங்கோவடிகள்.

தேவர்கள் "தெய்வம் தொழாள் கொழுநற்றொழுவானைத்
கற்பரசி தெய்வம் தொழும் தகைமை திண்ணமால்
யைத் [தெய்வமாய்
தொழுதல் மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து

என்று எடுத்துரைத்தார். இக்காட்சியைத் தம் கண் குளிரக் கண்ட குன்றக் குரவர்கள் கண்ணகியைக் குல தெய்வமாகக் கொண்டு வேங்கை மரத்தின் நிழலில் தெய்வம் அமைத்து, சிறு பறை யடித்து, கோடு வைத்தாதி கொடுமணி யடித்து குறிஞ்சி பாடி நறும் புகை யெடுத்து பூப்பலி செய்து நறமலர் தூவி குரவைக் கூத்தாடிக் கண்ணகியை வணங்கினார்கள். அப்பால் இமயமலையில் கல்லெடுத்துக் கங்கையாற்றில் நீர்ப்

படை செய்து வஞ்சிமாநகரத்தில் ஆலயம் அமைத்து
 வேள்வியும் விழாவும் வகுத்துச் சேரன்
 குன்றக்குறவர் செங்குட்டுவன் பத்தினியைப் போற்றி
 கண்ணகியை னான். பத்தினிக் கடவுள் ஆலயத்தை
 வழிபடல் மும்முறை வலம் வந்து அரசன்
 வணங்கி நின்றான். அப்பொழுது
 அநஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும் பெருஞ்சிறைக்
 கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும், குடகக் கொங்கரும்
 மாளுவ வேந்தனும் கடல்கும் இலங்
 சேரன் ஆலயம் கைக் கயவாகு மன்னனும் பத்தி
 அமைத்து னியை வணங்கி நின்று தாம்
 வழிபடல் செய்யும் விழாவிலும் கற்புக்கடவுள்
 தோன்றி அருள் செய்யவேண்டு
 மென்று வரம் கேட்டார்கள். அப்பொழுது “தந்தேன்
 வரம்”—என்று ஆகாயத்தில் ஒரு குரல் எழுந்தது.
 கண்ணகி தெய்வத்தை எல்லோரும் தொழுது வாழ்த்தி
 னார்கள். கற்புடைய தெய்வம் மின்னுக் கொடி போன்று
 சேரனுக்குக் காட்சி கொடுத்தது. இக்காட்சியைக்
 கண்ட சேரன்.

“என்னே! இஃதென்னே! இதென்னே! இதென்
 கண்ணகி [நேகொல்
 தெய்வம் பொன்னஞ் சிலம்பில் புனைமேகலை வளைக்கை
 காட்சி நல்வயிரப் பொற்றோட்டு நாவலம் பொன்
 கொடுத்தல் [னிழைசேர்
 மின்னுக்கொடியொன்று மீவிசம்பிறேன்று
 [மால்”

என்று அதிசயித்து வணங்கி நின்றான். தெய்வ ஒளி
 பொருந்தி நின்ற கண்ணகி எல்லோரும் உண்மை
 அறியும்படி,

“தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
வரம் நல்விருந் தாயினான் நானவன் தன்மகள்
தருதல் வெல்வேலான்குன்றில் விளையாட்டுயானகலேன்
என்னோடும் தோழமீர்! எல்லீரும்வம்மெல்லாம்.

என்று அருள் செய்தார்.

இதுகாறும் ஆராய்ந்த கண்ணகியின் கற்பு சீரிய
கற்பென்று அடியார்க்கு நல்லாரால் கருதப்படுகின்றது.
இதனை வீரக் கற்பென்றும் மறக் கற்பென்றும் மற்றைய
ஆசிரியர்கள் வழங்குவார்கள். சீற்றத்தால் அழல்
விளைத்து மதுரைமாநகரை எரித்தமையால் சீரிய கற்
பென்றும், பெண்மைக் குணமாகிய நாணம் முதலிய
நாற்குணங்களையும் துறந்து முறை தவறிய பாண்டிய
மன்னன் முன்னே சென்று வழக்
வீரக் கற்பு குரைத்து அரசனை வென்று மதுரை
மாநகரையும் சுட்டு எரித்தமையால்
கண்ணகியின் கற்பு வீரக் கற்பென்றும் வழங்கும்.

கண்ணகியின் கற்பின் திறத்தையும் பாண்டிமா
தேவியின் கற்பின் திறத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்
பொழுது அரசமா தேவியின் கற்பு ஆரிய கற்பாக
விளங்குகின்றது. தன் காதலன் நீதி
சீரிய கற்பும் பிழைத்து உயிர் துறந்த பொழுது
ஆரிய கற்பும் அரசமாதேவி அரியாசனத்தின் அருகே
நின்றாள். அப்பொழுது அவளது
தோற்றம் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மைவாய்ந்ததாய்
விளங்குகின்றது, தன் கணவன் மயங்கி விழுந்து கிடக்
கின்றாள். கடுஞ்சினங் கொண்ட கண்ணகி முன்னே
சிற்கின்றாள். காதலனைக் கண்டு நெஞ்சம் குழைந்தாள்.

கற்புடைய தெய்வத்தைக் கண்டு நடுங்கினான். காதலனை இழந்த கற்பரசிக்கு எவ்வகையான ஆறுதல் சொல்ல முடியும் என்று எண்ணி ஒன்றும் சொல்லாதவளாய் அரசமாதேவி கண்ணிகியின் காலில் விழுந்து அவள் அடியினை தொழுதாள். அப்பால் எழுந்து, மயங்கி விழுந்து கிடந்த தன் கணவன் மலரடியை தன் மெல்லிய கரங்களால் வருடினான்.

“ தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்செவி கேளாள்
கலக்கம் கொள்ளாள் கடுந்துயர் பொருள்
மன்னவன் செல்வழிச் செல்க யானெனத்
தன்னுயிர் கொண்டு அவன்உயிர் தேடினள்போல்
கோப்பெரும் பெண்டும் ஒருங்குஉடன் மாய்ந்தனள்”

காதலன் இறந்த கடுந்துயர் பொருது
பாண்டிமா தன் கணவன் சென்ற வழி தானும்
தேவியின் செல்லத் துணிந்து தன் உயிரைக்
தலையாய கற்பு கொண்டு அவன் உயிரைத் தேடுபவள்
போல அரசமா தேவியும் மயங்கி

விழுந்து மாய்ந்தாள்.

இத்தகைய உயிரை உருக்கும் செயல்களையெல்லாம் சீத்தலைச் சாத்தனார் சொல்லக்கேட்ட சேரன் செங்குட்டுவன், பத்தினிப் பெண்டிராகிய இருவரது கற்பின் நிலைமையையும் அறிந்து கழிபேர் உவகை கூர்ந்து தனது பத்தினியிடம் இவ்விரு மங்கையரில் எவர் கற்பு மேலானது என்று வினவினான்.

“ உயிருடன் வந்த ஒருமகள் தன்னிலும்
செயிருடன் வந்தஇச் சேயிழை தன்னிலும்
நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யாரென”

மன்னவன் தன் மனைவியினிடம் வினவினான்.
 அதற்கு அறிவால்சிறந்த அம்மெல்லி
 இருபெரு மாதர் யல் மாதா அவ் விரு பெருமங்கையரின்
 கற்பின் பெருமை கற்பில் ஏற்றம் தாழ்வு உரைக்க
 மனமற்றவளாய்,

“காதலன் துன்பம் காணாது கழிந்த
 மாதரோ பெருந்திரு உருக வானகத்து
 அத்திறம் நிற்க நம் அகல் நாடடைந்த
 இப்பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டும்”

என்று பகர்ந்தாள். தம் காதலன் இறந்த துயரம்
 பொறுக்கமாட்டாமல் உயிர் துறந்து வானுலகடைந்த
 மாதர் சீரும் சிறப்பும் உறுச. ஆயினும் நமது நாட்டை
 யடைந்த கண்ணகியை நாம் கற்புடைய தெய்வமாக
 வழிபடவேண்டும் என்றாள். அதுகேட்ட அரசன்,
 கண்ணகி தெய்வத்திற்கு ஆலயம்
 கண்ணகி அமைக்கக் கருதி அவ்வாறே வஞ்சிமா
 தெய்வ நகரத்தில் அழகிய கோயில் அமைத்து
 வழிபாடு கற்புக் கடவுளை வழிபட்டு நாட்டில்
 பசியும் பிணியும் பசையும் நீங்கி
 வசியும் வளரும் பெருகுமாறு செய்தான்.

5-வது அதிகாரம்

வினைப் பயன்

வினையை விதைத்தவன் வினையை அறுப்பான்
 தினையை விதைத்தவன் தினையை அறுப்பான் என்பது
 தமிழ் நாட்டில் இன்றும் ஓர் பழமொழியாகவே நின்று
 நிலவுகின்றது. சிலப்பதிகார ஆசிரியரும் வினையின்
 பயன் தின்னமாய் வந்து எய்தும் என்னும் உண்
 மையை உலகத்தார்க்கு உணர்த்தும் பொருட்டே

நூலெழுதப் போந்தார். இவ்வுலகில் விழுமிய முதல் நூல் செய்யும் அறிஞர் தாம் மெய்யாக்கண்ட உண்மைகளைத் தம் நூலின் வாயிலாக உலகத்தார்க்கு உணர்த்துகின்றார்கள். வினையின் நீங்கிய விளங்கிய அறிவுடையோர்களே முதல் நூல் செய்யும் தகுதி வாய்ந்தவர் என்று தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆகவே, பெருந்தொகையினராய் உலகில் வாழும் மக்கள் முதல் நூலின் னுக்கு மறை பொருளாகவும் மயக்கப் தன்மை பொருளாகவும் இருக்கின்ற உலக நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் தெள்ளறிவு பெற்ற ஆசிரியருக்குத் தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் விளங்குபவ்வாகும். இவ்வாறு உயரிய அறிவு வாய்ந்தவர்கள் தாம் கண்ட உண்மைகளை நூல் வாயிலாக உலகத்தார்க்கு உணர்த்துவதாலேயே உயரிய நூல்களெல்லாம் உலக வாழ்க்கையின் இயல்பைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கும் என்று மேல்நாட்டுப் புலவர்களும் தமிழ் நாட்டுப் புலவர்களும் ஒன்றுபட்டுக் கூறுகின்றார்கள்.

நம் உலக வாழ்க்கையைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்போமானால் அதன்கண் நமது அறிவிற்குப் பொருத்தமற்ற பல நிகழ்ச்சிகள் உலக காணப்படும். நன்மையையே நாடிச் செய்வான் ஒருவன் இவ்வுலகில் துன்பத்தால் நலிவதைப் பார்க்கின்றோம் மயக்கம் தீமையையே பெரும்பாலும் செய்வான் ஒருவன் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மேன்மேலும் நன்மையையே பெற்று, இன்புறுவதையும் பார்க்கின்றோம். இவ்வாறு நன்மை செய்பவர்க்குத் தீமையும் தீமை செய்பவருக்கு நன்மையும்

இவ்வுலகில் நேர்வதை நோக்குமிடத்து ஏதோ முறை பிறழ்ந்திருப்பது போலத் தோன்றுகின்றது. சாதாரண அறிவுடைய மக்கள் இவ்வாறு நிகழ்வதற்குக் காரணம் இன்னதென்று அறிந்து மயங்குவார்கள். இத்தகைய மயக்கத்தைத் தெளிவித்து முறையில்லாதிருப்பது போலத் தோன்றுகின்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையில் எல்லாம்வல்ல இறைவனது நீதிமுறை அமைந்திருப்பதை விளக்கிக் காட்டுவதே அறிவுடையார் கருத்தாகும். இவ்வாறு உயிரின் தன்மை இன்னதென்றும் உலக வாழ்க்கையின் முறை இதுவென்றும் உணர்த்தாத நூல்கள் சொல்லின் சுவையால் செவிக்கு எத்தனை

இன்பம் பயந்தாலும் உயரிய உயரிய நூல்கள் நூல்களாக அறிவுடையோரால் ஒப்ப உயிரின் பயனை புக்கொள்ளப்படமாட்டா. ஆகவே உணர்த்தும் விழுமிய நூல்களெல்லாம் உயிர்க்கு இம்மையும் மறுமையும் உறுதி பயக்கத்தக்க உயரிய உண்மைகளைத் தம்மிடத்தே கொண்டு விளங்குவனவாகும். இவ்வுண்மையை மனத்திற் கொண்டு சிலப்பதிகாரத்தை ஆராய்வோமானால் அந்நூலில் வாழ்க்கையின் மயக்கத்தைத் தெளிவிக்கின்ற பல அரிய உண்மைகள் அமைந்திருக்கக் காணலாம் கதைத் தலைவனாகிய கோவலன் இப்பிறப்பில் யாதொரு குற்றமும் அற்றவனாய் யாவர்க்கும் நன்மையே நாடிச்

செய்யும் இயல்புடையவனாய்க் காணப்படுகின்றான். அவனது உயரிய குணங்களை இரண்டொரு சான்றுகளால், ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார். கோவலனுக்கு மாதவி என்னும் பொதுமகளால் ஒரு பெண்மணி பிறந்தாள். அப்பெண் பிறந்த பத்தாம் நாளில்

அப்பெண்ணுக்கு மணிமேகலை என்னும் பெயர்
கொடுத்து; கோவலன் தானங்கள் பலவும் செய்தான்.
அப்பொழுது அவனிடம் தானம் பெறுவதற்காக
வந்திருந்த ஒரு ஏழைப் பார்ப்பாளை அங்கு நின்ற ஒரு
மதயானை தன் துதிக்கையால் வளைத்துக் கொல்ல
முயன்றது. இதைக்கண்ட கோவலன் அவ்வந்தணன்

மீது வைத்த அருங்கருணையால் அம்
ஒரு மதயானையினின்றும் அவளை விடு
மறையவனைக் வித்து, தான் அதன் துதிக்கையில்
காத்தான் புகுந்து, யானையின் செருக்கை அடக்கி,
மறையவனைக் காத்தான்.

இன்னும் மற்றொரு சமயத்தில் வடநாட்டிலிருந்த
ஏழைப் பார்ப்பானொருவன் தன் மனைவியின்மீது
கோபங்கொண்டு, அவளை விட்டுப் பிரிந்து காட்டுக்குச்
சென்றான். அப்பெண்மணி உண்ண உணவும் உடுக்க
உடையும் அற்றவனாய் கணவன் தனக்கு இழைத்த
தீங்கை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தி, தெருத்
தெருவாய் அலைந்து திரிந்தாள். இதைக் கேள்வியுற்ற

கோவலன் அம்மாதா படும் துயரத்
மற்றொரு தைக்கண்டு மனம் பொருமல் அவள்
மறையோன் வறுமையை நீங்குதற்கு வேண்டும்
மனத்துயர் பொருள் கொடுத்து காட்டுக்கு
நீக்கினான் ஆளனுப்பி அவள் கணவனையும்
அழைத்து வந்து இருவரும் முன்
போலவே இல்லறமாகிய நல்லறத்தை இனிது நடத்து
மாறு செய்தான்.

இன்னும் ஒரு சமயத்தில் நியாய மன்றத்தில்
பொய்ச்சான்று சொல்லிய ஒருவனை பூத சதுக்கத்தி

என்றும் எழுந்துவந்த பூதம் தன் பாசக்கயிற்றால்
 இறுகப்பிணித்து இழுத்துக்கொண்டு
 பொய்க்கரி நின்றது. அப்பொழுது கோவலன்
 யாளனுக்காக அவன்மீது இரக்கம் கொண்டு அவன்
 தன்னுயிரை உற்றூர் உறவினர் அடைந்த துயரம்
 அளித்தான் கண்டு மனம் பொருமல் அப்பூதத்தி
 னிடம் சென்று தன் உயிரை ஏற்றுக்
 கொண்டு அப்பொய்யனைப் போக விடுமாறு வேண்டி
 னான். அதற்கு அப்பூதம் இசையாமல்

“நரகன் உயிர்க்கு நல்லுயிர் கொண்டு
 பரகதி இழக்கும் பண்பு ஈங்கில்லை”

என்று சொல்லி மறுத்தவிட்டது. இவ்வாறு தன்
 னுயிரை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த பூதத்தினிடம்
 கோவலன் மிக வருத்தம் கொண்டவனாய் அதன்
 பாசக்கயிற்றில் அகப்பட்டு உயிர் துறந்த ஏழையின்
 உற்றூர் உறவினர் அனைவர்க்கும் பரிப்பிணி நீக்கிப்
 பல்லாண்டு பாதுகாத்தான்.

இத்தகைய செயற்களும் செயல்களையெல்லாம்
 நேராக அறிந்திருந்த மாடலன் என்னும் மறையான்
 கோவலன் காட்டின் வழியே நடந்து கடுந்துயர்
 அடைந்ததைக் கண்ட பொழுது மனம் பொருமல்
 அவனைப் பார்த்து, “ஐயனே,

கோவலன் இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை,
 தன்மையை உம்மைப் பயன்கொல் ஒருதனி உழந்தி,
 மாடலன் திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் போந்
 கூறல் விருத்த கோபால நீ” [தது

என வினவினான். நான் அறிந்த அளவில் நீ இப்
 பிறப்பில் செய்தனவெல்லாம் நல்வினையாயிருக்க இப்
 பொழுது துன்பத்தால் நலிவதற்குக் காரணம் முன்

செய்த தீவினையோ என்று மறையவன் ஏங்கி
மொழிந்தான்.

இவ்வாறு இவ்வுலகில் தன் உடல் பொருள் ஆவி
மூன்றும் மன்னுயிர்க்கு நன்மையே நாடிச்செய்த
கோவலன் ஏன், காடு நாடெல்லாம் அலைந்து துன்பம்
உழந்து இறுதியில் வெட்டுண்டு
கோவலன் இறந்தான்? நன்மை செய்த ஒருவ
ஏன்துன்பம் னுக்கு இத்தகைய தீமை உறுதல்
உழந்தான்? நீதியோ? நன்மை செய்ததன் பயன்
தீமையாய் முடியுமானால் இவ்வுலகில்
நன்னெறி எவ்வாறு தழைத்தோங்கும் என்னும்
வினாக்கள் இயல்பாகவே எழுகின்றன.

இன்னும் மதுரைமாநகரை அரசாண்ட மன்னவன்
இப்பிறப்பில் யாதொரு குற்றமும் செய்தவனல்லன்.
அவனது அரண்மனையில் எப்பொழுதும் மங்கலமாகிய
மறையொலியே யல்லால் அசையா
பாண்டிய மணியோசை எந்நாளும் கேட்டதில்லை.
அரசனது அம்மன்னவனது வெண்குடை பகை
செங்கோன்மை வர்க்கு வெம்மையையும் தன் குடிக
ளுக்குத் தண்மையையும் எப்பொழு
தும் கொடுத்தது. இம்மன்னவன் நீதியால் அரசாண்ட
முறையை மதுரைமா தெய்வமே கண்ணகியிடம்
பாராட்டிக் கூறுகின்றது.

இம்மன்னவனது செங்கோல் முறையையும் அவன்
நாட்டின் வளத்தையும் நேராகக் கண்டு களித்த
கோவலன் கவுந்தி அடிகளிடம் பாண்டிய மன்னனைப்
பாராட்டிப் புகழ்ந்தான். இன்னும் இவ்வரசனது
நீதி அவன் செய்த ஓர் அருஞ்செயலால் அறியப்

படும். சேர நாட்டரனிடம் பொன்னும் மணியும் பரிசுபெற்ற ஓர் மறையவன் பாண்டிய நாட்டின் வழியாக வரும்பொழுது ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவன் இளவயதில் மறை முழுதும் வல்லனாயிருத்தலைக் கண்டு அவனுக்குத் தான் பெற்ற பொன்னையும் மணியையும் பரிசாகக் கொடுத்தான் இதனை அறியாத பாண்டிய நாட்டுக் காவலாளர்கள் இவ்வேழைப் பார்ப்பனச் சிறுவனுக்கு இப்பொருள் எவ்வாறு கிடைத்தது? இவன் களவு செய்தே இருக்கவேண்டும் என்று துணிந்து அவனைச் சிறைச்சாலையில் நெடுஞ்செழியன் அடைத்தார்கள். இவ்வநீதி நடந்த நீதி போற்றிய பொழுது அவ்வூரிலிருந்த காளி கோயி வரலாறு லின் கதவு திடீரென்று அடைத்துக் கொண்டது. இதை அறிந்த அரசன் கோவில் அடைப்பட்ட காரணத்தை அறிந்து காவலாள ராகிய அறியாமாக்கனால் இறை முறை பிழைத்தது என்று மனம் வருந்தி அம்மறையவன் அடியினை தொழுது அவனைச் சிறையினின்றும் இம்மன்னவன் விடுவித்து சேற்றம் தணித்தான் எவ்வாறு இவ்வாறு நீதி போற்றிய அரசன் தவறுசெய்தான் அரசியல் முறைக்கு முற்றிலும் முர ணாக எவ்வாறு கோவலனைக் கொல் லும்படி ஆணை செய்தான் என்பது சாதாரண மக்களுக்கு மயக்கமாகவே யிருக்கும்.

இத்தகைய மயக்கத்தை மதுரைமா தெய்வம் கண்ணகியிடம் கூறுகின்ற மொழிகளின். வாயிலாக ஆசிரியர் தெளிவிக்கின்றார். கோவலன் வெட்டுண்டு

இறந்ததும் பாண்டியன் பிழைத்ததும் வினையின்
 பயனேயல்லால் வேறன்று. முற்பிறப்
 வினையின் பில் சிங்கபுரத்தை அரசாண்ட வசு
 பயன் என்பவனும் கபில புரத்தை அரச
 சாண்ட குமரன் என்பவனும் தம்முள்
 மாறப்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் வெல்லக் கருதி யிருந்தார்
 கள் என்றும் அப்பொழுது சிங்கபுரக் கடைத்தெருவில்
 பண்டம் விற்றுக்கொண்டிருந்த சங்கமன் என்னும்
 வணிகனை பகையரசனுடைய ஒற்றன் என்று கருதி
 அவனைப்பிடித்து அரசனிடம் காட்டி பரதன் என்னும்
 காவலாளன் கொலை செய்து விட்டான் என்றும் இதைக்
 கண்ட சங்கமன் மனைவியாகிய நீலி என்பாள் ஆராத்
 தியரமுற்று இறந்த தன் கணவனைக் காணும்பொருட்டு
 உயிர் விடுவதற்கெண்ணி ஓர் பெரிய மலைமீதறி இப்
 பிறப்பில் எமக்குத் துன்பம் செய்தோர் மறு பிறப்பில்
 இத்தன்பத்தையே அடைவார்களாக என்று சாபமிட்டு
 உயிர் துறந்தாளென்றும் அப்பரதன் இப்பிறப்பில்
 கோவலனாய்ப் பிறந்தாளென்றும் பர
 கோவலன் தன் மனைவி தன் கணவன் இறந்த
 முற்பிறப்பில் பதினாலாம் நாள் உயிர் துறந்து விண்
 செய்த செயல் ணிலகடைந்தது போலவே கோவலன்
 மனைவியாகிய கண்ணகியும் தன் கண
 வன் இறந்த பதினாலாம் நாள் விண்ணுலகடைந்தாள்
 என்றும் சிலப்பதிகாரம் வினையின் பயனை விளக்கிக்
 கூறுகின்றது. இதனால் ஒரு உயிர் ஒரு பிறப்பில் செய்
 கின்ற நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்ப மறுபிறப்பில்
 இன்பதுன்பங்களை அடைகின்றது என்னும் உண்மை
 இனிது விளங்குகின்றது. தான் செய்த வினைக்குத்

மக்க உடம்பினை எடுத்துக் கொண்டு உயிரானது இன்ப துன்பங்களையடையும். இவ்வுண்மையை சிலப்பதிகார நூலாசிரியர்,

“ மக்கள் யாககை பூண்ட மன்னுயிர்
மிக் கைய விலங்கின் எய்தினும் எய்தும்
விலங்கின் யாக்கை விலங்கிய இன்னுயிர்
மறுபிறப் கலங்களுர் நரகரைக் காணினுங் காணும்
புண்மை ஆடும் கூத்தர்போல் ஆருயிர் ஒருவழி,
கூடிய கோலத்து ஒருங்கு மின்று இயலாது
செய்வினை வழிந்தாய் உயிர் செலுமென்பது
பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரையாதவின் ”

என்று எடுத்துக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு ஒரு பிறப்பில் ஒருவன் செய்யும் தீவினை ஒரு சிறிதும் அவனை விட்டு விலகாமல் மறுபிறப்பில் நிழல்போலத் தொடர்ந்து சென்று துன்பம் வினைக்கும் என்பது இந்நூலாசிரியரதுமுடிந்த முடிவாகும். ஆகவே உலகில் ஒருவன் துன்பத்தால் நவியும் பொழுது இறைவன் பிழை செய்தான் என்று எண்ணி மயங்குவதில் யாதொரு பயனுமில்லை. தான் முன் செய்த வினையை நொந்து கொள்வதல்லால் அறிவுடையார் வேறு எவரையும் நொந்துகொள்ள மாட்டார்கள்.

“ தீ துடை வெவ்வினை உருத்த காலைப்
தீவினை தீமை பேதைமை கந்தாப் பெரும்பே துறுவர்
பயக்கும் ஓய்யா வினைப்பயன் உண்ணுங் காலை
கையாறு கொள்ளார் கற்றறி மாக்கள் ”

என்று கவுந்தியடிகள் கோவலனுக்கு ஆறுதல் கூறும் மொழிகளால் மேற்கூறிய உண்மைகள் விளங்கும்.

நல்வினை செய்தார்க்கு நன்மையும் தீவினை செய்
 தார்க்குத் தீமையும் திண்ணமாய் வந்து சேர்தலால்
 மக்கள் தீவினையை அகற்றி நல்வினையே செய்யவேண்டு
 மென்று ஆசிரியர் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார், இவ்வாறு
 நல்வினை செய்ய நினைக்கும் பொழுதும்
 நல்வினையை நாளைச் செய்வோமென்று அகற்றி
 இன்னே வையாமல் அப்பொழுதே செய்ய
 செய்தல் வேண்டும். நன்றே செய்யவும் வேண்
 டும், நன்றும் இன்றே செய்யவும்
 வேண்டும், இன்றும் இன்னே செய்யவும் வேண்டும்
 என்று மற்றொரு ஆசிரியர் கூறியவாறு நல்வினையை
 இப்பொழுதே செய்யவேண்டு மென்று சிலப்பதிகார
 ஆசிரியரும் அருளுகின்றார்.

“நாளைச் செய்குவன் அறமெனின் இன்றே
 கேள்வி நல்லுயிர் நீங்கினும் நீங்கும்
 இதுவென வரைந்து வாழநாள் உணர்ந்தோர்
 முதுநீர் உலகின் முழுவது மில்லை”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

இன்னும் இவ்வுலகப் பெருளும் இன்பமும் நிலை
 யற்றனவாயிருப்பதால் உலகத்தின் நிலையாமையை
 உள்ளவாறு உணர்ந்து துறவற நெறியைக் கடைப்
 பிடித்தலே பேரின்பப் பயக்குமென்று ஆசிரியர் தெளி
 வாக எடுத்துக் கூறுகின்றார் இளமை
 நிலையாமை யும் யாக்கையும் செல்வமும் நிலை
 கண்டோர் வென்பதை நன்கு உணர்ந்த பின்னரே
 துறவறம் புகுதல் இவ்வுலகப் பற்று ஒருவனை விட்டு
 விலகும். இவ்வாறு உலகபற்றை
 ஒழித்து தாயநெறியாகிய துறவறத்தை மேற்கொண்ட

வர்களே பிறவியாகிய பெருங்கடலை நீந்துவார்கள். இத்தகைய துறவறத்தின் பெருமையை நமது ஆசிரியர் வாழ்க்கையிலேயே அமைத்துக் காட்டியருளினார். இவரது பெருமையே கண்ணகி தெய்வம் போற்றிப் புகழ்கின்றது.

ஆசிரியர்
ரது
துறவின்
பெருமை

“வஞ்சிமுதூர் மணி மண்டபத்தினிடை
நுந்தை தாணிழல் இருந்தோய் நின்னை
அரைசுவிற்றிருக்கும் திருப்பொறி உண்டென்று
உரைசெய்தவன்மேல் உருத்து நோக்கி
கொங்கவிழ் நறுந்தார்க் கொடித் தேர்த்தனை
செங்குட்டுவன்தன் செல்ல நீங்க
பகல்செல்வா யிற்படியோர் தம்முன்
அகவிடப்பாரம் அகல நீக்கி
சுந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்து
அந்தமில் இன்பத்து அரசாள்வேந்து.”

என்று ஆசிரியர் பெருமையைக் கண்ணகி தெய்வம் கூறுகின்றது. இம்மண்ணரசாரும் பொறுப்பைத் தன் அண்ணலுக்கு விட்டு விண்ணரசாரும் வேந்தராய் இளங்கோவடிகள் விளங்கினார் என்று கூறுகின்றமையால், அரசாங்க உரிமையுடன் சிறந்து விளங்கிய செங்குட்டுவனைப் பார்க்கிலும் உலக இன்பத்தைத் துறந்த இளங்கோவடிகளது பெருமை சாலவும் பெரிது என்பது இனிது விளங்கும். இவ்வாறு துறவறமே சாலவும் சிறப்புடையதென்றும் துறவறமே பிறவியை வேரறுக்கும் மருந்தென்றும் ஆசிரியர் அடிப்படையாகக் கருதினமையாலேயே சிலப்பதிகாரக் கதையால் விளங்கும் பெருமக்களெல்லாம் துறவறத்தை மேற்கொண்டு விளங்குகின்றார்கள்.

இன்னும் உலகின் தன்மையை ஆசிரியர் உள்ள
வாறணர்ந்தவராதலால் அதன் நிலையை நன்றாய் அறுதி
யிட்டுக் கூறுகின்றார். இவ்வுலகில் நன்னெறி என்றும்
தீநெறி என்றும் இருநெறியுண்டென்றும் தீநெறி
யானது போலினலம் உடையதாய்
மக்கள் கவரும் தன்மை வாய்ந்ததாய்
நன்னெறி தீநெறி அமைந்திருக்குமென்றும் அந்நெறியிற்
என்னும் செல்வோர் மது உண்டோர் மகிழு
இரு நெறி மாறு போல சிறிது காலம் இன்புற்
றிருந்து பின் மீளாத் துன்பத்தையே
அடைவார்களென்றும் இவ்வாறு துன்பத்தால் நலியும்
பொழுது நன்னெறியை நினைந்து அதைக் கடைப்
பிடித்து நலம் பெறுவரென்றும். இறுதியில் நன்
னெறியே வெற்றி பெறுமென்றும் தீநெறி தானே
தனக்குக் கூற்றமாய் அழிந்து ஒழியுமென்றும் சிலப்பதி
காரம் உணர்த்துகின்றது. கோவலன் முதலில் மாமறை
விதிவழாமல் மணஞ்செய்த கண்ணகி
நண்ணெறியே யுடன் சில ஆண்டுகள் இனிது வாழ்ந்
நிலைபெறும் திருந்தான். அப்பால் அவ்வொழுக்க
நெறியை விலகி மாதவியின் மைய
லென்னும் சிறு நெறியிலே சேர்ந்தான். தீநெறியா
னது எப்பொழுதும் கண்டோரை வசப்படுத்தும்
வண்ணத்தோடு விளங்கும். மாதவியும் மாந்தளிர்
போன்ற மேனியும் விரிந்து சுருண்ட கருங்குழலும்
உடையவளாய் தன் இயற்கை நலத்தை நல்லணிகளால்
அழகு செய்து பன்னிரண்டு வய
தமைந்த பாவையாய் அரங்கத்தில்
வந்து நின்றாள். கோவலனும் அவள்
வசப்பட்டான். மாதவியுடன் மகிழ்ந்து

வாழ்ந்து மணிமகலை என்னும் மகளைப் பெற்று
 மாயையிலேயே சூழ்கியிருந்தான். இவ்வாழ்க்கையில்
 முன்னோர் தேடிவைத்த பெரும் பொருளையெல்லாம்
 தொலைத்தான். கடல் கரையில் மாதவியோடு கானல்
 வரி பாடி மகிழ்ந்திருந்தபொழுது அவள் பொருள்
 ஒன்றையே விரும்பும் பொது மாது என்பதை உணர்ந்
 தான். மாதவி மாயப்பொய் பல கூட்டும் மாயத்தாள்
 என்று மனதில் கொண்டாள். தீநெறி
 மாதவியின் யைச் சேர்ந்தவர் உறுவது தீமையே
 தன்மை யாதலால் கோவலன் காட்டிலடைந்த
 கடுந்துன்பத்திற்கெல்லாம் காரணம்
 இதுவேயாகும். பொருளெல்லாம் மாதவியால் தொலைந்
 தமையால் சிலம்பை விற்றுவர மதுரைக்குச் சென்றான்.
 அப்பொழுதுதான், தீநெறியின் தன்மையைச் சிந்தித்து
 மனம் வருந்துகின்றான். தன்னுடன் வந்த பெரியா
 ரிடம் தன் வருத்தத்தைச் சொல்லி முறையிடுகின்றான்.

“நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையே னுகி
 நறுமலர் மேனி நடுங்கு துயரெய்த
 வறியாத் தேயத் தாரிடை உழந்து
 சிறுமை யுற்றேன் செய்தவத்தீர் யான்”

என்றான். கோவலன், தான் கானகத்தில் காதவி
 யோடு துயர் உழந்து சிறுமையுற்ற
 கோவலன் தற்கு நன்னெறியினின்றும் நீங்கி
 நெறியல்லா சிறுநெறி சேர்ந்ததே காரணமென்
 நெறி சேர்ந்து பதை நன்றயுணர்ந்தான். இன்னும்
 துன்புறுதல் தன் வருத்தத்தைக் கண்ணகியிடம்
 சொல்லிப் புலம்பும் பொழுதும்,

“வறுமொழி யாளரொடு வம்பப் பரத்தரொடு
குறுமொழிக் கோட்டி நெடுநகை புக்குப்
பொச்சாப் புண்டு பொருளுரை யாளர்
நச்சுக் கொன்றேற்கு நன்னெறி உண்டோ?”

என்று தான் தீநெறியை மேற்கொண்டிருந்த சிறுமையை
நன்னெறி நினைந்து கோவலன் வருந்துவது இனி
துறந்த துணரப்படும். இவ்வாறு தீநெறியி
கோவலன் னின்றும் விலகி நன்னெறியைச் சேர்ந்த
வருந்துதல் பின்னரும் அத் தீநெறியானது அவனை
மறுபடியும் மயக்கித் தன் வழியில்
இழுத்துக்கொள்ள முயன்றது. கோவ
லன் கடல் கரையினின்றும் பிரிந்த பின்னர் மாதவி தனி
யாகத் தன் மாளிகை சேர்ந்தாள். அங்கு தன் காதல
னாகிய கோவலனைக் காணாது மனம் வருந்தி ஓர் அழகிய

தாழைப்பூவின் தோட்டில் பித்திகை
தீநெறி மீண்டும் யின் முகையாகிய எழுத்தாணியால்
கோவலனைத் செம்பஞ்சுக் குளம்பில் தோய்த்து
தன்வசப்படுத்த பாசம் நிறைந்த ஓர் பாசுரத்தை எழு
முயலுதல் தித் தன் தோழியாகிய வசந்தமாலை
கையில் கொடுத்து எவ்வாறாயினும்

கோவலனை மறுபடியும் தன் மாளிகைக்கு அழைத்து
வரும்படி சொல்லியனுப்பினாள். ஆனால் கோவலன்

வசந்தமாலை தீநெறியின் திறத்தினை நன்குணர்ந்தவ
தூது னாதலால் வசந்தமாலையைப் பார்த்து,
“மாலாய்! மாதவி நாடக மகளாத
லால் இவ்வாறு நடித்தல் அவளுக்கு

இயல்பேயாம்” என்று கூறி மறுத்துவிட்டாள்.

இதனோடும் அமைவுறாமல் மற்றும் ஒரு முறை நீ நெறியானது கோவலனை வசப்படுத்த முயன்றது. காட்டின் வழியாகக் கோவலனும் கண்ணகியும் போகும்போழுது கோவலன் தனிமையாயிருக்கும் நேரம் பார்த்து மாதவியிடமிருந்து தூதாக வந்த ஒரு மறையவன் தன் மாயச் சொற்களால் கோவலனை மயக்க முயன்றான். அம்மறையவன் கோவலனைப் பார்த்து, “ஐயனே, உன்னைப் பிரிந்த தாய் தந்தையர் அருமணியிழந்த நாகம்போல ஆருத்துயரடைந்தார்கள் நமது அழகிய நகரம் இராமனை இழந்த அயோத்தி போல ஆருத் துயர்க் கடலில் ஆழ்ந்தது. மாதவியும் நீ வசந்தமாலையின் மொழிகளுக்கு மறையவன் இணங்காதது கேட்டு மாடத்திலிருந்த தூது மஞ்சத்தில் மயங்கி விழுந்தாள். சிறிதுநேரம் அறிவற்று அடர்ந்து கிடந்தாள். பின் என்னை அழைத்து ஓர் திருமுகம் எழுதிக் கொடுத்து உன்பால் அனுப்பினாள்” என்று சொல்லி அத் திருமுகத்தைக் கொடுத்தாள். இவ்வாறு நயவஞ்சகமாக மாதவியிடம் வெறுப்புக் கொண்டிருந்த கோவலனிடம் மாதவியின் பெயரை முன்னே சொன்னால் உடனே மறுத்து விடுவான் என்று எண்ணி அவன் மனத்தை முதலில் இழக்கும் பொருட்டுப் பெற்றோர் படுந் துயரத்தைச் சொல்லியும், ஊரார் படும் துயரத்தைச் சொல்லியும், பழைய ஞாபகத்தை அவன் மனதில் எழுப்பும் பொருட்டு மாதவியின் மாளிகையையும் மஞ்சத்தையும் அவள் மயங்கி விழுந்த முறையையும் மிக நயமாக எடுத்துச்சொல்லியும், கோவலன் அம்மாயையில் மறு

படியும் ஈடு பட்டானல்லன். மறையவன் கொடுத்த
 ஓலையைப் படித்துப் பார்த்து மாதவி
 கோவலன் யின் வேண்டுகோளை மறுத்து விட்
 மாயையை டான். இவ்வாறு தீநெறியானது இரு
 வெல்லுதல் முறை கோவலனை தன் வசப்படுத்த
 முயன்றும் பயன்படாது ஒழிந்தது.

அப்பால் : கோவலன் கொலையுண்டு இறந்த செய்தி
 கேட்டு தீநெறியாகிய மாதவி தானே தனக்குக் கூற்றமா
 யமைந்து கணிகையர் வாழ்க்கையை வெறுத்து மாத
 வர்ச்சுத் தானம் புரிந்து துறவறம் எய்தினாள். கோவ
 லனோ கண்ணகியாகிய நன்னெறியில் சேர்ந்து முன்செய்த
 வினைப்பயனால் கொலையுண்டு இறந்தாலும் பின் தெய்வ
 வடிவோடு தோன்றி விண்ணுலகடைந்தான். நன்னெறி
 யானது எப்பொழுதும் தன்னைச் சார்ந்
 நன்னெறி நன்மை தவர்க்கு நன்மையே செய்யுமென்பதற்
 விளக்கும் கும் தன்னின் மாறாய தீமையை
 அழித்து ஒழிக்கு மென்பதற்கும்
 கண்ணகியே சிறந்த சான்றாக அமைத்திருக்கின்றாள்.
 மதுரைமா நகரை நன்னெறியானது தன் கற்பின் பெரு
 மையால் அழித்த காலத்தில் அங்கிருந்த நல்லோரைப்
 பாடகாத்துத் தீயோரையே அழித்ததாக சிலப்பதிகாரம்
 கூறுகின்றது. அறுவுடையோரையும்
 தீமையை அறவோரையும் பசுக்களையும் பத்தி
 ஒழிக்கும் னிப் பெண்டிரையும் மூத்தோரையும்
 இளையோரையும் கைவிட்டு தீத்திறத்
 தார் பக்கமே சேர்ந்து கற்புத் தீயானது அழித்தது
 என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் நன்னெறியானது
 தீமையை அறிவ ஒழிக்கும் தன்மை வாய்ந்தது என்
 பது இனிது அறியப்படும்.

ஆகவே, இதுகாறும் கூறியவாற்றால் வினையை விதைத்தவன் வினையை அறுப்பது திண்ண மென்பதும், நல்வினை தீவினைகள் நிழல்போலப் பின்தொடர்ந்து பிறவி தோறும் செல்லுமென்பதும், தீவினை தீமை பயத்தலால் மக்கள் எப்பொழுதும் நல்வினையே செய்ய வேண்டுமென்பதும், அதனையும் காலம் தாழ்க்காது செய்யவேண்டு மென்பதும், உலகத் முடிவுரை துன்பத்தை ஒருங்கே ஒழிப்பதற்கு துறவறமே சிறந்த நெறியென்பதும், அவ்வறத்தை மேற்கொண்டார். பிறவாமையாகிய பெரும் பேறடைவார்களென்பதும் 'நெறியல்லா நெறியாகிய சிறு நெறியை விலக்கி நன்னெறியாகிய பெரு நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்குதலே பேரின்பம் பயப்பதாகும்' என்பதும், ஆசிரியர் சிலப்பதிகார மென்னும் நூலால் உணர்த்திய சீரிய உண்மைகளாகும்.

6-வது அதிகாரம்

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நாகரிகம்

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களது நாகரிகம் அந் நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளில் எழுதப்படும் நூல்களால் நன்கு வெளியாகுமென்பது ஓர் சரித்திர உண்மையாகும். நூல் எழுதும் புலவர்கள் வாழ்ந் காலத்தில் வழங்கும் பழக்க வழக்கங்களும் பரவியிருக்கும் கொள்கைகளும் அவர் நூல்களில், இலை மறை காப்ப்போல் அமைந்து விளங்குவது இயல்பேயாகும். பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த வாழ்க்கையின் தன்மையையும் அவரது நடை

ஒரு நாட்டாரது உடை முதலிய நாகரிக முறைகளை
நாகரிகம் அந் யும் நாம் இக்காலத்தில் அறிந்து
நாட்டு மொழி கொள்வதற்கு சங்க நூல்கள் என்று
யில் விளங்கும் பேர்பெற்று விளங்குகின்ற சீரிய நூல்
களே சிறந்த ஆதரவாக இருக்கின்றன.

பழந்தமிழ் நூலாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் அக்காலத்திய
தமிழ் மக்களது பழக்க வழக்கங்களும் அவர் வழிபட்ட
தெய்வங்களும், அக்காலத்தில் நிலைத்திருந்த அரசியல்
முறைகளும், மற்றும் தமிழ் மக்கள் பல துறைகளிலும்

எய்தியிருந்த மேன்மையும் சிறப்பும்
சங்க நூல்களில் செவ்வையாய் விளங்குகின்றன. இந்
விளங்கும் நூல் முடியுடை வேந்தராய்த தமிழ்
பண்டை நாட்டில் விளங்கிய மூவர்க்கும் உரிய
நாகரிகம் தாயிருத்தலின் அதனிடத்துக் காணப்
படுகிற நாகரிக முறைகள் எல்லாம்

தமிழகம் முழுவதும் பரவியிருந்தவைகளே என்று
கொள்வதற்கு இடமிருக்கின்றது. கதையின் நாயகி
யாகிய கண்ணகி சோழ நாட்டிலே பிறந்து பாண்டிய
நாட்டிலே தன் கற்பின் பெருமையைக்

சிலப்பதிகாரத் காட்டி பின் சேரநாடு சேர்ந்து விண்
தில் தமிழ் முந் ணுலகடைந்தாள் என்று சிலப்பதிகா
நாட்டு நாகரிக ரம் கூறுவதால் தமிழ் நாட்டு முவேந்த
மும்விளங்குதல் ரது சிறப்பும் செய்கையும் இந்நூலில்
ஒருங்கே காணப்படுவதுபோல வேறு

ஒரு தமிழ் நூலில் காண்பதரிதாகும்.

பண்டைத் தமிழ் மக்களது நாகரிகத்தை ஆராயப்
புகு முன்னர் அக்காலத்தில் தமிழ்
தமிழ் நாடு மொழி பரவியிருந்தநாட்டின் பரப்பை
அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

ஒரு காலத்தில் இமயமலை முதல் தென் குமரி வரையும் தமிழ்மொழியே பரவியிருந்த தென்றும், பின் ஆரிய வகுப்பார் இங்கு குடியேறிய காலத்தில் வட பாகத்தில் ஆரியமும் தென்பாகத்தில் தமிழும் வழங்கலாயின என்றும் சிலர் கருதுகின்றார்கள். அக்காலத்திய தமிழ் நாடு

இப்பொழுது குமரியென்று பெயர்

சில பெற்று விளங்கும் தென் முனைக்குத்

கொள்கைகள் தெற்கேயும் பரவியிருந்த தென்றும்,

அத்தென்றாடு ஓர் பெரிய கண்டமாய்

விளங்கிற்றென்றும் அக்கண்டத்தில் ஆறுகளும் மலை

களும் இருந்தன வென்றும். அது பிற்காலத்தில் ஆழி

வாய்ப்பட்டு அழிந்ததென்றும் சிலர் கருதுகின்றார்கள்.

ஆயினும் அக்காலத்தில் தமிழ் மொழி பரவியிருந்த

நாட்டின் பரப்பை நன்றாய் அறுதியிட்டுக் கூறுதற்குப்

போதிய சான்றுகள் தமிழ் நூல்களில் கிடைப்ப

தரிதாயிருக்கின்றது. மிகப் பழைய காலத்தில் தமிழ்

மொழியில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் இக்காலத்

தில் பெரும்பாலும் இல்லா தொழிந்தன. தமிழ்

மொழியில் மிகப் பழைய நூலாக இப்பொழுது நாம்

காணக் கிடைத்திருப்பது தொல்காப்

பழந்தமிழ் நூல் பியம் என்னும் இலக்கண நூலே

கள் அழிந்தமை யாகும். இந் நூ லு க் கு முன்னர்

தமிழ் மொழியில் பல இலக்கிய

நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது அறிவுடை

யார் அனைவரும் ஒப்பமுடிந்த உண்மையாகும். உல

கில் வழங்கும் செம்மொழிகளின் வரலாறெல்லாம்

இவ்வண்மையைச் செவ்வையாய் உணர்த்துவதாகும்.

செம்மொழிகளாய் விளங்குகின்ற ஒவ்வொரு மொழி

யிலும் முதலில் சொல் நயம் பொருள் நயம் அமைந்த இலக்கிய நூல்கள் எழுதப்படும் பின்னர் அந்நூலில் கண்ட நயங்களையும் அழகுகளையும் வடித்துத்தொகுத்து இலக்கணம் அமைக்கப்பெறும். இம்மொழி நூல் உண்மை “இலக்கியம் இன்றே இலக்கணம் இன்றே” எனும் அகத்தியத்தாலும் “இலக் தமிழ்மொழியில் கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்ப பல நூல்கள் லின்” எனும் நன்னூல் மொழியா இருந்திருக்க லும் நன்கு விளங்கும். ஆகவே தொல் வேண்டும் காப்பியம் என்னும் இலக்கணத்திற்கு முன்னரே தமிழ்மொழியில் தலைசிறந்த இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும் இவ்வாறு தொல் காப்பியத்திற்கு முன்னர் இருந்த பல்காப்பியங்களும் இப்பொழுது தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைத்திருக்குமே யானால் கடலாற் கொள்ளப்பட்ட தென் கண்டத்தின் பரப்பையும் சிறப்பையும் தெளிவாய்த் தெரியவல்ல சான்றுகள் கிடைத்திருக்கலாம்.

ஆனால், தமிழ் மொழியில் இப்பொழுது உள்ள நூல் களைத் துணையாகக் கொண்டு ஆராய் மிடத்து தமிழ் நாடானது வடக்கே திருவேங்கட மலையையும் தெற்கே குமரியையும் மற்றைய இரு பக்கங்களிலும் நெடுங் கடலையும் எல்லையாகக் கொண்டு விளங்கிற்றென்று தெரிகின்றது. “வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்” என்று தொல்காப்பியப் பாயிரம் கூறுகின்றமையாலும்

“நெடியோன் குன்றமும் தொடியோன் பௌவமும்
தமிழ் வரம் பறுத்த தண்புனல் நாடு”

சிலப்பதிகாரக் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றமை காலத்தில் தமிழ் யாலும் அக்காலத்திய தமிழகத்தின் நாட்டெல்லை பரப்பு நன்கு அறியப்படுகின்றது.

ஆயினும், தமிழ் நாட்டின் தென் பாகத்தை கடல் கொண்டதென்று அறிவுடையோர் ஆராய்ந்து கூறும் உண்மைக்கு சிலப்பதிகாரத்தில் சிறந்த சான்று கிடைக்கின்றது. மதுரைக் காண்டத்தில் நாடுகாண் காதையில்,

“வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொருது
பஃறுளி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்து
குமரிக்கோடும் கொடுங் கடல் கொள்ள”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். தென்பால் அமைந் திருந்த பல் துளி என்னும் ஆற்றையும் பல அடுக்குக ளாய் அமைந்த மலைத்தொடரில் குமரி என்னும் சிக ரத்தையும் உடையதாய் விளங்கிய கடலில் தாழ்ந்த நெடிய நாட்டைக் கொடிய கடல் தமிழ் நாடு கொண்டது என்று ஆசிரியர் கூறு கின்றமையால் இப்பொழுது குமரி முனைக்குத் தெற்கே கடலாய் விளங்குகின்ற இடத்தில் அக்காலத்தில் மலைத் தொடரும் ஆறும் இருந்தன என் பது இனிது அறியப்படுகின்றது சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை வரைந்த அடியார்க்கு நல்லார் இவ்வாறு கடலில் தாழ்ந்த தமிழ் நாட்டில் பல் துளி என்னும் ஆற்றுக்கும் குமரி என்னும் ஆற்றுக்கும் இடையே இருந்த நீர்வளம் மலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ்முன் பாலை நாடும், ஏழ்பின் பாலை நாடும்; ஏழ்குன்ற நாடும், ஏழ்குண காரை நாடும், ஏழ்குறும்பனை நாடும் ஆகிய

நாற்பத் தொன்பது நாடும் குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், காடும் நதியும் பதியும் ஆழி வாய்ப்பட்டு அழிந்தது என்று கூறுகின்றார். ஆகவே சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்திற்கு முன்னரே தமிழகத்தின் பெரும்பாகம் கடலில் தாழ்ந்து போயிற்றென்பது நன்கு அறியப்படுகின்றது.

இன்னும் அக்காலத்திலேயே இந்தியாவின் தென்பாகத்தையும் இலங்கையையும் கடல் இலங்கை இரண்டாகப் பிரித்து இலங்கை ஒரு ஒரு தீவு தனி நாடாகவே விளங்கிற்றென்று தெரிகின்றது. சேரமன்னனாகிய செங்குட்டுவன் கண்ணகி தேவிக்கு ஆலயம் அமைத்து திருவிழா எடுத்த காலத்தில் அதனைக் கண்டு களிக்கும் பொருட்டு,

“கடல்கும் இலங்கை கயவாகு வேந்தன்” என்று பிறப்பித்தான் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால் அக்காலத்திலேயே இலங்கை கடலாற் குழப்பட்ட ஒரு தனி நாடாயிருந்த தென்பது விளங்குகின்றது.

இனி அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் நாகரிக முறைகள் என்று கருதப்படுகின்ற பல துறைகளிலும் தலை சிறந்து விளங்கினார்கள். இக்காலத்தில் கருதப்படுவது போலவே அக்காலத்திலும் செல்வம் மலிந்த நாடே சிறப்புடைய நாடென்று கருதப்பட்டது.

“பொன்னி னாகும் பொருபடை அப்படை
தன்னி னாகும் தரணி தரணியில்
பின்னை யாகும் பொரும்பெருள் அப்பொருள்
துன்னுங் காலை துன்னாதன இல்லையே”

என்று சிந்தாமணி ஆசிரியர் கூறுகின்ற கைத்தொழிலும் வாறு பொருள் மிகுந்த நாடே புக வாணிகமும் ழாலும் ஆற்றலாலும் சிறந்து விளங்கும் என்பது எக்காலத்திற்கும் ஒத்த பெருக்கும் ஓர் உண்மையாகும். இவ்வண்மையை அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் நன்றாய் அறிந்திருந்தார் என்பதற்கு அவர்கள் கைத்தொழில் வாணிகம் என்னும் இரண்டையும் கண்ணும் கருத்து யாய் போற்றி வளர்த்த முறையே போதிய சான்றாகும்

இக்காலத்தில் செல்வத்தால் சிறப்புற்று விளங்கும் நாடுகளெல்லாம் கைத்தொழில் மேம்பாட்டினாலும் வணிகத்தின் பெருக்கத்தாலுமே அவ்வாறு விளங்குகின்றன என்பது சரித்திர நூலோர் கைத்தொழில் ஒப்புக் கொள்ளும் உண்மையாகும். தமிழ் நாட்டில் விளைந்த விளைபொருள் களை அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து விடாமல் அவற்றைக் கைத்தொழில் நுண்மையால் பலவகைப் பொருள்களாக அமைத்து அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் தொழில் முறையில் மேம்பட்டிருந்தார்கள். நாட்டில் விளைந்த பருத்தியை நூலாக்கி அதனால் நுண்ணிய மெல்லிய ஆடைகள் நெய்தும் நாட்டில் கிடைத்த பட்டு நூல் கம்பளம் ஆகிய இவற்றால் பலவகையான உடைகள் செய்தும் தமிழ் நாட்டுப் பொருள் அயல் நாட்டிற்குப் போகாதவாறு கைத்தொழில் நடத்தி வந்தார்கள். சோழ நாட்டின் தலை நகராகிய புகார் நகரத்தில்.

ஆடை செய்தல்
 “பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
 கட்டும் நுண்வினைக் காருகர் இருக்கையுமீ”

விளங்கித் தோன்றின என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால் பட்டாலும் கம்பளத்தாலும் பருத்தி நூலாலும் மெல்லிய ஆடைகள் செய்யவல்லசாலியர் தமிழ்நாட்டில் விளங்கினர் என்பது இனிதுணரப்படும். பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரைமா நகரிலும்,

“ நூலினும், மயிரினும், நுழைநூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூ றடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை விதியும்”

விளங்கிற்று என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் நுண்ணிய பருத்தி நூலாலும் பட்டு நூலாலும் கம்பளத்தாலும் நெய்யப்பட்ட பலவகையான ஆடைகளை வெவ்வேறாகப் பிரித்து அடுக்கடுக்காய்வைத் திருந்த நறுமடிகள் நிறைந்த கடைகள் நறுமடிக் கடைகள் விதியில் விளங்கித் தோன்றின என்பது உணரப்படும். ஆகவே சோழ நாட்டிலும் பாண்டிய நாட்டிலும் அக் காலத்தில் கைத்தொழில் செழித்திருந்த தென்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

ஆடைகள் செய்யும் தொழிலேயன்றியும் அக் காலத்தில் மற்றைய கைத்தொழில்களும் மேம்பாடடைந்திருந்தன என்று தெரிகின்றது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வெண்கலத்தில் வேலை செய்யும் கன்னாரும், செம்பில் வேலைசெய்யும் கன்னாரும், மரத்தில் வேலைசெய்யும் தச்சரும். இரும்பில் வேலைசெய்யும் கொல்லரும். அழகிய சித்திரம் எழுதும் ஓவியப் புலவரும், சிற்பவேலை யில் வல்லாரும் பொன்னாலும் மணியாலும் வேலை செய்யும் தட்டாரும்,

தையல் வேலையில் வல்லாரும் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரத்தால் அறிகின்றோம். இன்னும் அழகிய வளையல்கள் செய்வாரும் முத்துமாலைகள் செய்வாரும் கிழிந்த துணியாலும் கிடைச்சாலும் விளையாட்டுச் சாமான்கள் (பொம்மை) செய்வாரும் புகார்நகரத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்கள், இன்னும் ஒன்பது வகைப்பட்ட நவமணிகளின் பிறப்பு முதல் சிறப்பீடு வகையெல்லாம் தெரியவல்ல வணிகரும் சாதாரணரும், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்புநதம் என்னும்

நால்வகைப்பட்ட பொன்னின் வகை

பொன்னின் களை நன்றாய்த் தெரியவல்ல பொன் வகைகளும் வணிகரும் தம் தொழில் முறையில் நவமணிகளும் மேம்பட்டுவிளங்கினார்கள், இத்தகைய பொன்னாலும் மணியாலும் அமைக்கப்

பெற்ற அழகிய அணிகள் செம்மையிலும் வகையிலும் சிறந்தனவாய் அக்காலத்திய திருந்திய நாகரிகத்திற்குப் பொருந்திய சான்று பகர்வனவாய் அமைந்துள்ளன. சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்வதற்கே காரணமாயிருந்த சிலப்பு அருமையான வேலைப்பாடுடையதாய் அமைந்திருந்தது.

“மத்தக மணியொடு வயிரம் கட்டிய

சிலம்பின் பத்திக் கேவணப் பசும்பொன் குடைச்சூல்

சித்திர சித்திரச் சிலம்பின்செய்வினை எல்லாம் [னன்”

வேலை பொய்த்தொழிற் கொல்லன் புரிந்துடன் நோக்கி

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் மாணிக்கமும் வயிரமும் வரிசையாய் அழுத்தி பசும்பொன்னால் செய்யப்பட்டு உள்ளன கருவையுடையதாய் சித்திர வேலை யமைந்த சிலம்பாய் அது விளங்கிற்று என்பது அறி

யப்படுகின்றது. இன்னும் மாதவி என்னும் நாடக மாது கடல் விளையாட்டுக்காண விரும்பி அங்கு செல்லும் பொழுது அம்மாத அடி முதல் முடிவரை அணிந்திருந்த அணிகளையெல்லாம் ஆசிரியர் விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அழகிய அடிகளுக்கு ஏற்றதாய் அமைத்திருந்த மெல்லிய விரல்களில் மோதிரம் பீலி முதலிய அணிகளை அணிந்தாள். கால்களில் பாதசாலமும் பாடமும் சதங்கையும் அழகுற அணிந்தாள். நீல நிறம் அமைந்த அழகிய ஆடை புனைந்து அதன்மேல் முத்துக்கோவைமுப்பத்தி அக்காலத்திய ரண்டால் செய்த விரிசிகை யென்னும் அணிகலன் கலையை அணிந்தாள். கண்டோர் விரும்பும் கண்டிகையோடுமுத்துமாலை யையும் தோளில் அணிந்தாள். வயிரமும் மாணிக்கமும் வரிசையாய் அழுத்திய அழகிய குடகமும், பொன்வளையலும், மணிவளையலும் சங்கவளையலும், பவளவளையலும் முன்கையிலணிந்தாள். வாய்திறந்த வாளை மீன்போல பொன்னுலமைந்த நெளியையும் மத்தியில் சிவப்பு மாணிக்கப்பீடமும் வளையில் வயிரமும் பதித்த நல்மோதிரத்தையும் மெல்லிய விரல்களில் அணிந்தாள். இன்னும் பொன்னுலாகிய சங்கிலித் தொடரும் சவடியும் சரப்பனியும் முத்தாரமும் அழகிய கழுத்திலணிந்தாள். முகப்பில் இந்திர நீலமும் இடையிடையே வயிரமும் பதித்த நீலத்தோடு அவளது நீண்ட காதில் நின்று ஒளி செய்தது கருமையாகிய கூந்தலில் அருமையான தொழிலமைந்த தலையணிகளை அழகுற முடித்தாள். இவ்வாறு மாதவி அணிந்திருந்ததாக ஆசிரியர் கூறும் அணிகள் எல்லாம் அக்

காலத்திய மாதரது திருந்திய நாகரிகத்திற்கு சிறந்த சான்றாக அமைந்திருக்கின்றன. இக்காலத்தினர் நாகரிக நகைகள் என்று போற்றிப் புஷ்கின்ற அணிகளிற் பல அக்காலத்திய மாதரால் அணியப்பெற்றிருந்தன வென்றே தெரிகின்றது. இந்நல்லணிகளிற் பல இன்னும் தென்னாடுகளில் வழங்கி வருவதைக் காணலாம்.

இன்னும் அக்காலத்திருந்த வாசனைப் பொருள்களை ஆராய்வோமானால், அவையும் தமிழ் நாட்டாரது நாகரிக நல்வாழ்க்கையை நன்கு விளக்குகின்றன. பீம்புகார் நகரத்தில் வண்ணமும் சுண்ணமும் தண்ணரும் சாந்தமும் பூவும் புகையும் விரையும் வீதிகளில் விலை கூறி விற்கப்பட்டன வென்று வாசனைப் பொருள்கள் ஆசிரியர் கூறுகின்றார் தமதுமேனியை நறுமணம் கமழும் நீர்மையில் அமைத்துக்கொள்ளக்கருதிய மாதர்கள் பத்து வகைப்பட்ட விரகாலும் ஐந்து வகைப்பட்ட விரையாலும் முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்ட வாசனைப்பொருளாலும் ஊறிக் காய்ந்த நன்னீரில் தோய்ந்து நனைந்த கூந்தலின் ஈரத்தை வாசனைப் புகையில் உலர்த்தி சவ்வாது பூசி நலங்கிளர் மேனியொடு திகழ்ந்திருந்தார்கள்.

அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் அவரவர் நிலைமைக்கும் செல்வத்தின் அளவுக்கும் ஏற்ற முறையில் மண் செங்கலால் கட்டப்பட்ட வீடு முதல் மாட மாளிகையீறாக வீடுகள் அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள் ஆயர் சேரியில் கண்ணகியை,

“பூவ லூட்டிய புனை மாண்பந்தல்
காவல் சிற்றில் கடிமனைப் படுத்தினாள்”

என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் ஆயர்சேரியிலிருந்த அச்சிறுமனை வேலியாற்குழப்பட்டு அழகியகுளிர்ந்த பந்தலை உடையதாய் செம்மண்ணால் பூசப்பட்ட சிறு வீடாய் விளங்கிற்று என்று அறியப்படுகின்றது. ஆனால் புகார் நகரத்தின் கயவாய் மருங்கில் காணப்பட்ட வீடுகள் உயர்ந்த மாளிகைகளாய் விளங்கித் தோன்றின.

“கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த் தடுக்கும்
பயனற அறியா யவனர் இருக்கையும்”

என்ற ஆசிரியர் கூறுமாறு யவனர் என்னும் அயல்நாட்டு வணிகர் வாழ்ந்துவந்த இடங்கள் உயர்ந்த மாளிகைகளாய் யமைந்திருந்தன. அம் மாளிகைகளில் அழகிய நிலா முற்றங்களும் அணிகலன்கள் அமைக்கும் அறைகளும் இலங்கித் தோன்றின. ஆயினும் யவனரது இத்தகைய விண் அளாவிய உயரிய மாளிகைகள் மாளிகைகளிலும் மிகச் சிறிய சாளரங்களே அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. மாணின் கண்போன்ற சாளரங்களை யுடைய மாளிகைகள் என்றும், “முகில் தோய் மாடத்து குறுங்கண் அடைக்கும் கூதிர்க்கால” மென்றும் கூறப்பட்டிருத்தலால் சிற்ப நூலில் வல்லாரால் சிறப்பாகச் செய்யப்பட்டு மேகம் தோய உயர்ந்த மாடங்களிலும் சிறிய கண்களையுடைய சாளரங்களே அமைக்கப் பெற்றிருந்தன என்பது அறியப்படுகின்றது.

இன்னும் அக்காலத்தில் தமிழ் நாடானது தரை வழியாகவும் நீர்வழியாகவும் பல அயல் நாடுகளோடு வாணிகம் செய்துவந்ததென்பது சரித்திர உண்மையாகும். புலவர் பாடும் புகழமைந்த புகார் நகரத்தில்,

“ கலத்தினும் காலினும் தருவனர் ஈட்டக்
குலத்திற் குன்றாக் கொழுங்குடிச் செல்வர் ”

வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் மரக்கலத்தால் கடல் கடந்து வாணிகம் செய்யும் வழக்கம் அக்காலத்திலேயே, தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்ததென்பது நன்கு உணரப்படும். இத்தகைய கடல் வாணிகம் சிறந்து நடந்த தன்மையாலேயே புகார் நகரத்தை “ பரதர் மலீந்த பயங்கெழு மாநகர் ” என்று ஆசிரியர் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். அக்காலத்தில் ஐரோப்பிய நாட்டில் சீரும் சிறப்பும் பொருந்தி வாழ்ந்த யவனர் என்னும் கிரேக்கர்கள், வாணிகத்தின் பொருட்டு தம் நாட்டைவிட்டுத் தமிழ் நாட்டில் குடியேறி வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தமிழ் நாட்டாருடன் நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற்போல வேற்றுமையின்றிக் கலந்து தாம் மேற்கொண்ட வாணிகத்தை நடத்தி வந்தார்கள். இதனை ஆசிரியர்,

“ கலந்தரு திருவில் புலம்பெயர் மாக்கள்
கலந்திருந் துறையும் இலங்குரீர் வரைப்பும் ”

என்று கூறிப் போந்தார். இவ்வாறு தமிழகத்தில்

கலங்கரை விளக்கம் (Light House) வாழ்ந்த யவனர்கள், கடற்கரையினருகே அமைத்திருந்த அழகிய மாளிகைகள் விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றின. துறைமுகம் இருந்த இடத்தை மரக்கலங்கள் தெரிந்து அதனை நோக்கி வருவதற்கு சாதாரணமாக ஓர் கலங்கரை விளக்கம் (Light House) அமைக்கப்பட்டிருந்தது இத்தகைய வணிக மக்கள் வாழ்ந்துவந்த துறைமுகத்தில் பல வகைச் சரக்குகளையும் பகுத்து உணர்த்துதற்கு சிறு கொடிகள் ஆங்காங்கே நாட்டப்பெற்றிருந்தன இதனை ஆசிரியர்,

“கலந்தரு திருவில் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலை வாலுகத்து விரிதிரைப் பரப்பில்
கூல மருங்கில் கொடி எடுத்து நுவலும்”

என்று கடலாடு காதையில் கூறிப்
துறைமுகத்தில் போந்தார். இவ்வாறு அக்காலத்தில்
சரக்குகளைப் தமிழ் நாட்டில் வணிகம் செய்யப்
பகுத்துவைத்தல் பெற்ற பொருள்களை மற்றொரு பழந்
தமிழ் நூல் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.
“நிரின் வந்த கிரிப்பரிப் புரவியும்
காவில் வந்த கருங்கரி மூடையும்
வாணிகப் படமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
பொருள்கள் குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் குத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்”

என்று பட்டினப்பாலை கூறுவதால் அக்காலத்திய
வணிகப் பொருள்கள் ஒருவாறு அறியப்படுகின்றன.

இன்னும் அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் யவனரும் மற்றைய அயல் நாட்டாரும் வெகுவாய்ப் போந்து வியாபாரம் செய்த உண்மையை நன்கு உணர்த்த வல்ல பலவகைச் சான்றுகள் இப்பொழுது கிடைத்திருக்கின்றன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் மற்றும் அக்காலத்தில் துறைமுகப்பட்டினங்களாய் இருந்த இடங்களிலும் அயல்நாட்டுப் பழையநாணயங்களும் காசுகளும் தரையினின்றும் வெட்டி எடுக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றை ஆராயும் நாணயங்கள் பொழுது பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் யவனர் முதலிய அயல் நாட்டார் பெருந்தகையினராய்க் குடியேறிப் பண்டமாற்றுச் செய்து வந்த பான்மையால் அவர் நாட்டு நாணயங்கள் தமிழ் நாட்டில் வழங்கலாயின என்பது இனிது விளங்கும். ஆகவே இப்பொழுது வாணிகத்தால் செழித்தோங்கியுள்ள நாடுகளும் நகரங்களும் முனைகிண்பாதிருந்த காலத்திலேயே தமிழகம் வாணிகத்தால் சிறப்புற்று அக்காலத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய அயல் நாடுகளோடு வாணிகம் செய்து வந்தது என்னும் உண்மை சிலப்பதிகாரத்தாலும் மற்றைய சங்க நூல்களாலும் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு கைக்தொழிலாலும் வாணிகத்தாலும் சிறந்தோங்கியிருந்த தமிழ் நாட்டில் நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய வளங்களெல்லாம் பயிர்த் தொழில் பொருந்தி யமைந்திருந்தமையால் பயிர்த் தொழிலாகிய பழுதற்ற தொழில் பெரிதும் மேம்பாடடைந்திருந்தது. சோழ

நாட்டில் பொன்னி என்னும் பெயர் பெற்ற காவிரி யாறு தன் வளம் பொருந்திய நலத்தால் 'சோழவள நாடு சோறுடைத்து' என்று புலவர் போற்றுமாறு வளம் பெருக்கியது. பாண்டிய நாட்டில் வையை யாறு நீர் வளத்தால் சிறந்து செல்வத்தைப் பெருக்கியது.

இக்காலத்தில் ஊற்றுப் பெருக்கால் நீர் வளம் ஊராரக்கு நீரளிக்கும் வையை யாறு அக்காலத்தில் வற்றுது நீர்ப்பெருக்கை உடையதாய் படகுகள் இன்றி கடத்தற்கரியதோர் ஆழமுடைய ஆரூக விளங்கிற்று. கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைமா நகர்ப்புறம் போந்தபொழுது படகிலேறி வையை யாற்றைக் கடந்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இவர்கள் சோழநாட்டினின்றும் புறப்பட்ட காலம் இளவேனிற் காலமென்றும் மதுரை மாநகரத்தைக் கண்ணகி தன் கற்பின் அழலால் எரித்த காலம் ஆடி மாதமென்றும் அறியப்படுகின்றமையால் அருங்கோடை காலமென்று இவ்வையை யாறு பொழுது மதுரையில் கூறப்படுகின்ற மாதங்களில் அக்காலத்தில் வையை யாறு படகின்றிக் கடத்தற்கரிய ஆழமுடைய ஆரூக விளங்கிற்று,

“ உலகு புரந்தூட்டும் உயர்பேர் ஒழுக்கத்துப்
புலவர் நாவில் பொருந்திய பூங்கொடி
வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி”

என்று ஆசிரியர் வையை யாற்றை வியந்து கூறுகின்றார். இவ்வாற்றைக் கடப்பதற்கு குதிரை முகப் படகும் யானைமுகப் படகும் சிங்கமுகப் படமும் ஆங்காங்கே துறைகளில் காணப்பட்டன என்றும் அவை

களில் மக்கள் அவரவர் தகுதிக்கும் செல்வத்திற்கும் ஏற்ற படகுகளில் ஏறி ஆற்றைக் கடந்தாரென்றும் அறியப்படுகின்றது.

இனிச் சேரநாட்டில் மலை வளமும் அம் மலையினின்றும் இழிந்த அருவியின் வளமும் சேரநாட்டின் நீர் சிறைந்த பெரியாறு என்னும் மலை வளமும் பெரு நதியும் பொருளை என்னும் நதி வளமும் பொய்யாநதியும் விளங்கித்தோன்றின.

“முதிர்ழும் பரப்பின் ஒழுகுபுனல் ஒளித்த
மதுகரம் ஞிமிரெடு வண்டினம் பாட
நெடியோன் மார்பில் ஆரம் போன்று
பெருமலை விலங்கிய பேரியாற்று அடைகரை”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் இவ்வாற்றின் வளமும் சிறப்பும் ஒருவாறு அறியப்படும். இன்னும் இக்காலத்தில் திருநெல்வேலி நாட்டில் நலம் பெருக்குகின்ற பொருளை யென்னும் பெயர்பெற்ற தாம்பிரவர்ணியாறு அக்காலத்தில் சேர நாட்டைச் சேர்ந்த ஆரூக இருந்ததென்று விளங்குகின்றது சேர நாட்டரசனை வாழ்த்தும் செய்யுளில்,

“மலையரையன் பெற்ற மடப்பாவை தன்னை
நிலவரசர் நீண்முடிமேல் ஏற்றினான் வாழியரோ
வாழியரோ வாழி வருபுனல் நீரான் பொருளை
சூழ்தரும் வஞ்சியார் கோமான் தன் தொல்சுவமே”

என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் சிலப்பதிகாரம் எழுந்த காலத்தில் பொருளையாறு சேரநாட்டைச் சேர்ந்திருந்த தென்பது இனிது விளங்குகின்றது. இவ்வாறு வற்றாத நீருடைய ஆறுகள் தமிழ் நாட்டில் அமைந்திருந்தமையால் நீர் வளமும் நில வளமும் சிறந்து பழுதிலாத்

தொழிலாகிய பயிர்த்தொழில் மிக மேம்பாடடைந்திருந்தது

இனி, அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பலவகையான சமயங்கள் பரவியிருந்தன என்பதும் தமிழ் மக்களது அறிவின் அளவிற்கும் மனப்பான்மைக்கும் ஏற்ற பலதிறப்பட்ட தேய்வங்கள் வழிபாடு செய்யப் பெற்றன என்பதும் சிலப்பதிகாரத்தால் விளங்குகின்றது. குறிஞ்சி நிலமென்று வழங்குகின்ற மலை

நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த குரவரும்
முருகன் மற்றைய மக்களும் முருகவேளை தம்
வழிபாடு வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்டு
வணங்கினார்கள். அவர்கள் வழிபடும்

பொழுது குறிஞ்சிப் பறையும் சிறுபறையும் அடித்து கொம்பு ஊதி கொடுமணி இயக்கி குறிஞ்சிப்பாக்களைப் பாடி நறம்புகை யெடுத்து பூப்பளி செய்து காப்புக்கடை நிறுத்து பரவல் பரவி விரைமலர் தூவி தெய்வம் தொழுதார்கள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது, தமது மலை நாட்டில் வளங் குன்றாது சிறக்கும்படி இவ்வாறு குரவர் வழிபாடு செய்வது வழக்கம். இனி மருத நிலத்தில் வாழ்ந்து வந்த வேளாளர் அந்தணர் வணிகர் முதலிய மக்கள் அவரவர் அறிவின் தன்மைக்கும் மனப்பான்மைக்கும் ஏற்ப சைவம் வைணவம் புத்தம் சமணம் ஆகிய சமயங்களில் ஒன்றை மேற் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். சோழநாட்டின் தலை நகராகிய புகார் நகரத்தில்,

“பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்
ஆலயங்கள் வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீல மேனி நெடியோன் கோயிலும்
மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்”

இலங்கித் தோன்றின, பிறவாத பெருமையையுடைய சிவபெருமான் கோயிலும் அழகிய செம்மை வாய்ந்த ஆறுமுகப் பெருமான் ஆலயமும், வெண்சங்கு போன்ற நிறத்தையுடைய பல தேவர் கோயிலும் நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடைய நெடுமால் கோயிலும் மாடையுடைய குடையுமுடைய வாசவன் கோயிலும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் காணப்பட்டன என்று ஆசிரியர் அருளுகின்றார். அந்நகரத்திலேயே அறவோர் பள்ளியும் அறனோம்படையும் விளங்கின என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் புத்த சமயத்தாருடைய பள்ளியும் அருகசமயத்தாரது அறம் போதிக்குமிடமும் அந்நகரில் இலங்கித் தோன்றின என்பது நன்கு விளங்கும். இவ்வாறே மதுரைமா நகரத்திலும்.

“நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் கோயிலும்
உவண்ச் சேவல் உயர்த்தோன் நியமமும்
மேழி வலனுயர்த்த வெள்ளை நகரமும்
கோழிச் சேவல் கொடியோன் கோட்டமும்
அறத்துறை விளங்கிய அறவோர் பள்ளியும்”

காணப்பட்டனவென்று சிலப்பதிகாரம் 'கூறுவதால் சோழ நாட்டின் தலைநகராகிய புகார் நகரத்தில் அமைந்திருந்த கோயில்கள் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையிலும் அமைந்திருந்தன என்பது அறியப்படுகின்றது. மேற்குறித்த கோட்டங்கள் கோயில்களே யன்றியும் அக்காலத்தில் பல கோட்டங்களும் தமிழ் நாட்டில் அமைந்திருந்தனவாகத் தோன்றுகின்றன. தேவதரு நிற்கும் கோட்டம், வெள்ளை யானை நிற்கும் கோட்டம், சூரியன் கோட்டம், சந்திரன் கோட்டம், வச்சி

ரக் கோட்டம், கைலாயக் கோட்டம், வேல் கோட்டம், அருகன் கோட்டம் ஆகிய பல கோட்டங்களும் தமிழ் மக்களால் வழிபாடு செய்யப்பட்டன என்று தெரிகின்றது.

இனி முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்து வந்த ஆயர் குல மக்கள் திருமாலை வழிபட்டு வந்தார்கள். திருமால் செய்த திருவிளையாடல்களை யெல்லாம் நன்கறிந்து தம் ஆயர் கன்றும் நோயால் வருந்தும் திருமால் பொழுது, திருமாலைத் தொழுது அப் வழிபாடு பெருமான் திறம்பாடி குரவைக்கூத்து முதலிய ஆடல்கள் நிகழ்த்தினார்கள்.

கோவலன் மதுரைமா நகரில் வெட்டுண்டு இறந்த பொழுது ஆயர்குல மக்கள் வாழ்ந்துவந்த ஆயர்சேரியில் பல புதுமைகள் நிகழ்ந்தன. பிரையிட்ட பால் தோயாது பாலாகவே நின்றது. காளைகளின் கண்களில் கண்ணீர் பொங்கி வடிந்தது. வெண்ணெயை நெருப்பில் வைத்தபோது நெய்யாக உருகாமல் நின்றது. பசுக்கள் மெய் நடுங்கி ஓயாமல் கதறிக் கொண்டு குரவைக்கூத்து டிருந்தன. அவற்றின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த மணிகள் அறுந்து விழுந்தன. இக்குறிகளைக் கண்ட ஆயர்குல மக்கள் தமது ஆயர்சேரியில் யாதேனும் துன்பம் வருமென்று அஞ்சி தம் வழிபாடு தெய்வமாகிய திருமாலை நினைந்து குரவைக் கூத்தாடினார்கள்.

இன்னும் உயிர்ப்பலி உண்ணும் சிறு தெய்வங்களும் அக்காலத்தில் மறவர் முதலிய சில வகுப்பினரால் வழிபாடு செய்யப்பட்டன என்று தெரிகின்றது. மதுரைக்குச் செல்லும் வழியில் கோவலனும் கண்ணகி

யும் கவுந்தியடிகளும் ஐயை கோட்டத்தில் சென்று இளைப்பாறிய பொழுது அங்கு அம்பும் வில்லும் கையிலேந்திய ஒரு மறக்குலப் பெண் வந்து சேர்ந்து ஆவேசமுற்று மெய்மயிர் சிலிர்த்து கையை அங்கு மிங்கும் அசைத்து அடிபெயர்த்து ஆடத் தொடங்கினாள், அவ்வாறு ஆடும்பொழுது மறக்குடியில் வாழும் மக்களைப் பார்த்து, நீங்களெல்லோரும் வளம் குன்றாது சீர்குலையாது வாழவேண்டுமானால் தெய்வத்திறகு நேர்ந்த கடனை இப்பொழுதே கொடுங்கள் என்று ஆரவாரஞ் செய்தாள். அதைக் கேட்ட மறவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து அவள் கூந்தலைச் சடையாகப் பின்னி, தலையிலே தலைநாக மணிந்து, பன்றியின் கொம்பைப் பிறையாகச் சாத்திப், புனியின் பல்லைத் தாலியாகக் கட்டி, வரியும் புள்ளியும் நிறைந்த புலித்தோலை ஆடையாக உடுத்து, கருவில்லைக் கையில் கொடுத்து, முறுக்குக் கொம்புடைய கலைமான்மீது ஏற்றி, பாவையும் கிளியும் பந்தும் களங்கும் காணக் கோழியும் மயிலும் காணிக்கையாக அளித்து, வண்ணமும் சுண்ணமும் பூவும் புகையும் கையிலேந்திக், கொட்டும் பறையும் சின்னமும் மணியும், குழலும் கொம்பும் ஒன்றாய்க் கூடி ஒலிக்க தெய்வத்தை வணங்கி நிற்குர்கள் என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் அக்காலத்திய சிறு தெய்வ வழிபாடு ஒருவாறு அறியப்படும்.

இன்னும் சீற்றங்கொண்ட தெய்வங்களின் சினத்தைத் தணித்து சாந்தி செய்யும் பொருட்டு உயிர்ப்பலிகளும் நரபலிகளும் கொடுக்கப்பட்டன வென்று தெரி

கின்றது. பாண்டிய நாட்டை அரசாண்ட நெடுஞ் செழியன், பொற் கொல்லன் சொல்லிய பொய்மொழியைக் கேட்டு கண்ணகி தேவியின் கணவனைக் கொன்ற நாள் முதல் அந்நாட்டில் மழை யென்பதே இல்லாது வறுமை மிகுந்து வெப்பும் நோயும் உயிர்ப்பலிகள் குருவும் தொடர்ந்த தென்றும் இத்தகையகொடுமையைக் கண்டவெற்றிவேற் செழியன் என்னும் பாண்டியன் ஆயிரம் பொற் கொல்லரைக் கண்ணகியின் கோட்டத்தில் களபலியிட்டானென்றும்; அதன் பின்னர் நாடு மலிய மழை பெய்து நோயும் துன்பமும் நீங்கிற்றென்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. ஆயினும் இத்தகைய உயிர்ப்பலி ஒரேவழி நிகழ்ந்ததாக அறியப்படுகின்றதே யல்லால் வழக்கமாகத் தமிழ் நாட்டில் நடந்ததாகக் கொள்வதற் குச் சிறிதும் இடமில்லை.

இவ்வாறு வேறுபட்ட சமயங்களும் வழிபாடுகளும் நிகழ்ந்தாலும் அக்காலத்தில் ஒரு சமயத்தார் மற்றொரு சமயத்தாரை இகழ்வதும் வெறுப்பதும் இல்லாது ஒரு குளத்தில் அல்லியும் தாமரையும் ஒன்றாய் வாழ்வதுபோல ஒற்றுமையாகவே சமயப் பொறுமை தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்று அறிகின்றோம். சிலப்பதிகார ஆசிரியரது பெருந்தன்மை ஒன்றே அக்காலத்தில் நிலைத்திருந்த சமயப் பொறுமைக்குப் போதிய சான்றாகும். ஆசிரியரது சமயம் சமண சமயமே யாயினும் அவர் மற்றைய சமய தெய்வங்களைப் பற்றியும் சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றியும் பேசும் பொழுதெல்லாம்

அழகும் பெருமையும் அமைந்த சொற்களால் குறிப்பதன்றி பிற்காலத்திய நூல்களில் பெரிதும் காணப்படுகின்ற நிந்தனைகளும் இகழ்ச்சி உரைகளும் சிலப்பதிகாரத்தில் சிறிதும் காணப்படவில்லை. சிவபெருமானைப் பற்றிப் பேசுகின்ற இடங்களில் சைவம் “பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்” என்றும், “நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன்” என்றும், “செஞ்சடைவானவன்” என்றும்,

“நிலவுக் கதிர் முடித்த நீளிரும் சென்னி
உலகு பொதி உருவத்து உயர்ந்தோன்”

என்றும் நிறைந்த சொற்களால், அப்பெருமான் புகழை ஆசிரியர் எடுத்துரைத்தார். சிவ நெறியில் மிகவும் பற்றுடைய சீலர்கள் சிவபெருமானது பிறவாத பெருமையையே பெருஞ் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுவது போன்று அச்சமயத்தைத் தழுவாத இளங்கோவடிகளும் இனிதாக அப்பெருமையைக் கூறிய அழகு போன்போற் போற்றுதற்குரியதாகும். இன்னும் வைணவ சமய தெய்வமாகிய திருமலைக் குறித்துப் பேசும் பொழுதும் நீலமேனி நெடியோன் என்றும், நீள்நிலம் கடந்த நெடுமுடி அண்ணல் வைணவம் என்றும், ஆடக மாடத்து அறிதுயில் அமர்ந்தோன் என்றும் நிறைந்த சொற்களால் ஆசிரியர் புகழ்ந்துரைத்தார். இன்னும் புத்த சமயத்தை நிருவிய பெரியாரைக் குறித்துப் பேசும்பொழுது,

“பணையைந் தேங்கிய பாசிலைப் போதி
பௌத்தம் அணிதிகழ் நீழல் அறவோன்”

என்றும், அச்சமய நெறி நின்ற ஆன்ரோரைக் குறிக்குமிடத்து மறவுரை நீத்த மாசறு கேள்வியர் என்றும்,

“ புல ஊண் துறந்து பொய்யா விரதத்து
அவல நீத்தறிந்து அடங்கிய கொள்கை
மெய்வகை உணர்ந்த விழுமியோர்”

என்றும் ஆசிரியர் அருளுகின்றார். இவ்வாறே இந்தி ரனை விண்ணவர் தலைவன் என்றும் முருகனை அறு முகச் செவ்வேள் என்றும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். சுருங்கச் சொல்லின் எச்சமயத்தையும் பெருமையாய்ப் பேசும் ஆசிரியரது பெருங்கருணையும் அரும் சீலமும் அவரது செம்மை சான்ற சீர்மைக்கும் அக்காலத்தில் நிலைத்திருந்த சமயப் பொறுமைக்கும் அழியாத சான்று பகர்வனவாகும். இன்னும் அக்காலத்திய சமயப் பொறுமை ஆசிரியரது சரித்திரத்திலேயே அமைந்து விளங்குகின்றது. இவ்வாசிரியரது தமையனாகவும் சேர நாட்டரசனாகவும் விளங்கிய செங்குட்டுவன் சைவ சமயத்தில் பெரிதும் பற்றுடையவனாய் சிவபெரு மானையே முழுமுதற் கடவுளாகக்கொண்டு, வழிபாடு செய்துவந்தான் என்பது சிலப்பதி சமயப் காரத்தால் நன்கு விளங்குகின்றது. பொறுமை ஆனால், இளங்கோவடிகள் மேற் ஆசிரியர் கொண்ட சமயமோ சமண சமயம் குடும்பத்திலேயே என்பதை முன்னரே கண்டோம். இவ் அமைந்திருத்தல் வாறு ஒரு வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை கள் இருவரில் ஒருவர் சைவராகவும் மற்றொருவர் சமணராகவும் இருந்தால் அக்காலத்தில் சமயப் பொறுமை நிலைபெற்ற ஓர் அறமாகத் திகழ்ந்த

தென்பதற்கு வேறு ஆதரவும் வேண்டுமோ? தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த ஒவ்வொருவரும் அவரவர் அறிவின் தன்மைக்கும் மனப்பான்மைக்கும் ஏற்ற சமயத்தை மேற்கொள்ளும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்ததென்பதற்கு சிலப்பதிகாரத்தின் தொடர்பாகிய மணிமேகலையே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்திருக்கின்றது. மணிமேகலை என்னும் மாது அக்காலத்தில் வழங்கிவந்த பலவகைச் சமயக் கொள்கைகளையும் சொல்லக் கேட்டு, இறுதியில் தனது அறிவிற்குப் பொருந்திய அருகசமயத்தை உண்மை என்றுணர்ந்து அச்சமயத்தைத் தழுவினாள் என்று சொல்லப்படுகின்றமையால் இக்காலத்தில் காணப்படுகின்ற சமய இறுக்கமும் சமயப் பொருமையும் அக்காலத்திலில்லையென்பது இனிது விளங்குகின்றது.

இதுவுமன்றி, ஒரு சமயத்தார் வழிபடும் தெய்வங்களை மற்றொரு சமயத்தார் வழிபடும் வழக்கமும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கதாநாயகனாகிய கோவலன் சமண சமயத்தை மேற்கொண்டவன் என்பது சிலப்பதிகாரத்தாலேயே விளங்குகின்றது. வேறுபட்ட ஆயினும், தனது நகரினின்றும் நீங்கி தெய்வங்களை மதுரைக்கும் புறப்பட்டுப் போகும் வேற்றுமை வழியில் கோவலன் திருமால் கோயிலை யின்றி வலம் செய்து வணங்கிச் சென்றான் வழிபடல் என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் திருமால் அருகன் சிவன் முதலிய வேறுபட்ட சமய தெய்வங்களை வேற்றுமையின்றி வழிபடும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்ததாக அறியப்படுகின்றது.

இனி அக்காலத்திய சமய நிலைமை ஆராய்வோமானால் தமிழ் நாட்டில் பௌத்தமும் சமணமும் பரவிப் பெருகிவந்த காலமாகத் தோன்றுகின்றது. அரசனும் தன் சமயத்தையே நாட்டில் நிலைநாட்ட வேண்டுமென்னும் எண்ணமற்றவனாய் எல்லாச் சமயங்களையும் வேற்றுமையின்றிப் பாதுகாத்து வந்தான். சேர நாட்டரசன் சைவ சமயத்தில் பெரிதும் பற்றுடைய வீரனாயிருந்தும் எம்மதமும் சம்மதாய்த் தன் நாட்டில்

வழங்கி வந்த பல சமயங்களையும் பாதுகாத்த ஒன்றே அக்காலத்தில் சமயப் பொறுமை சாலவும் பேற்றப் பட்ட தென்பதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

மதுரைமாநகரில் சமண சமயம் சிறந்தோங்கி வளர்ந்து அச்சமய நூலறிவு தலைப்பட்டிருந்த தன்மையாலேயே அறவுரை கேட்டு அறிவனை ஏத்த ஆர்வங்கொண்ட கவுந்தியடிகள் தான் வாழ்ந்த நாடாகிய சோழநாட்டை விட்டுக் கோவலனோடும் கண்ணகியோடும் மதுரைக்குப் புறப்பட்டார். சோழநாட்டில் வாழ்ந்துவந்த வணிகர் முதலிய பெரும் செல்வர் பெரும்பாலும் சமண சமயத்தையே தழுவி யிருந்தார்கள் என்பது கோவலன் பெற்றோர் சரித்திரத்தாலும் கண்ணகியின் பெற்றோர் சரித்திரத்தாலும் நன்கு விளங்குகின்றது.

இனி அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியிருந்த மரபுப்பெயர்களை ஆராய்வோமானால் அவை பெரும்பாலும் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்களாகவே விளங்குகின்றன. பல வகுப்பினராய் விளங்கிய தமிழ்

மக்கள் தத்தம் தொழில் முறையைக் குறிக்கும் பெயர்க
மரபுப் னால் வழங்கப் பெற்றார்கள் என்பது
பெயர்கள் நன்றாய் அறியப்படுகின்றது.

“பிறப்போக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சுறப்போவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யால்”

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர் அருளிய
வாறு தொழில் வேற்றுமையால் அக்காலத்திய மக்கள்
பல வகுப்பினராய் விளங்கினரேயன்றி மற்றைய
பாகுபாடுகள் தமிழகத்தில் இல்லையென்பது தெள்ளி
தில் விளங்கும். மறைகளில் வல்லோர் மறையவர்
என்றும், வேளாண்மையால் உலகத்தார்க்குப் பயன்
பட வாழும் மக்கள் வேளாளர் என்றும், ஆயுள்
வேதத்தில் வல்லவர்கள் ஆயுள் வேதர் என்றும்
வாசம் விற்பவர்கள் வாசவரென்றும், இரும்பைக்
கொண்டு வேலை செய்பவர்கள் கொல்லர் என்றும்
பொண்ணைத் தட்டிப் பணி செய்வோர் தட்டாரென்
றும், கூலம் என்னும் பல சரக்குகளில் வணிகம்
செய்வோர் கூல வாணிகர் என்றும்
மரபுப்பெயர்க் வெற்றிலை விற்போர் இலை வாணிகர்
ளெல்லாம் என்றும், இசைக் கருவிகளில் பண்
தொழிலடியாய் ணமைத்துப் பாடவல்லோர் பாண
பிறந்தவையே ரென்றும், மறத்தொழில் செய்வோர்
மறவர் என்றும் வழங்கிவந்த
மரபுப் பெயர்களை ஆராயும்பொழுது அவை தொழில்
முறைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்கு
கின்றன என்பது இனிது உணரப்படும்.

இத்தகைய மரபினர்களில் மறையவர் மணக்
காலங்களில் வணிகர் முதலிய மற்றைய மரபினர்க்கு
மறைகள் விதித்த முறைப்படி மங்கல
மறையவர் விழாவினை நடத்தி வைத்தார்கள்
மங்கலவிழா என்று தெரிகின்றது. கோவலனுக்
நடத்தல் கும் கண்ணகிக்கும் திருமணம் நடந்த
பொழுது மாமுது பார்ப்பான் மறை
வழி காட்டினான் என்று ஆசிரியர் அருளுவதால்
இவ்வண்மை விளங்கும். இன்னும் தம் மரபிற்குரிய
கேள்விகளையும் மறையவர்கள் செய்து வந்தார்கள்
என்பது

“மறையோர் ஆக்கிய ஆவுதி நறும்புகை
வெள்வி இறை உயர் மாடம் எங்கணும் போர்த்து
செய்தல் மஞ்சுக்கும் மலையின் மாணத் தோன்றும்
மங்கல மறையோர் இருக்கை”

என்று ஆசிரியர் கூறும் மொழிகளால் இனிது
விளங்கும். மறையவர்களுடைய வேள்விச் சாலையி
னின்றும் எழுந்த நறும்புகை மாடங்களிலெல்லாம்
நிறைந்திருந்தமையால் அம்மறையோர் இருப்பிடங்கள்
மஞ்சு குழந்த மலைபோல் மாண்புற விளங்கின.
இன்னும் மதுரைமாநகரின் மருங்கே வந்த கோவலனும்
கண்ணகியும் காலைப் பொழுதில்

மறை “நான்மறை அந்தணர் நவின்ற ஓதையும்
யோதல் மாதவர் ஒலிமலிந்த ஓதையும் கேட்டார்கள்”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் அந்தணர் அருமறை
களை ஒலி குன்றாமல் ஓதும் மங்கல ஒலி காலையி
மதுரைமா நகரில் மிகுந்திருந்ததென்பது அறியப்
படும். இத்தகைய அந்தணர் மறைகளில் நிரம்பிய

புலமையுற்றவராய் நான்மறை ஓதியும் முத்தீ வளர்த்தும் ஐம்பெரு கேள்விகள் ஆற்றியும் அறு தொழில்களை வழுவாது செய்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்,

“ஒன்றுபுரி கொள்கை இருபிறப் பாளர்
முத்தீச் செல்வத்து நான்மறை முற்றி
ஐம்பெறு கேள்வியும் செய்தொழில் ஓம்பும்
அறுதொழில் அந்தணர்”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் மேற்கூறிய உண்மை இனிது விளங்கும். இவ்வந்தணர் பெரும்பாலும் வறியராய் இறைவனை வாழ்த்தி வழிபடும் வைதிக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஒழுக்கத்தாலும் சீலத்தாலும் சிறப்புற்றிருந்தமையால் தமிழ் மக்கள் அவர்களுக்குத் தானம் முதலிய தானம் கொடைகள் கொடுத்து வந்தார்கள். பெறுதல் சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டு மன்னரைப் போர்க்களத்தில் வென்று தனது பாசறையில் வீற்றிருக்கும் பொழுது அங்கு மாடலன் என்னும் மறையோன் சென்று தென்னாட்டில் தான் கண்ட காட்சிகளையெல்லாம் சேரனுக்கு எடுத்துரைத்து அம் மன்னனை மகிழ்வித்தமையால் அவன் தன் நிறையுள்ள பசும் பொன்னை அம் மறையவனுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

“தோடார் போந்தை வேலோன் தன்நிறை
மாடல மறையோன் கொள்கென ஈத்தான்”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இவ்வழக்கம் துலாபாரம் என்னும் பெயருடன் இப்பொழுதும் சேரநா

டாகிய மலையாள நாட்டில் வழங்கி வருவதைக் காண
லாம் இன்னும் கோவலன் மாத
துலாபாரம் வியை மணந்து மணிமேகலை டென்
னும் பெண்ணைப் பெற்று அதற்குப்
பேரிட்ட நன்னூலில் பலவகைப்பட்ட தானங்கள்
வழங்கிய பொழுது அங்கு ஒரு மறையவன் தள்ளாடித்
தண்டுன்றி வந்து தானம் பெற்றான் என்றும் கூறப்
பெற்றுள்ளது.

“ஞான நன்னெறி நல்வரம் பாயோன்
தானம் கொள்ளும் தகைமையில் வருவோன்
தளர்ந்த நடையில் தண்டுகால் ஊன்றி
வளைந்த யாக்கை மறையோன் தன்னை”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் அக்காலத்திய
அந்தணர் ஞானச் செல்வத்தையே பெற்றவராய்
ஆன்றோர் விதித்த முறையில் தானம் பெற்று வாழ்ந்து
வந்தார்களென்று தெரிகின்றது. இன்னும் பராசரன்
என்னும் பெயர் வாய்ந்த பார்ப்பான் சேரநாட்டரசனது
சிறந்த கொடைத்திறம் கேள்வியுற்று,

“வண்டமிழ் மறையோற்கு வாணுறை கொடுத்த
திண்டிறல் நெடுவேல் சேரலன் காண்கெனச்” சென்று

பரிசு பெற்றான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது
இவ்வடிகளில் கூறப்படும் வண் தமிழ்
தமிழ் மறை மறை என்னும் சொற்றொடர் ஆராய்
தற்கு உரியதாகும். வளம் நிறைந்த
தமிழ் மொழியில் அக்காலத்தில் மறைகள் இருந்து
மறைந்தன என்று அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து கூறும்
கொள்கையை இக்குறிப்பு உணர்த்துகின்றதுபோலும்.

இம்மறையவர்கள் தாம் வேள்வி செய்ததோடு அரசர் முதலிய மற்றைய வகுப்பினர்க்கும் வேள்விகள் செய்வித்தார்கள். ஐம்பது ஆண்டுகளாய் அரசாண்டு ஆரிய அரசர்களோடும் மற்றைய அரசர்களோடும் அரும் போர் செய்து நரைமுதிர் யாக்கை கண்ட சேரன் செங்குட்டுவனை மாடலன் என்னும் மறையோன் பார்த்து, 'அரசே! வானவர் நாட்டின் வழி திறக்கின்ற நல் வேள்வியை நீ இப்பொழுதே செய்யவேண்டும்' என்று வேண்டினான்.

வேள்வி நென்றும் அரசனும் அதற்கிணங்கி செய்வித்தல் வேள்வியில் வல்ல மறையவர்களை வரவழைத்து வேள்வியை முடித்தான் என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் அந்தணர்கள் மற்றைய வகுப்பார்க்கு வேள்விகள் செய்வித்தார்கள் என்பது தெளிவாக விளங்கும்.

இனித் தமிழ் நாட்டில் அக்காலத்தில் இல்லறம் துறவறம் என்னும் இருவகை அறங்களும் நிலைத்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இல்லறமாகிய நல்லறத்தை மேற்கொண்டவர்கள் அறவோர்க்கு அளித்தல், அந்தணரோம்பல், துறவோர்க்கு எதிர்தல் ஆகிய அறங்களை ஒல்லும் வகையால் இயற்றி வந்தார்கள். செல்வம் பெற்றவர்கள் தம் பொருளை வறியார்க்கு வழங்கி வறுமை நோயைக்

இல்லறம் களைந்தார்கள். கோவலனது தந்தையாகிய மாசாத்துவான் என்னும் வணிகன் மிகுந்த செல்வமுடையவனாய் அச்செல்வத்தை வறியார்க்கு வழங்கும் வள்ளன்மை உடையவனாய் விளங்கினான் என்பதே ஆசிரியர் அவ்வணிகன்

னுக்குச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றார். அவ்வாறே கண்ணகியின் தந்தையாகிய மாநாய்கள் என்னும் வணிகனும் மழைபோல ஏழைகளுக்கு ஈகை சூப் பொருள் வழங்கும் வள்ளன்மை உடையவன் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இத்தகைய நல்லறங்களைச் செய்வதற்குச் சாதனமாகிய இல்லறத்தை கணவனும் மனைவியும் கண்ணிரண்டும் ஒரு பொருளையே காணுதல் போல மனம் ஒத்து நடத்துவதே முறை என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் நன்கு விளங்குகின்றது கோவலன் பிரிந்த பின்னர் தனியாயிருந்த கண்ணகி தான் இல்லறமாகிய நல்லறத்தை இயற்றும் பெருமையை இழந்ததாகக் கூறும் மொழிகளால் இவ்வுண்மை இனிது விளங்கும்.

“ அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஒம்பலும் துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை ”

என்று கண்ணகி தன் கணவன் பிரிந்த காரணத்தால் இல்லறத்தை நடத்த இயலாமற் போயிற்றென்று இரங்கிக் கூறுகின்றாள்.

இவ்வாறு இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட மாதர் தம் கணவன் இறந்தபொழுது கணவனை இழந்த தாமும் துயர் பொறுக்கமாட்டாமல் கற்புடைய உயிர் துறந்தாரென்றும் அறியப் படுகின்றது. பாண்டிய அரசன் அரி உயிர் துறத்தல் யாசனத்தினின்றும் மயங்கி விழுந்து உயிர் துறந்தபொழுது அவன் மனைவியாகிய அரசமாதேவி கலக்கம் கொள்ளாது கடுந்துயர்

பொருது அவ்விடமே உயிர் துறந்தாள் என்று தலையாய கற்பின் தன்மையை சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வாறு காதலனுடன் உயிர் துறவாத மாதர்கள் கைம்மை நோன்பாகிய விரதங்கைம்மை களை மேற்கொண்டு தம் உடம்பை நோன்பு வாட்டி வருத்தியும் புனிதநீர்த் துறைகளில் சென்று நீராடியும் நோன்பு செய்தார்கள் என்று தெரிகின்றது. இவ்வழக்கத்தை மணிமேகலை ஆசிரியர்,

“காதலர் இறப்பில் களைஎரி பொத்தி
ஊதுலைக குருகின் உயர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயிர் ஈவர் ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையின் நளிஎரி புகுவர்
நளிஎரி புகாராயின் அன்பரோடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்”

என்று கூறிப் போந்தார் இதனையே கண்ணகியும் தன் காதலனை நினைந்து புலம்பும் பொழுது

“இன்புறு தம்கணவர் இடரெரி அகமுழ்கத்
துன்புறுவன நோற்று துயருறும் மகளிரைப் போல்

என்றும்.

தம்முறு பெருங்கணவன் தழலெரி அகமுழ்கக்
கைம்மைகூர் துறை மூழ்கும் கவலையமகளிரைப் போல்

என்றும் கூறுகின்ற மொழிகளால் கைம்மை நோன்பை மேற்கொண்ட மாதர் தன்மை நன்கு விளங்கும் இவ்வாறு கைம்மை நோன்பென்று ஆசிரியர் கூறும் விரதங்கள் இப்பொழுதும் தென்னாடுகளில் வழங்கி வருவதைக் காணலாம். கணவனை

இழந்த கற்புடைய மாது உப்பில்லாமல் சில மாதங்கள் உண்பதும், பாயில்லாமல் தரையில் படுப்பதும், துறைகளில் நீராடும் பொருட்டு வடநாட்டிற்குச் செல்வதும் இப்பொழுதும் தமிழ் நாட்டில் காணப்படுகின்ற வழக்கங்களாம்

இத்தகைய இவ்வாழ்க்கையைத் துன்பம் என்றறிந்த ஆண் மக்களும் பெண் மக்களும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். துறவறம் பெண் மக்களும் துறவறத்தை மேற்கொள்ளும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்ததென்பதற்கு கவுந்தி என்னும் பெண்மணியின் துறவும் மாதவியின் துறவும் மணிமேகலை துறவுமே போதிய சான்றாகும். இவ்வாறு துறவறத்தை மேற்கொண்டு தவஞ்செய்த பெருமக்களது பெருமை நன்கு விளங்குகின்றது. கவுந்தியடிகள் கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் துணையாக துறந்தார் மதுரைமா நகரை நோக்கிச் செல்லும் பெருமை பொழுது ஒரு கானகத்தில் கழிந்த காழகர் இருவர் கண்ணகியையும் கோவலனையும் பழித்துரைக்க அதைக் கண்டு உள்ளம் நொந்த அடிகள் அவ்விருவரையும் நரியாகும்படி சபித்தாரென்றும், அச்சாபம் உடனே பளித்து இருவரும் நரியாகி ஊனையிட்டாரென்றும், பின்னர் அன்பர்கள் இருவரும் வேண்டுக்கொண்டதற் கிணங்கி அடிகள் சாபவிடை செய்தாரென்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் துறவறத்தின் பெருமை நன்கு விளங்கித் தோன்றுகிறது.

“செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்”

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ
கவுந்தியடிகள் நாயனார் நீத்தார் பெருமையில் கூறிய
காமுகரை வாறு ஆக்கலும் அழித்தலும் துற
நரியாக்குதல் வறத்தை மேற்கொண்டிருந்த அடிக
ளிடம் வினங்கித் தோன்றுகின்றது.

இனி அக்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் உறக்கத்தில்
காணும் கனவு உண்மையாய் விடும் என்னும் நம்
பிக்கை உடையவர்களாயிருந்தார்கள். புகார் நகரத்
தில் கண்ணகி தன் மாளிகையில் சிறிது கண்ணயர்ந்
திருக்கையில் தன் கணவன் கையைப் பற்றிக்
கொண்டு இருவரும் ஒரு பெரிய ஊருக்
கனவின் குச் செல்வதுபோலவும், அவ்வூரிலுள்
தன்மை ளார் தன் கணவன்மீது அடாத
பழியைச் சுமத்தியது போலவும், அப்
பழிச் சொல்லால் தன் கணவனுக்கு தீங்கு நேர்ந்தது
போலவும். தானது கேட்டு அவ்வூர் அரசன் முன்னே
சென்று வழக்குரைத்தது போலவும், அதனால் அவ்
வூருக்கும் அரசனுக்கும் தீங்கு விளைந்
கண்ணகி தது போலவும் பின்னால் இருவரும்
கனவு பெரு நலம் அடைந்தது போலவும்
கனவு கண்டாள். அக்கனவு அப்
படியே பளித்தது. இவ்வாறே மதுரையின் உள்ளே
பேரவதற்குப் புறப்படுமுன் கோவலன் ஒரு கனவு
கண்டான். அந்நகரிலேயே தான் உடுத்திருந்த
ஆடையை பிறர் பற்றிக்கொள்வதுபோலவும், நீண்ட
கொம்புகளையுடைய எருமைக் கடாவினமேல் தான்

ஏறுவது போலவும், அதைக் கண்ட தன் காதலி
 ஆரூத் துயர்கொண்டு அழுது புரம்பு
 கோவலன் வதுபோலவும், பின்பு தன் மனைவி
 கனவு யுடன் விண்ணுலகடைவதுபோலவும்
 தன் மகளாகிய மணிமேகலை காமனை
 வென்று தூய நெறியாகிய துறவறத்தை மேற்கொண்
 டது போலவும் கனவு கண்டான். அது விடியற்
 காலத்தில் கண்ட கனுவாதலால் உடனே பவிக்கு
 மென்றும் கூறினான். இக்கொள்கை பழைய தமிழ்
 நூலாகிய கனா நூலில் விரிவாகக் காணப்படுகின்றது.
 இராக்காலத்தை நான்கு பொழுதாக வகுத்து முதற்
 பொழுதில் கனக்கண்டால் அது ஓர்
 கனவின் பலன் ஆண்டிற்குள் பவிக்கு மென்றும்,
 இரண்டாவது பொழுதில் கனவு
 கண்டால் அது எட்டு மாசத்தில் பவிக்கு மென்றும்,
 மூன்றாவது பொழுதில் கனவு கண்டால் அது மூன்று
 மாசத்தில் பவிக்குமென்றும், நாலாவது பொழுதில்
 கனவு கண்டால் அது பத்து நாளைக்குள் பவிக்கு
 மென்றும் கனா நூல் கூறும் கொள்கையை அக்
 காலத்திய தமிழ் மக்கள் நம்பியிருந்ததாகத் தெரி
 கின்றது. இவ்வாறு கோவலன் கண்ட கனா உடனே
 பவித்ததென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இனி பாண்
 டிய அரசன் அரண்மனையிலும் அரசமாதேவி ஒரு
 தீக் கனவு கண்டாள். அரசனது
 பாண்டிமா செங்கோலும் வெண் குடையும் விழு
 தேவியின் வது போலவும் அசையாமணி நடுங்கு
 கனவு வது போலவும் எட்டுத் திசைகளும்
 அதிர்ப்பது போலவும் விண் மீன்கள் உதிர்ப்பது விழுவது

போலவும் கனவு கண்டாள். அக்கனவின் வண்ணமே அரசனும் அழிந்து மதுரைமாநகரும் எரிந்து ஒழிந்தது. ஆகவே, அக்காலத்தில் கனுவானது பின் வரும் செயல்களை முன்னறிவிக்கும் தூதாகவே கருதப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறே பண்டைத் தமிழ் மக்கள் சகுனமும் பொழுதும் பார்த்து ஒரு தொழிலைச் செய்யும் வழக்கமும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கோவலன் ஆயர் சேரியினின்றும் சிலம்பை விற்பதற்காக மனைவியை விட்டுப் புறப்படும்பொழுது வீதியில் ஓர் இமில் ஏறு அவன் எதிரே விரைந்தோடி வந்தது.

சகுனம் அதனைத் தூர்க்குறி என்று கோவலன் பார்த்தல் அறிந்தானல்லன்.

“இமிலேறு எதிர்ந்தது, இழுக்கென அறியான் தன்குலம் அறியும் தகுதிஅன் ருதலின்”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால். இச்சகுனம் இடைக்குல மக்கள் நன்கு அறியும் ஓர் தூர்க்குறி யென்பது விளங்குகின்றது. இன்னும் ஒரு அரிய வேலையைத் தொடங்கும்பொழுது வான நூலில் வல்லவர் வாயிலாக நல்ல நாளும் பொழுதும் பார்த்துச் செய்யும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் ஒரு முழுத்தம் நன்னூளில் வானூர் மதியம் சக பார்த்தல் டணைந்த நல்ல முழுத்தத்தில் திரு மணம்நடந்ததென்று கூறப்பட்டிருப்ப

தாலும், சேரன் செங்குட்டுவன் போருக்கு முனைந்து நின்றபொழுது ஆறிரு மதியிலும் காருக அடியிலும் ஐந்து அங்கத்திலும் வல்ல காலக்கணிதன் நல்ல முழுத்

தத்தை அரசனிடம் எடுத்துரைத்தானென்று கூறப் பட்டிருப்பதாலும். மதுரைமா நகர் ஆடி மாசத்தில் கிருஷ்ண பட்சத்தில் கார்த்திகை பரணி நட்சத்திரத்தில் அட்டமிப் பொழுதில் வெள்ளிக்கிழமையில் எரிந்து அழியுமென்று சோதிட நூல் மொழிந்ததென்று கூறப்பட்டிருப்பதாலும், அக்காலத்தில் சோதிடம் முதலிய வான நூல்களும் நன்றாய் ஆராயப்பெற்றிருந்தன என்று தெரிகின்றது.

இன்னும் கண்களுக்கு இனிமை தரும் - இயற்கை நலத்தின் எழிலுறு காட்சியினும், காணுந்தோறும் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து உவகை ஊட்டும் ஓவியத்திலும், சிந்தைக்கு இன்பம் பயக்கும் செய்யுள் நயத்தினும் இசையின் நயமே சிறந்ததென யாவரும் இசைந்து கூறுகின்றார்கள். இத்தகைய இசையைப் போற்றி வளர்த்து அத்துறையில் மேம்பா சோதிட நூல் டடைந்த நாடுகள் நாகரிகத்தில் நனி சிறந்த நாடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்த இசைச் கருவிகளையும் இன்னிசையில் தமிழ் மக்கள் எய்தியிருந்த புலமையையும் இசைப் புலமை அறிந்துகொள்வதற்கு சிறந்த குறிப்பு கள் சிலப்பதிகாரத்தில் கிடைத்திருக்கின்றன. சோழநாட்டின் தலைநகரத்தில்

“குழலினும் யாழினும் குரல்முதல் ஏழும்
வழுவின் நிசைத்து வழித்திறம் காட்டும்
அரும்பெறல் மரபில் பெரும்பா ணிருக்கையும்
அமைந்து விளங்கின”

என்று ஆசிரியர் கூறிவதால் ஏழு இசைகளையும் சரிகமபதரி என்னும் ஏழு எழுத்தினையும் மூவகை வாக்கியத்திலும் நால்வகை யாழிலும் பிறக்கும் பண்களுக்கு இன்றியமையாத மூவேழு திறத்தையும் குற்றமற இசைத்துக் காட்டவல்ல இசைமரபறிந்த குழலோர் பாணர் முதலிய பெரிய இசைகாரர்கள் புகார் நகரத்திலிருந்தார்களென்று தெரிகின்றது. இன்னும் மாதவி யென்னும் மர்து இசை வடிவாகவே விளக்குகின்றாள். தன் இசையின் நயத்தால் கோவலனைத் தன் வசப்படுத்தினாள். இன்னும், கடற்கரையில் மடலவிழ் தாழையாற் குழப்பெற்ற புன்னை மரத்தின் நிழலில் மாதவி தன் காதலனை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு இசைக் கருவியாகிய யாழைக் கையிலெடுத்து காந்தள் மலர்போன்ற மெல்லிய விரல்களால் பாட நினைந்த பண்ணுக்கு இணை நரம்பு, கிளை நரம்பு, பகை நரம்பு. நட்பு நரம்பு முதலிய நரம்புகள் பெயரும் தன்மையை அறிந்து கட்டி, கட்டிய நரம்பை அகவிரலாலும் புறவிரலாலும் காரணம் செய்து தடவீப்பார்த்து ஆரோகண, அவரோகண

இசைக் வகையால் இசையைத் தெரிந்து
கருவிகளை சுருதி ஏற்றி எண்ணிய வண்ணத்தில்
இயக்குதல் சந்தத்தைப் போக்கி வண்ணப்பாக்களை
இனிமையாய்ப் பாடினாள்.

இவ்வாறு மாதவி தன் யாழைத் திருத்திய அழகை ஆசிரியர்,

“மரகதமணித்தாள் செறிந்த மணிக்காந்தள் மெல்விரல்கள் பயிர்வண்டின் கிளைபோலப் பன்னரம்பின் மிசைப்படர்”

என்று அருளிப்போந்தார். இவ்வாறு மாதவி கடல் கரையில் பாடிய கானல் வரிப் பாக்கள் இசையம் பெரிதும் வாய்ந்தனவாய் கவிநயம் அறிந்த புலவர் உள்ளத்தை ஒருங்கே கவரும் தன்மை வாய்ந்தன வாய் விளங்குகின்றன.

இன்னும் அக்காலத்திய தமிழ் நாட்டில் பாடல் மேம்பட்டிருந்தது போலவே ஆடலும் கூத்தும் அழகாய் நடத்தப்பெற்றன என்பது சிலப்பதிகாரத் தால் நன்கு விளங்குகின்றது. திருவிழாக்காலங்களில் கற்றோரும் மற்றோரும் கண்டு ஆடலும் களிக்குமாறு தேவர்கள் நடத்திய கூத்தும் திருவிளையாடல்களை நடித்துக் காட்டும் வழக்கம் இருந்ததென்று தெரிகின்றது.

இந்திரனுக்குந் திருவிழா எடுத்த காலத்தில் காவிரிப் பூம் பட்டினத்தில் நடைபெற்ற ஆடல் பாடல்களை யெல்லாம் ஆசிரியர் தொகுத்துக் கூறியிருக்கின்றார். திரிபுரம் எரித்த காலத்தில் விரிசடைக் கடவுள் கைகொட்டி ஆடிய கொடிகொட்டி ஆடலும், பாரதி வடிவாகிய இறைவன் வெண்ணீற்றை யணிந்து ஆடிய பாண்டுரங்கக்கூத்தும், கஞ்சன் வஞ்சனையால் வரவிட்ட யானையின் கொம்பை ஓடித்து அஞ்சன வண்ணன் ஆடிய அல்லிக்கூத்தும், வாணனாகிய அரக்கனை மல்லனாக வந்து நெறித்துத் தொலைத்த மல்லாடலும், இன்னும் கருங்கடலின் நடுவே நின்ற சூரனது வஞ்சனையை அறிந்து அலையையே அரங்கமாகக்கொண்டு அறுமுகன் ஆடிய துடிக்கூத்தும், போரில் புறங்கொடுத்த அவுணர் முன்னே முருகன் தன் குடையைச் சாய்த்து ஆடிய குடைக்கூத்தும்,

ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக்கோலத்தோடு காமன் ஆடிய பேடியாடலும், இன்னும் மாயவன் ஆடிய மரக்கால் ஆடலும், செய்யவள் ஆடிய பாவை ஆடலும், அந்நாளில் நடைபெற்றன. இதனால் தேவர்க்குத் திருவிழாக்கொண்டாடும் காலங்களில் அக்காட்சியைக் காண்பதற்குத் திரள் திரளாக வந்து சேருகின்ற ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் தமது தெய்வங்கள் செய்த அற்புதங்களையும் திரு விளையாடல்களையும் நன்கு அறியுமாறு அவற்றைக் கூத்தின் மூலமாய் நடித்துக்காட்டும் வழக்கம் அக் காலத்தில் இருந்ததென்று அறியப்படுகின்றது.

7-வது அதிகாரம்

சிலப்பதிகார நூல் நயம்

சிலப்பதிகாரமென்னும் சீரிய நூல் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்க்கும் உரிய உயரிய நூலாய் வினக்கு கின்றது. கதைத் தலைவியாகிய கண்ணகி சோழ நாட்டிலே பிறந்தாள். பாண்டிய நாட்டில் தனது கற்பின் பெருமையை நிறுவினாள். பின் சேரநாடு சென்று வானவர் போற்ற விண்ணுலகடைந்தாள். ஆகவே கதையின் இயல்பால் நூலாசிரியர், சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஆண்டுவந்த முந்நாட்டின் பெருமையையும் மொழிவது இன்றி யமையாத தாயிற்று. சோழநாட்டின் பெருமையை இந்திர விழவூர் எடுத்த காதையில் இனிதாக எடுத்துரைத் தார். பாண்டிய நாட்டின் பெருமையை நாடுகாண்

முந்நாட்டின் தன்மை காதையில் நன்கெடுத்துரைத்தார். சேரநாட்டின் சிறப்பை காட்சிக்காதையில் கவின்பெற அருளினார். இவ்வாறு மூன்று தமிழ் நாடுகளின் வளத்தையும் பெருமையையும் எழுதப்போந்த ஆசிரியர் இடைஇடையே தமிழ் அரசியல் முறைகளையும் மற்றும் முந்நாட்டிலும் வழங்கிவந்த சமயநெறிகளையும் நாகரிகத்துறைகளையும் குறிப்பாகக் கூறியருளினார். ஆகவே முத்தமிழ் நாட்டின் பெருமையையும் ஒருங்கே எடுத்துக் கூறும் நூல் தமிழ் மொழியில் சிலப்பதிகாரம் ஒன்றேயாகும்.

சிலப்பதிகாரம், முந்நாட்டிற்கும் உரியதாய் விளங்குவது போலவே முத்தமிழின் முத்தமிழின் நயமும் அமைந்து விளங்குகின்ற நயமும் அரிய நூலாகவும் திகழ்கின்றது அமைதல் இயல், இசை, நாடகம் என முன்னே வகுத்த முத்தமிழின் நயமும் சிலப்பதிகாரத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றது. இயற்றமிழின் நயம் நூல் முழுமையும் இலங்கித்தோன்றுகின்றது. பெரும்பாலும் அகவல் என்னும் பாவகையால் நூலமைந்திருப்பதால் யாப்பியல்களின் இடையூறு அதிகமாயில்லாது ஆசிரியரது கருத்திற்கு ஏற்ற பதங்கள் இனிதாக அமைந்து விளங்குகின்றன. செந்தமிழ் நடையிலே பிறமொழிச் சொற்களைப் பெரும்பாலும் கலவாத பெருமையும் செம்மையும் இனிமையும் வாய்ந்த செவ்விய நடையில் நூல் அமைந்திருப்பதால் தமிழ் மொழியின்

இனிமையும் தனிப்பெருமையும் அதன்கண் நன்கு விளங்குகின்றது. நடையின் செம்மையைக் கருதுமிடத்து மலையின் வீழ்நுவியின் விழுமிய தோற்றம் போலவும் மலைச்சாரலில்பாய்கின்ற நீரின் மாசற்ற தன்மை போலவும் கற்போர் உள்ளம் களிக்குகின்றது.

இசைநயம் வாய்ந்த பகுதிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் பலவாய்க் காணப்படுகின்றன. பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் தலை சிறந்து விளங்கிய இசைத் தமிழின் இயல்பையும் பெருமையையும் இக்காலத்தினர்க்குச் செம்மையாய் விளங்கு இசைத் வது சிலப்பதிகாரமாகவே யிருக்க தமிழின் நயம் கின்றது. கோவலனும் மாதவியும் கடற்கரையில் மகிழ்ந்து பாடிய கானல் வரிப்பாக்களும் மாதவி, பன்னிரண்டாண்டமைந்த பாவையாய் அரசனது அரங்கத்தில் தோன்றியபோது இசைக்கருவிகள் இசைத்த இன்னொலியும், ஆயர் சேரியில் ஆறர்குல மங்கையர் திருமலை வணங்கி, அப்பெருமான் பெருமையைப் பாடிய இசைப்பாக்களும் கண்ணகி தெய்வத்தை வணங்கும்பொழுது அங்கு நிறைந்து நின்ற பெருமக்கள் பாடிய வாழ்த்துப் பாக்களும் வரிப்பாக்களும் தமிழ் மொழியின் இசை நயத்திற்கு என்றும் அழியாத சான்று பகர்வனவாம். இப்பாக்கள் தமிழ் நயம் தெரி புலவர்க்கு நல்விருந்தாயமைந்து சிந்தைக்கும் செவிக்கும் ஒருங்கே யின்ப மூட்டுகின்றன.

இனி சிலப்பதிகாரத்தில் நாடக வியல் அமைந்த பகுதிகளும் நன்கமைந்து விளங்கக் காணலாம். நாட

கத்தின் நல்லியலைத் தன்னகத்தே கண்டு விளங்கும் நற்றமிழ் நூல் பழந்தமிழ் மொழியில் இந்நூல் ஒன்றே யாகும். நாடகத்திற்குரிய உறுப்புகளும் அங்கங்களும் அவ்வாறு பிரித்து அமைக்கப்பெறா விட்டாலும் சிலப்

பதிகாரத்தில் நாடகத்தின் நல்லியல்
நாடகத் தன்மை யன்றி கூத்தாகவே விளங்கும் பகுதிகளும்
தமிழின் நயம் கின்றன. இதனைப் பின்னர் விரித்துக் கூறுவோம். இத்தகைய நாடகத்

தன்மையே யன்றி கூத்தாகவே விளங்கும் பகுதிகளும் நூலிற் காணப்படுகின்றன. அரசனது அரசங்கத்தில் மாதவி பாடிய நாடகக் கூத்தும், ஐயைக் கோட்டத்தில் சாலினி ஆடிய ஆவேசக் கூத்தும், கண்ணகி விண்ணுலகடைந்ததைக் கண்ணுற்ற குன்றக் குறவர் ஆடிய குரவைக் கூத்தும், கூத்தின் பகுதிகளாய் விளங்குகின்றன. ஆகவே இயற்றமிழின் இனிமையையும், இசைத்தமிழின் பெருமையையும், நாடகத்தமிழின் நயத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் தனி நூலாய் சிலப்பதிகாரம் விளங்குகின்றது.

இனி நூலின் நயத்தினை ஆராயப் புகுமுன்னர் அந் நூலின் பெயரமைதியை ஆராய்ந்து அறிவது அவசியமாகும். பெரும்பாலும் தமிழ் மொழியில் விளங்கும் நூல்கள் கதைத்தலைவனது பெயராலும், பாவகையின் இயல்பாலும், ஆக்கியோன் பெயராலும் வழங்கக் காண்கிறோம். சிந்தாமணி என்னும் சிறந்த பழந்தமிழ் நூல் சீவகனைக் கதைத் தலைவனாகக் கொண்ட காரணத்தால் சீவக சிந்தாமணி என்று பெயர்பெற்று விளங்குகின்றது. கதைத்தலைவியாகிய மணிமேகலையின் பெயரே

மணிமேகலை என்னும் நூலின் பெயராய் விளங்குகின்
 றது. இனி பாவகையால் பெயர்
 சிலப்பதிகார பெற்ற நூல்கள் திருக்குறள், பத்துப்
 மென்னும் பாட்டு முதலியனவாம். தெய்வப்
 பெயரமைதி புலமைத் திருவள்ளுவனார் இயற்றிய
 நூல் குறுகிய பாவகையால் அமைந்
 திருத்தலாலேயே திருக்குறள் என்னும் பெயர்பெற்றது.
 பத்துப் பாட்டைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும்
 தன்மையால் ஓர் பயந்தமிழ் நூல் பத்துப் பாட்டு என்
 றும் பெயர் பெற்றது. இன்னும் காப்பியக் குடியில்
 பிறந்து வளர்ந்த தொல்காப்பியர் இயற்றிய இலக்
 கண நூல் தொல்காப்பியமென்னும் பெயரால் வழங்கு
 கின்றது. அவ்வாறே கல்லாடர் என்னும் புலவர்
 பெருமான் இயற்றிய பெருநூல் கல்லாடமென்னும்
 பெயரால் விளங்குகின்றது. இவ்வகையில் ஒன்றிலும்
 அமையாது இளங்கோவடிகள் இயற்றிய நூல், சிலப்
 பதிகார மென்னும் அழகிய பெயரால் அழைக்கப் பெறு
 கின்றது, கண்ணகியின் காற்சிலம்பால் விளைந்த கதை
 என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே சிலப்பதிகாரம்
 என்னும் பெயரை ஆசிரியர் அமைத்தார் இவ்வுண்மை.

“சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாக
 சிலப்பதிகாரமென்னும் பெயரால்
 நாட்டுதும் யாம் ஓர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்று அடிகள் அருளுவதால் இனிது விளங்கும்.
 கதைத் தலைவனாகிய கோவலனும் அவன் காதலியா
 கிய கண்ணகியும் சிலம்பை விற்பதற்காகவே மதுரைக்
 குச் சென்றமையாலும் அங்குதான்
 சிலம்பின் கதை கவர்ந்துகொண்ட அரண்மனைச்
 சிலம்பை அபகரித்துக் கொள்ளும்

பொருட்டே பொற்கொல்லன் கோவலனைக் குற்றவாளி யென்று அரசனிடம் கூறினமையாலும், அச் சிலம்பு காரணமாகவே கோவலன் கொலையிண்டமையாலும், பின் அச் சிலம்பினாலேயே பாண்டிய அரசன் தன் பிழையை உணர்ந்து உயிரிழந்தமையாலும், கண்ணகி யின் கதை முழுவதும் சிலம்பின் கதையாகவே விளங்கு கின்றது. இவ்வாறு சிலம்பின் பெருமையையும் சிறப் பையும் இனிது எடுத்துரைக்கும் நூலுக்கு சிலப்பதி காரமென்னும் பெயர் அழகாக அமைவதாகும்.

இனி நூலின் தன்மையை ஆராயுமிடத்து, அது நாடக வியல்பைத் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்கும் ஒரு பெருங்காவியமாக விளங்குகின் னது. நாடக நூல்கள் மங்கல முடி சிலப்பதிகாரம் வுடையவனவாகவும், அமங்கல முடி நாடகக் காவியம் வுடையவனவாகவும், இரு பெரும் பகுதி யில் அடங்கும். இவற்றுள் மங்கல நாடகத்தின் இயல் பாவது ஒரு தலைமகனும் ஒரு தலை மகளும் ஒருவரை ஒருவர் பெரிதும் காதலித்திருக்கும் நிலையில் ஏதேனும் எதிர்பாராத ஓர் இடையூறு நேர்ந்து ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிவதும், அவ்வாறு பிரிந்த காதலர் பல துன்பங்களை அடைந்து இறுதியில் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு மணஞ் செய்து கொள்ளுவதுமாகிய மங்கல நாடகம் தன்மையை யுடையதாய் விளங்கும். இவற்றை மங்கல நாடகங்கள் (Comedy) என்று ஆங்கில நூலோர் வழங்குவார்கள். இவ்வாறன்றி, இவ்வலகில் உயர்ந்த நிலையிலுள்ள தலை மகன் அல்லது தலைமகள் ஆற்றொ அகோர நாடகம் னாத அருந்துயர் அடைந்து இறுதி யில் இறந்து படுவதாகிய முடிவினை

யுடைய நாடகம் (Tragedy) அகோர நாடகம் என்று வழங்கப் பெறும். இத்தகைய பாகுபாடு ஆங்கில நாடக நூல்களிலும், மற்றைய உயிர் தனிச் செம்மொழிகளில் (Classical Language) விளங்கும் நாடக நூல்களிலும் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது. ஆனால் தமிழ் மொழியில் விளங்கும் நாடகங்கள் அகோரத்தன்மை வாய்ந்தனவா யிருப்பினும் இறுதியில் மங்களமாகவே முடியக் காண்கின்றோம். சிலப்பதிகாரத்தை இம்முறையில்

அகோர நாடகம் மங்கல முடிவொடு விளங்கல்

ஆராய்ந்தால் அதன் கண் அகோரத் தன்மையே அதிகமாக விளங்குகின்றது. கதைத் தலைவர்களாகிய கண்ணகியும் கோவலனும் செல்வமும் புகழும் நிறைந்த உயர்ந்த பதவியிலுள்ளவர்கள். கோவலன் தன் பொருளை யெல்லாம் மாதவிபால் தொலைத்து தன் மெல்லியல் மாதாடன் கடுங்கான கத்தில் வழி நடந்து துயருழந்தான்.

அப்பால் சிலம்பை விற்றுவர மதுரை வீதியிற் சென்று அரியாயமாய் அரசனது ஏவலாளரால் கொலையுண்டிற்றான். இதைக்கண்ட கண்ணகி மனங்கொதித்து அழுது புலம்பி, மன்னனிடம் சென்று வழக்குரைத்து, அரசனையும் அழித்து மதுரைமாநகரையும் எரித்தாள். இம்மட்டில் நாடகம் முடிவுபெறுமாயின் அது அகோர நாடகமென்னும் பெயரால் அமையும். ஆனால் கொலையுண்டிற்றந்த கோவலன் இறைவன் அருளால் மீண்டும் உயிரோ டெழுந்தான். கணவனை இழந்து துயரடைந்த கண்ணகியும், வீமானத்திலேறி விண்ணுலகடைந்தாள் என்று கதை முடிவது மங்கல முடிவாக விளங்குகின்றது. யாதொரு குற்றமுமற்றவர்களாய் நன்மையையே நாடிச் செய்யும் இயல்புடையவர்களாய் அரும் பெருங்

குணங்கள் அமையப் பெற்றவராய் விளங்குகின்ற கதைத் தலைவர் இருவரும் படுகின்ற துன்பத்தைப் பார்த்து படிப்போர் மனம் வருந்துவதாகும். நல்லவர்கள் துன்பத்தால் நலியும்போது அவர் படும் துயரத்தைக் கண்டவர்கள் அவர் பொருட்டு வருந்துவது இயற்கையேயாகும். இவ்வாறு படிப்போர் அடையும் மனத்துயரம் கதைத்தலைவன் இறந்துபடும் காட்சியைக்

கண்டு ஒரு சிறிதும் பொறுக்கமாட்டா மங்கல முடி தென்றுணர்ந்து அகோரநாடக மியற்
வின் காரணம் றும் ஆசிரியர்கள் இறுதியில் இறந்தவர் களை இறைவனருளால் எழுப்புகின்ற முறையானது காணப்படுகின்றது. கோவலன் இறந்ததைக் கண்டு துயரடைந்த மனம் அவனை மீண்டும் உயிரோடு கண்ட அளவில் ஆறுதல் அடைகின்றது. அவ்வாறே கண்ணகியின் ஆற்றொணுத் துயரத்தைக் கண்டு வருந்திய மனம் அவள் ஆகர்ய விமானமேறி இன்பம் பெறுவதால் ஆறுதல் அடைகின்றது. ஆகையால் அகோர நாடகக் காட்சியைக் காண மனம் பொருத்தமிழ் மக்கள் மனப்பான்மையை ஆசிரியர் நன்கறிந்தமையால் கோவலனையும் கண்ணகியையும் விண்ணுவகேற்றி, மங்கலமான முடிவை அமைத்தருளினார்.

இவ்வாறு அகோர நாடகத்தின் தன்மையை நன்கு அமைத்து விளங்கும் நூலில் நாடக இயலுக்கு இன்றியமையாத மற்றைய அங்கங் களும் அமைந்து இவங்கக் காண்கின்றோம். முற்காலத்தில் நிகழ்ந்த செயல்களை, தற்காலத்தில் பார்ப்போர் கண்ணெதிரே நிகழும் செயல்போலக் காட்டுவதே நாடகத்தில் நல்லியல்பாகும். நாட

கத்தைக் காணச் செல்லும் நன்மக்கள், தாம் காணும் நிகழ்ச்சிகள் முற்காலத்தில் நிகழ்ந்தன என்பதை முற்றிலும் மறந்து புதிதாகத் தம் கண்ணெதிரே நடக்கும் காட்சிபோலவே கருதுமாறு செய்தல் நாடகாசிரியர்களின் நோக்கமாகும். இதனை கதைகளைக் கண் ஆங்கில நூலோர் (Dramatic Realism) என்று வழங்குவார்கள். இது (Dramatic) தன்மை சிலப்பதிகாரத்தால் சிறந்து (Realism) விளங்குகின்றது. மதுரைமா நகரை எரித்து மலைமீதேறி வேங்கைமரத்தின் நிழலில் கற்புடைய தெய்வம்போல் வந்து நின்ற கண்ணகியை அக்குன்றக் குறவர்கள் நேராகக் கண்டதாகவும் அவ்வம்மையாரை யாரென்று அவர்கள் வினவியதாகவும் அதற்கு அம்மாது,

“ மணதுரையோடு அரசு கேடுறவல் வினை
குறவர்கள் வந்துருத்தகாலை
கண்ணகியைக் கணவனை யங்கிழந்து போந்த கடுவினை
காண்டல் யேன் யான்”

என்று கூறியதாகவும், அதைக்கேட்ட குறவர்கள் அம்மையாரை இறைஞ்சித் தொழுது நின்றதாகவும் அப்பொழுது வானவர் மலர்மாரி பொழிய அம்மையார்தன் காதலினை, விமானமேறி விண்ணுலகடைந்ததாகவும் இப்புதுமையைக் கண்ட குறவர் சேர மன்னனிடம் சென்று

“ஏழ்பிறப் படியோம் வாழ்க நுங் கொற்றம்
கான வேங்கைக் கீழோர் காரிகை
தான் முலையிழந்து தனித்துய ரெய்தி
வானவர் போற்ற மண்ணெடுங் கூடி

வானவர் போற்ற வானகம் பெற்றனர்
எந்நாட்டாள் கொல் யார் மகள் கொல்லோ
நின்னாட்டு யாங்கள் நினைப்பினு மறியேம்”

என்று சொல்லித் தொழுவது நின்றதாகவும் அச்சமயம்
அரசனோடு அளவளாவியிருந்த அருந்தமிழ்ப் புலவரான
மதுரைச் சாத்தனார் சிலம்பு காரணமாக கோவலன்
கொலையுண்டதையும் கண்ணகி பாண்டியன் முன்
சென்று வழக்குரைத்து மதுரைமா நகரை எரித்ததை
யும் பாண்டிய மன்னனும் அவன் மாபெருந்தேவியும்
உயிர் துறந்ததையும் பின் கண்ணகி
சாத்தனார் மது சேரநாடு சேர்ந்ததையும் விரிவாக
ரையில் நடந்த எடுத்துரைத்ததாகவும் ஆசிரியர் கூறு
புதுமை கண் கின்றமையால் கண்ணகியின் கதை
டுரைத்தல் நிகழ்காலத்தில் நம் கண்ணெதிரே
நிகழும் செயல்போலவே காணப்
படுகின்றது இவ்வாறு ஆசிரியருடன் வாழ்ந்த
சாத்தனார் என்னும் தமிழ்ப் புலவர் கதையின் ஒரு
பாகத்தில் விளங்கும் செயல்களை தாம் நேராகக் கண்ட
தாகவும் மற்றொரு பகுதியில் அடங்கிய செயல்களை
குன்றக் குறவர்கள் நேராகக் கண்டதாகவும் ஆசிரியர்
கூறுகின்றமையால் நாடக மென்னும் உணர்ச்சி நம்
உள்ளத்தில் அறவே யொழிந்து நம் முன்னே நிகழும்
காட்சிபோலவே கதை விளங்குகின்றது.

இன்னும் அகோர நாடகங்களில் நிகழும் துன்ப
நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு வருந்தும் மனதின் துயரத்தை
மாற்றும் பொருட்டு. இடையிடையே நகைச்சுவையும்
இன்பச்சுவையும் ஊட்டுகின்ற காட்சிகளை நடித்து
காட்டுவது வழக்கமாகும். இத்தகைய காட்சிகள்

அகோர நாடகத்திற்கு இன்றியமையாத அங்கங்
கொன்று ஆங்கில நாடக நூல் வல்லார் கூறுகின்றார்
கள். கடுங்கானகத்தில் கண்ணகியும்
சோகக் காட்சி கோவலனும் வழி நடந்து கால்
க்கு அடுத்து தளர்ந்து வருந்தும் காட்சியைக்
வினோதக் காட்சி கண்ட மனம் காளி கோட்டத்தில்
அமைத்தல் மறக்குலப் பெண் ஆடும் ஆவேசந்
கூத்தையும் கோலத்தையும் கண்டு
ஆறுதல் அடைகின்றது. கோவலன் கொலையுண்ட
கொடுமையைக் கண்டு உருகிய மனம் அடுத்து நிகழு
கின்ற ஆய்ச்சியர் பாடும் பாட்டாலும் ஆடும் கூத்தாலும்
ஒருவாறு ஆறுதல் அடைகின்றது. கண்ணகியின்
பொறுக்க முடியாத சோகமும் மதுரை மன்னவன்
இறந்துபட்ட துயரமும் மதுரைமா நகரம் எரிந்தழிந்த
துன்பமும் கண்டு பொருத மனம் குன்றக் குறவர்
குரவைக் கூத்தாடுவதைக் கண்டு ஒருவாறு ஆறுதல்
அடைகின்றது.

இவ்வாறு சோகத்தைப் பெரிதும் ஊட்டுகின்ற
காட்சிகளை அடுத்து நகைச்சுவை விளைக்கும் இனிய
காட்சிகளை ஆசிரியர் அமைத்துள்ள அழகு நாடகவியல்
உணர்ந்தார் நன்கு போற்றுகிறோமாயினும்.

இனி சிலப்பதிகாரம் நாடகத்தின் தன்மையை
யுடையதே யாயினும் அது பெருங் காவியமாகவே ஆசிரி
யரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர்
சிலப்பதிகாரம் எழுதியவாறே சிலப்பதிகாரத்தை
பெரும் காவியம் நாடக மேடையில் நடித்துக் காட்டு
வது இயலாததாகும். இதனாலேயே
சிலப்பதிகாரத்தை, நாடக வகையில் சேராது ஐம்பெருங்
காவியங்களில் ஒன்றாய் அமைத்து தமிழலகம் போற்று

கின்றது. பெருங் காவியமியற்றும் ஆசிரியர்கள் பெரும் பாலும் அகவலாகிய பாவகையிலேயே தமது நூலை அமைக்கக் காண்கின்றோம். அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த பழந் தமிழ்ப் பனுவல்களெல்லாம் பெரும் பாலும் அகவலாகவே அமைந்திருக்கின்றன. செம்மையும் சீர்மையும் அமைந்ததாய் ஆற்று நீர்போல நேராகவும் அழகாகவும் செல்லுந் தன்மையதாய் உறுதியும் கெம்பீரமும் ஒருங்கே அமைந்ததாய் கற்போருள்ளத் தைப் பிணிக்கும் தன்மை வாய்ந்ததாய்

நூல் நடை சிலப்பதிகார நடை சிறந்து விளங்குகின்றது. நூலின் பிற்பகுதியில் காவிய

நடை கனிந்திலங்குகின்றது. இத்தகைய பெருநூலை நயங்கள் பலவும் அமையுமாறு செய்வதற்கு அகவல் நடையே ஏற்றதாகும். யாப்பிலக்கணங்களின் தடைகளும் இடையூறுகளும் இன்றி ஆசிரியர் கருதிய கருத்துக்களை எளிதாகவும் இனிதாகவும் எடுத்துரைக்க ஏற்ற நடை அகவலேயாகும்; ஆங்கில மொழியில் பெருங்காப்பியங்கள் செய்யும் ஆசிரியர்கள் Blank verse (சுத்தப் பாவினம் என்னும் பாவகையாலேயே தமது

நூல்களை ஆக்கியிருக்கின்றார்கள். ஆங் அகவல் நடைப் சில மொழியில் காவியநடையில் ஒப்பு பொருத்தம் யர்வற்று விளங்கும் மில்டன் என்னும் பேராசிரியர் அகவல் போன்ற

மேற்கூறிய பாவாலேயே சுவர்க்க நீக்கம் (Paradise Lost) என்னும் பெருநூலை அமைத்திருக்கின்றார். ஆகவே சிலப்பதிகாரத்தின் நடையை நோக்கும்பொழுது அது காவிய நடையிலேயே அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம்.

இன்னும் நாடகத்திற்கும் காவியத்திற்கும் உள்ள பல வேற்றுமைகளை உணரும்பொழுது கவி நயம்

வாய்ந்த வர்ணனை காவியத்திற்கே யுரியதென்றும் நாடகத்திற்குச் சிறிதும் வேண்டற்பாலதன்றென்றும் மொழி நூல் வல்லார் யாவரும் இசைந்து கூறுவர், சிலப்பதிகாரத்தில் பெரும் பாகம் வர்ணனையாகவே விளங்குகின்றது. அவ்வர்ணனைகளும் சொன்னயம் பொருணயம் உடையனவாய் இயற்கைக்காட்சியின் எழிலுறு நலங்களை கற்போருள்ளத்தில் ஓவியம்போல் எழுதி அமைக்கும் தன்மை வாய்ந்தனவாய் உவமை முதலிய நல்லணிகளின் நயத்தினைப் பெற்றனவாய் இனிது விளங்குகின்றன. கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் திருமணம் நடந்த மணமேடையை எழுதப்போந்த விடத்து,

“மாலையம் சென்னி வயிரமணித் தூணத்து
நீலவிதானத்து நித்திலம்பூப் பந்தர்க்கீழ்

என்று ஆசிரியர் சுருங்கச் சொல்லி
மணமேடை அழகாக விளங்க வைத்தார். இன்
வர்ணனை னும் திருவேங்கடமலையில் திருமால்
விளங்கும் அழகிய கோலத்தை,

“வீங்கு நீருவி வேங்கட மென்னும்
ஒங்குயர் மலையத்து உச்சிமீழ்சை
விரிகதிர் ஞாயிறும் திங்களும் விளங்கி
திருமால் இருமருங் கோங்கிய விடைநிலைத் தானத்து
வர்ணனை மின்னுக் கொடியுடுத்து விளங்குவிற் பூண்டு
நன்னிற மேகம் நின்றதுபோல
பகையணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்
தகைபெறு தாமரைக் கையிலேந்தி
நலங்கிளர் ஆரம் மார்பிற் பூண்டு
பொலம் பூவாடையிற் பொலிந்து தோன்றிய
செங்கண் நெடியோன் நின்ற வண்ணமும்”

என்று நயமாகவும் அழகாகவும் கூறியருளினார். இன்னும் மதுரைமா நகரில் வற்றூத நீர்ப்பெருக்கை யுடையதாய் விளங்கிய வையை யாற்றை

வைையை ஆற்றின் வர்ணனை
 “ உலக புரந்தூட்டுமுயர் பேரொழுக்கத்து
 புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி
 வையையென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி”

இத்தகைய நயம் பொருந்திய வர்ணனைகளை நூலிற் பலவிடங்களிற் காணலாம். இவ்வாசிரியர் ஆங்காங்கு சில காதையின் இறுதியில் அருளியிருக்கும் வெண்பாக்களில் அமைந்த உவமை நயங்களையும் மற்றைய நயங்களையும் முன்னரே கண்டோம்.

நாடக வரம்பில் நின்று ஆராயும் அறிஞர்கள் வஞ்சிக் காண்டம் என்று ஆசிரியர் வகுத்துள்ள பாகம் நாடகத்திற்குச் சிறிதும் வஞ்சிக் காண்டம் வேண்டற்பாலதன்றென்றும் சரித்திர சம்பந்தமான காவியத்திற்கே அவசியமென்றும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள். அக்காலத்தில் ஆற்றல் மிகப் படைத்தவனாய் ஆரிய அரசர் பலரை அமார்க்களத்தில் வென்ற பெருமை வாய்ந்தவனாய் தன்னுடன் பிறந்தவனாய் விளங்கிய சேரன் செங்குட்டுவனது பெருமை அழியாது உலகில் நிலை நிறுத்தும் பொருட்டும் கற்பின் பெருமையை உலகெலாம் அறிந்து வழிபடும் பொருட்டும் ஆசிரியர் வஞ்சிக் காண்டம் என்னும் பெயரால் ஏழு காதைகள் இனிதாக அமைத்தார். இவ்வாறு ஆசிரியர் அமைத்த வஞ்சிக் காண்டத்தின் பாகுபாடுகளை ஆராயும்பொழுது பழந்தமிழ் இலக்கணமாகிய

தொல்காப்பியத்தில், விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ள வீரக் கல் நட்டு, வழிபடும் வழக்கத்தையே வீரக் கல் நடும் ஆசிரியர் அமைத்துக் கூறியுள்ளா வழக்கம் ரென்பது நன்கு அறியப்படும், போரிற் சிறந்த வீரன் ஒருவன் அஞ்சாது போர்செய்து அமார்க்களத்தில் இறந்துபட்ட பொழுது அவன் செய்த நன்றிக்கு அறிகுறியாகவும் அவ் வீரனது பெருமையை உலகில் நிலைநாட்டுதற்காகவும் அவன் இறந்தவிடத்தில் கற்சிலையில் எழுதிய அவனது உருவத்தை நட்டு, அதனை வாழ்த்தி வழிபடும் வழக்கம் பழந்தமிழ் நாட்டில் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது அவ் வழக்கத்தை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்

“காட்சிகால் கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தல்”

என்று கூறிப்போந்தார். இவ்விதத்தில் கண்ட முறையிலேயே வஞ்சிக் காண்டம் அமைந்திருக்கக் காணலாம். ஆசிரியர் கண்ணகியாரை வீரமா தெய்வம் என்று கருதிய தன்மையாலேயே வீரருக்குக் கல்நட்டு வணங்கும் வழக்கத்தை பின்பற்றி கற்புடைய தெய்வத்துக்கு ஆலயம் அமைத்த முறையைக் கூறிப் கண்ணகி போந்தார். கண்ணகியை இளங்கோ வீரமா தெய்வம் வடிகள் வீரமா பத்தினி என்று கருதினாரென்பது.

„ஆரஞ்ருற்ற வீரபத்தினிமுன்
மதுரைமா தெய்வம் வந்து தோன்றி”

என்று கண்ணகியைக் குறிப்பதால் நன்கறியப்படும், வீரபத்தினியாகிய கண்ணகியின் கற்பின் திறத்தைக் குறவர்கள் சேரனிடம் வந்து சொல்லியபொழுது அரசனும் கண்ணகிக்கு ஆலயம் அமைக்க எண்ணி

இமயமலையிற் கல்லெடுப்பதாய் நிச்சயிப்பதும் அவ்வாறே வடதிசை நோக்கிச் சென்று இமயமலையிற் கல்லெடுப்பதும் அக்கல்லைக் கங்கையாற்றில் நீராட்டுவதும் அதனை தெய்வ வடிவாக்கி வஞ்சிமா நகரத்தில்,
 “பால்பெறவகுத்த பத்தினிக் கோட்டத்தில்”

நிறுத்துவதும் பின் அத்தெய்வத்தை வாழ்த்தி வணங்குவதும் அத்தெய்வத்தின் அருளால் நல்வரம் பெறுவதும் வஞ்சிக் காண்டத்தின் அங்கங்களாய் விளங்குகின்றன, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் புறப்பொருள் நூலுக்கு அமைத்த பாகுபாடுகளை விரிவாகக் கொண்டு விளங்குகின்றமையால் சிலப்பதிகாரம் காவிய புறப் பொருள் உறுப்பை தன்னிடத்தே கொண்டு நூல் உறுப்பு விளங்குகின்றதெனத் தெளிவாகச் சொல்லலாம்.

உலகில் வழங்கும் ஒவ்வொரு மொழியிலும் உயரிய நூல்களாய் விளங்கும் பனுவல்கள் உயிர்க்குறுதி பயப்பனவாகிய உண்மைகளை தம்மிடத்தே கொண்டு விளங்குவனவாகும். மெய்யறிவால் மேம்பட்ட ஆசிரியர் எல்லாம் உலகில் அமைந்துள்ள ஒழுக்க நெறியினைத் தம் நூல்களில் விளக்கிக்கூறுவர். இம்முறையில் சிலப்பதிகாரம் வினையின் பயனையே

சிலப்பதிகார
 நீதி

அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகநிகழ்ச்சிகளை விளக்குகின்றது. உயிர்கள் மீண்டும் மீண்டும் தாம் செய்த வினைக்கேற்ப இவ்வுலகில் பிறக்கின்றன வென்றும், ஒரு பிறப்பில் ஒருயிர் செய்தவினை மறுபிறப்பில் திண்ணமாய் அதனை வந்தடையு மென்றும் வினையின் வழியே உயிர்கள் செல்லும் என்றும் ஆசிரியர் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். ஆங்கில நூலாசிரியர்கள் தாம் எழுதும்

நாடகங்களில் நல்லோர் துயருறுவதைக் கண்டு நன்மை
கள் உள்ளம் பொருதென்றெண்ணியும் நீதி முறை
யால் உலகம் இயங்குகின்ற தென்பதை நன்கு
நிறுவும் பொருட்டும், கவி நீதி
கவி நீதி (Poetic Justice) என்னும் கற்பனை
Poetic Justice நீதியை அமைத்துக் கூறுவது வழக்
கம். அவ்வாசிரியர்கள் மறுபுறப்பு

உண்மையை மறுப்பவர்களாதலால் ஒரு பிறப்பில்
உயிர் அமைகின்ற நன்மை தீமைகளை அவ்வுயிர் செய்
யும் நல்வினை தீவினையோடு பொருத்த இயலாது கவி
நீதி ஒன்றைக் கற்பித்தல் அவசிமாகின்றது. ஆனால்
சிலப்பதிகார ஆசிரியர் ஊழ்வினை உறுத்து வந்தாட்டும்
என்ற உண்மையை நன்குணர்ந்தவராதலாலும் பிறந்த
வர் இறத்தலும், இறந்தவர் மீண்டும் பிறத்தலும்
உறங்களும் விழித்தலும் போன்றதென்னும் உண்
மையை நன்கறிந்தவராதலாலும் இவ்வுலக நிகழ்ச்சியை
கற்பனை ஒன்றும் கலவாமல் தாம் கண்டவாறே எழுதி
அமைத்துள்ளார். பல பிறப்புகளில் சென்று நல்வினை
தீவினையின் பயனை நுகரும் உயிரின் ஒரு பிறப்பின்
நிகழ்ச்சியைக்கொண்டு, உண்மைத் தன்மை அறிய
முடியாதென்பதைச் சிலப்பதிகாரம் நன்கு விளக்கு
கின்றது. கோவலனும் கண்ணகியும் இப்பிறப்பில்
தீவினை செய்யாதவர்களாயிருந்தும் வாழ்நாள் முழுதும்
துன்பமே அடைந்து வருந்தும் தன்மையைக் கண்டு
கற்போருள்ளம் பெரிதும் கவல்கின்றது. ஆனால் இந்
நல்லார் இருவருக்கும் இப்பிறப்பில் நேர்ந்த துன்பத்
திற்கு அவர் முற்பிறப்பில் செய்த
வினையின் தீவினையே காரணம் என்பதை அறி
பயன் யும்போது மனம் ஒருவாறு ஆறுதல்
அடைதலோடு இறைவனருளால்

நடைபெறுகின்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நீதி ஒரு பொழுதும் தவருதென்ற உண்மையும் நன்கு விளங்கித் தோன்றுகின்றது. ஆகவே தீவினை எப்பொழுதும் தீமையை பயக்கும் என்னும் கொள்கையை வற்புறுத்திக் கூறும் வாயிலாக உயிர்கள் நல்வினையை எப்பொழுதும் நாடிச் செய்யவேண்டும் என்னும் உயரிய நெறியை சிலப்பதிகாரம் உறுதியாகக் கூறுகின்றது. இந்நூலின் பயனை தொகுத்துரைக்கப் போந்த ஆசிரியர்,

“தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்
 பிரிவு மிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
 தெய்வந் தெளிமின் தெரிந்தார்ப் பேணுமின்
 பெரய்யுரை அஞ்சுமின் புறஞ்சொல் போற்றுமின்
 ஊனுண் துறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
 தானஞ் செய்யின் தவம்பல தாங்குமின்
 செய்ந் நன்றிஃகொல்லன்மின் தீ நட்பு இகழ்மின்
 பொய்க்கரி போகன்மின் பொருள்மொழி நீங்கன்மின்
 அறவோர் அவைக்களம் அகலா தணுகுமின்
 பிறவோர் அவைக்களம் பிழைத்துப் பொழிமின்
 பிறர்மனை யஞ்சுமின் பிழை உயிர் ஒம்புமின்
 அறமனை காமின் அல்லவை கடிமின்
 கள்ளங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
 வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்
 இளமையுஞ் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
 உளநாள் வரையாது ஒல்லுவ தொழியாது
 செல்லும் தேசத்துக்குறு துணைதேடுமின்
 மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென”

என்று தமது நூல் முடிவில் அருளிச் செய்தார்.

இனி, இசைநயம் பெரிதும் அமைந்துவிளங்கும் இனிய பகுதிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் பலவாய் அமைந்து

சிலப்பதி
காரத்தில்
இசைப்
பாக்கள்

சிந்தைக்கும் செவிக்கும்பெரிதும் இன்ப
மூட்டுகின்றன. இவற்றுள் கோவலன்
கடற்கரையில் பாடிய கானல் வரிப்
பாக்களும், மாதவி பாடிய கானல்
வரிப்பாக்களும், இசைநயத்தில் ஒப்புயர்

Lyric songs வற்று விளங்குகின்றன. அகப்பொருள்
துறைகளை அழகாக எடுத்துரைக்கும் வரிப்பாக்கள்
சொன்னயமும் பொருணயமும் வாய்ந்தனவாய் இசை
இன்பம் (Lyric charam) ஊட்டுவனவாய் இனிதாக
விளங்குகின்றன. இன்னும் ஐயை கோட்டத்தில் சிறு
தெய்வ வழிபாடு செய்து வாழ்த்தி வணங்கும் வரிப்
பாக்களும் ஆயர் சேரியில் திருமால் திருவிளையாடல்களை
ஆய்ச்சியர்கள் புகழ்ந்துபாடிய அழகிய பாக்களும் இன்னும்
குன்றக் குறவர்கள் ஆறுமுகன் பெருமையை அமைத்துப்
பாடிய அழகிய பாக்களும் இன்னும் தமிழரசர் மூவரையும்
கற்பரசியாகிய கண்ணகியையும் வாழ்த்தி அன்பர்கள்
பாடிய அழகியவரிப்பாக்களும் கற்போற் உள்ளத்தைக்
கவர்வனவாகும்.

இனி, கண்ணகியின் கதை முழுவதும் உள்ளத்தை
உருக்குகின்ற சோகம் ஊட்டும் நிகழ்ச்சிகள் அமைந்
திருத்தலால் நூலிலும் சோகரசம் வாய்ந்த பகுதிகள் பல
சோக வாய்க்காணப்படுகின்றன. மெல்லியல்
ரசம் வாய்ந்த கண்ணகி, காடுநாடெல்லாம்
அலைந்து திரிந்து மதுரைமா நகரக்
கருகே போந்து இராப்பொழுதில் அயர்ந்து அமர்ந்திருக்
கையில் அவள் நிலைமையைக் கண்டு மனம் பொறாது நில

மகளும் நெட்டுயிர்த்து நித்திரை போயினாள் என்று ஆசிரியர் கூறும் பகுதி மிகுந்த சோகச் சுவையுடையதாய் விளங்குகின்றது.

நிலமகள்	“ தாரகைக் கோவையும் சந்தின் குழம்பும்
கண்ணகி	சீரளா வணமுலை சேரா தொழியவும்
மீது பவுரி	தாதுசேர் கழுநீர் தண்பூம் பிணையல்
கூர்தல்	போது சேர் பூங்குழல் பொருந்தா தொழியவும்
	பைந்தளிர் ஆரமோடு பல் பூங்குறுமுறி

செந்தளிர் மேனி சேர தொழியவும்
 மலையத் தோங்கி மதுரையின் வளர்ந்து
 புலவர் நாவிற் பொருந்திய தென்றலொடு
 பால்நிலா வெண்கதிர் பாவைமேற் சொரிய
 வேனிற்றிங்களும் வேண்டுதி பென்றே
 பார்மகள் அயாவுயிர்த்தடங்கிய பின்னர்”

என்று ஆசிரியர் கூறும் பகுதி சோகரசம் வாய்ந்து விளங்குகின்றது. இன்னும் கோவலனைப் பீரிந்து ஆயர்சரியில் தனிமையாக வருந்தியிருந்த கண்ணகி நெடுநேரமாகத் தன் காதலன் திரும்பிவரா ததைக் கண்டு தன் தோழியிடம் மனம் வருந்துகின்றாள்

கண்ணகி	“ காதலன் காண்கிலேன் கலங்கி நோய்
கணவனைக்	கைம்மிக்கும் ஊதுலை தோற்க உயிர்க்கும்
காணாது	என் நெஞ்சன்றே ஊதுலை தோற்க
வருந்துதல்	உயிர்க்கும் என் நெஞ்சாயின் எதிலார்
	சொன்னது உயிர்க்கும் எவன் வாழியோ
	தோழி”

“நண்பகற் போதே நடுக்கு நோய் கைம்மிகும்
அன்பனைக்காணாது அலமரும் என்னெஞ்சன்றே
அன்பனைக்காணாது அலமரும் என்னெஞ்சாயின்
மன்பதை சொன்னது எவன் வாழியோதோழி”

“தஞ்சமோ தோழி தலைவன் வரக்காணேன்
வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என்னெஞ்சன்றே
வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என்னெஞ்சாயின்
நெஞ்சிலார் சொன்னது எவன்வாழியோதோழி

இம்முன்று பாக்களும் சோக ரசம் பெரிதும் வாய்ந்து
விளங்குகின்றன.

கண்ணகி	இன்னும் கோவலன் இறந்து கிடந்த
கணவனைக்	இடத்திற்குக் கண்ணகி சென்ற
கண்டு	பொழுது அவள் புலம்பி அழுக
புலம்பல்	சொற்கள் உள்ளத்தை உருக்குகின்றன

“என்னுறு துயர்கண்டும் இடருறும் இவள் என்னிர்
பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ
மன்னுறு துயர் செய்த மறவினை யறியாதேற்கு
என்னுறுவினை காணாவிது வெனவுரையாரோ”

“கண்பொழி புனல் சோரும் கடுவினை யுடையேன் முன்
புண்பொழி குருதியிராய்ப் பொடியாகிக் கிடப்பதோ
மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
வுண்பதோர் வினை காணாவிது வெனவுரையாரோ”

“யாருமில் மருள் மாலைபிடருறு தமிழேன்முன்
தார்மலி மணிமார்பும் தரை மூழ்கிக்கிடப்பதோ
பார்மிகுபழி தூற்ற பாண்டியன் தவறிழைப்ப
ஈர்வதோர் வினைகாணா விது வெனவுரையாரோ”
இப்பாக்கள் கண்ணகியின் கற்பின் பெருமையையும்

அவள் சாதலன்பால் வைத்திருந்த அன்பின் அருமையையும் உருக்கமாக எடுத்துரைக்கின்றன.

இன்னும் நீதி தவறிய பாண்டிய அரசன் முன்னே மெய் முழுவதும் நிறைந்த புழுதியும் விரிந்த கருங்கூந்தலும் கையில் ஒற்றைச்சிலம்பும் கண்ணீருமாகத் தோன்றிய கண்ணகியின் கோலத்தையும் அவள் உடைத்த சிலம்பின் உள்ளேயிருந்த மாணிக்கத்தையும் கண்ட அம்மன்னவன் மயங்கிவிழுந்து உயிர்துறந்த பகுதியைப் படிப்போர் உள்ளம் கல்லாயினும் கரைந்து ருகுமென்பது திண்ணம்.

நீதியிழந்த மன்னவன் வாய் முதல் தெறிந்தது
மன்னவன் மணியே மணிகண்டு தாழ்ந்த குடையன்
சோகம் தளர்ந்த செங்கோலன் பொன்
செய் கொல்லன் தன்கொல் கேட்ட
யானே அரசன் யானேகள்வன். மன்பதை காக்கும்
தென் புலம் காவல் என் முதற் பிழைத்தது கெடுக என்
ஆயுள் என மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனளே” இவ்வாறு
மயங்கி விழுந்த மன்னவன் அந்நிலையே உயிரைத்
தோற்றான். கூடலை அரசாண்ட மன்னவன் கூடாயினான்.

“காவியுரு நீரும்கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவி குடிபோன அவ்வடிவும் - பாவியேன்
காடெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குழலும் கண்டஞ்சிக்
கூடலான் கூடாயினான்”

“மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்
கையிற்றனிச் சிலம்பும் கண்ணீரும் - வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான் அக்காரிகைதன் சொற் செவியில்
உண்டனவே தோற்றான் உயிர்”

இப்பாக்கள் சோகமென்னும் துறையில் ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றன.

இவ்வாறே மற்றைய சாவித்ச் சுவைகளும் சிலப்பதிகாரத்தில் சிறந்து விளங்கக்காணலாம். கோவலன் கண்ணகியை மனம் புரிந்து அவளுடன் இல்லறம் நடத்தும் நாளில் அம்மெல்லியள் மாதின் குலத்தையும் நலத்தையும் சிங்காரச் சுவையில் சிறந்து இலங்கின்றன.

இன்னும் கோவலனும் மாதவியும் கடற்கரைக்குப் புறப்படும் பொழுது அம்மாத அணிந்திருந்த அணிகளையும் இலங்கிய தோற்றத்தையும் எடுத்துரைக்கின்ற பகுதியும் இன்பச்சுவை நிறைந்து விளங்குகின்றது. இனி கண்ணகியார் நீதி தவறிய பாண்டியன் முன்னே சென்று வழக்குரைக்கும் "வழக்குரைகாதையிலும்"

வீரச்சுவை மாடமதுரையை தன் கற்பின் ஆற்றலால் அழிப்பதாக கண்ணகி சபதம் கூறிய "வஞ்சினமாலையிலும்" வீரசம் விளங்கித் தோன்றுகின்றது. இன்னும் வஞ்சிக் காண்டத்தில் சேரன் செய்த வீரச்செயல்களை விரித்துரைக்கும் பகுதிகளெல்லாம் வீரச்சுவை பெற்று விளங்குகின்றன.

இனிக்காளி கோட்டத்தில் சாலினி ஆடிய ஆவேசக் கூத்தம், நகைச் சுவையை நல்கி மகிழ்நகைச்சுவை விக்கின்றன. இன்னும் மற்றைய சுவைகள் கற்போர் ஆங்காங்கு கண்டு மகிழ்தற் குரியனவாம், ஆகவே சிலப்பதிகாரமென்னும் பெருங் காவியத்தில் பலவகை நயங்களும் ஒருங்கே அமைந்து விளங்குகின்றன.

**Sri
Bharathi Press
Choolai, Madras 7**